

„ÎNTÂMPLARE”

SAU

PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

O culegere de povestiri din viață

Editat de

Dr. E. Doenges, Darmstadt

Editura:

Frații Doenges din Dillenburg

Tipografia: A. Richter, Dillenburg

PREFAȚĂ

Cărticica pe care o avem în față începe, așa cum ne arată titlul, cu o întrebare către cititorul prieten. Trebuie să înțelegem prin aceasta că, dacă necredința își ridică tot mai semeț capul și strigă: „Nu există Dumnezeu”, să ne gândim că chiar și evenimentele zilnice din jurul nostru protestează împotriva acestui strigăt.

Dacă cineva înțelege prin „întâmplare” sau „întâmplător” numai că a intervenit un eveniment aproape neașteptat, surprinzător pentru ochiul și pentru înțelegerea omenească, atunci poate folosi cuvântul acesta. Cuvântul este folosit o dată în felul acesta chiar în Sfânta Scriptură, în istoria interesantă și plăcută a lui Rut.¹ În capitolul 2, versetul 3 din acea carte, citim că Rut, tână văduvă moabită, mergând pe câmp să culegă spice, a fost așa de fericită că „întâmplător” a dat peste un ogor care aparținea unei rude a bărbatului ei mort; acolo l-a întâlnit pe Boaz, a cărui nevastă a devenit mai târziu și astfel a ajuns să fie strămoașa lui David, din casa căruia provine, după trup, Isus Hristos, Mântuitorul și Domnul nostru. - Dar fiecare cititor care gândește, își va da ușor seama că în spatele acestei „întâmplări” stă Dumnezeu, „care răsplătește pe cei care-L caută” și, într-adevăr, Rut a fost un suflet care L-a căutat pe Dumnezeu.²

În acest sens, anume că în spatele „întâmplării” stă Dumnezeu, un scriitor spune: „Întâmplarea este degetul mic al mâinii lui Dumnezeu.” Iar Schiller spune:

„Nu există întâmplare și ceea ce ni se pare un orb hazard, tocmai aceea fășnește din străfunduri de izvoare.”

Dar vai! Mulți nu văd în spatele „întâmplării” decât un abis, o noapte neagră. Pentru ei nu există decât o dominare și o soartă oarbă. Sărmanii aceștia nu știu ce înseamnă o inimă simțitoare, un ochi care vede, o ureche care aude, un Dumnezeu și Tată bun, plin de sfaturi, de înțelepciune și de dragoste. Ei trec prin viață fără Dumnezeu și fără nădejde, în întâmpinarea unei veșnicii întunecate. Totuși, unii dintre acești sărmani au fost treziți din întunericul lor, prin „Majestatea Sa, întâmplarea”, așa cum numea împăratul Friedrich al II-lea al Prusiei, bătrânul Fritz, întâmplarea, pentru a căuta apoi cu seriozitate pe Dumnezeu. Și L-au găsit. El se lasă cu plăcere găsit de copiii oamenilor Săi. El S-a coborât la noi prin Fiul Său iubit, ca El Însuși să caute și să mântuiască ce era pierdut. –

În ceea ce privește povestirile din cărticică și care au apărut deja, majoritatea, în diferiții ani ai calendarului meu familial „Mesagerul păcii”, dar aici sunt grupate în capitole diferite, sunt, bineînțeles, din câte știm, toate adevărate. Numai în ceea ce privește povestirea „Ceremonia funerară”, care a apărut întâi în „Mărturiile unui veteran”, editorul ei m-a informat amabil că ea nu este reală (ca urmare a unei adrese primite din partea unei rude a unuia dintre cei doi participanți la accident); această povestire a fost trimisă printr-o scrisoare, de către Bern editorului „Mărturiilor”, împărtășită ca fiind garantată, dar, din păcate, ea era deja tipărită atunci când noi am primit informația binevoitoare. - Acum predăm cărticica în paza Domnului, ca El s-o călăuzească în căile Sale, iar conținutul ei să fie o binecuvântare în har pentru multe inimi, fie spre întărirea credinței și încrederea în grija și călăuzirea lui Dumnezeu, fie spre trezirea unei dorințe reale în unele suflete încă învăluite în noapte, după El și mântuirea Lui și după pacea în Hristos.

Editorul

Darmstadt, 11 noiembrie 1905.

1 În traducerea lui Luther cuvântul este evitat, dar el apare în textul original și în majoritatea traducerilor germane, ca și în traducerea Elberfelder, în cea a lui Zunz, a lui Kautzsch și ale altora.

2 Evrei 11.6; Rut 1,16-17;

CUPRINSUL

CAPITOLUL I

GĂSESC ASCULTARE RUGĂCIUNILE CREDINȚEI?

Nr.	Pag.
1. Apusul soarelui	
2. Haina schimbată din greșeală	
3. Greșeala descoperită	
4. Ajutor în scumpete	
5. Platnicul străin	
6. Nansen, exploratorul Polului Nord	
7. Salvare pe mare	
8. Salvare din pericolul incendiului	
9. Spălătoreasa care se roagă	
10. Un tată care se roagă	
11. Mezinul lui Spener	
12. O mamă care se roagă	
13. Frații care se roagă	
14. Încă o povestire despre un bețiv	

CAPITOLUL II

EXISTĂ PRESIMȚIRI MINUNATE ȘI VISE CARE SE ÎMPLINESC?

1. Accidentul de cale ferată prevenit
2. Nepotul ocrotit
3. Johannes Henke
4. Du-te la Basel
5. Du-te la Bodmin
6. Liftul
7. O presimțire de moarte
8. Curierul cu Biblii
9. Mâna lui Dumnezeu în țara vrăjmașului
10. În primejdie în foc
11. În primejdie în apă
12. Primejdia din puț
13. În primejdie printre sălbatici
14. Manuscrisul regăsit
15. Însănătoșită împotriva tuturor așteptărilor
16. Demascat printr-un vis
17. Avertizare zadarnică

CAPITOLUL III

„NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU SE LASĂ BATJOCORIT!”

1. La jocul de cărți
2. Călărind până în iad
3. Invitația la înmormântare
4. Pe ringul de dans
5. De trei ori 24 de ore
6. Cel care înjură
7. Ultima dată în biserică
8. La cină cu Dumnezeu
9. Prânzul în iad.
10. Și acesta este tot un iad
11. Cartea cu minciuni
12. Hulitorul de pe mare
13. Convertit printr-o judecată
14. Holera
15. „Sfânt, sfânt, este Domnul Savaot”
16. Coasa ridicată
17. O înmormântare așa cum și-a dorit un nelegiuit
18. „Pe mine nu mă prinde el așa de curând”
19. Ateul
20. Contractul cu groparul
21. Ceremonia funerară
22. Actrița și moartea
23. Crezut pe cuvânt
24. „Ferice de omul care nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!”
25. Juruința împlinită
26. Hulitorul în furtună
27. Cine a fost lovit

CAPITOLUL IV

AJUTOR LA NEVOIE ȘI PĂZIREA DE NENOROCIRE

1. Stăncuța moartă
2. Gluma studentească
3. Sticla adusă la țarm
4. Sechestrul
5. Ceasul pierdut
6. Țigla
7. Consilierul de la curtea de conturi salvat
8. Molia
9. Acul din covrig
10. Clopotele pentru rugăciune
11. Coșul rămas acolo
12. Oprit din cădere
13. Nisipul turnat
14. Un atentat zădărnicit
15. Nenorocirea prevenită
16. Șapca luată de vânt
17. Fuga boilor
18. Incendiul zădărnicit
19. Aversa neașteptată
20. Curățarea cavoului domnesc
21. Copiii salvați
22. Un hoț ca salvator al vieții
23. Copilul și țintașii
24. Semnalul tras greșit
25. Acul de cusut, subțire, cu firul gros

CAPITOLUL V

CONVERTIRI MINUNATE

1. Paharul spart
2. Șarpele cu clopoței și tribul de piei roșii
3. Atinsă de Cuvântul lui Dumnezeu
4. Testamentul aruncat
5. Studentul de la Halle
6. Tăciunile din foc
7. Fiul mării
8. Piatra funerară înzăpezită
9. Lansarea întreruptă a navei
10. Profesorul care și-a căpătat vederea
11. O istorie de pe mare
12. Capătul înțepenit al parâmei

Capitolul 1 GĂSESC ASCULTARE RUGĂCIUNILE CREDINȚEI?

1. APUSUL SOARELUI

Nu demult vâslea o mică barcă șubredă cu opt oameni distruși, da, apropiindu-se de moarte, pe marea sălbatică și furibundă. Era un căpitan de corabie cu șapte marinari ai lui. Corabia, pe care au fost, a eșuat pe undeva, iar ei s-au putut salva cu chiu cu vai, coborând repede barca de salvare din corabie în mare și sărind în ea. - Deja de opt zile erau mânâți așa, înapoi și încolo, erau aproape morți de foame și se topeau pe picioare și în plus erau înghețați de frig și uzi. Deja își pierduseră și graiul și abia dacă se mai puteau înțelege unii cu alții prin semne. În ziua a opta au văzut, în sfârșit, la mare depărtare o corabie și încordându-și ultimele puteri, au ridicat în sus o cârmă de care au legat o jachetă, ca semn că acolo se găsesc oameni în necaz și primejdie.

Dar se pare că semnul n-a fost observat de nimeni, căci curând acea corabie a dispărut din raza lor de vedere. - Către seară, în timpul fluxului și când soarele se pregătea să apună, au văzut din nou o corabie și și-au înălțat din nou semnul. Acum era în joc ceva serios, de a se face observați și aceasta fără ezitare, căci soarele era gata să apună. Aproape că simțeau că nu vor supraviețui nopții. – Atunci, în necazul lui cel mai mare, căpitanul și-a amintit de Dumnezeu cel Atotputernic, Atotmilostiv, Atotștiutor și i-a făcut pe tovarășii lui de suferință să înțeleagă că trebuie să se roage și din inimi îngrijorate s-au înălțat la tronul lui Dumnezeu rugăciune și stăruință.

În același timp, comandantul corăbiei pe care o văzuseră ei, stătea pe punte și citea din Biblie. Deodată i-a căzut cartea din mâini și s-a aplecat ca s-o ridice; și făcând gestul acesta, a putut să arunce o privire soarelui care scăpăta deasupra mării. Astfel a descoperit îndepărtatul semnal de ajutor, luminat de discul incandescent, de foc, al soarelui; dar numai o secundă căci în clipa următoare soarele a și dispărut la orizont. Dar el văzuse destul ca să înțeleagă ce se petrece. Și după o oră de groază, în care sărmanii naufragiați se credeau pierduți cu desăvârșire, au auzit zgomotul vâslelor unei bărci. Imediat după aceea au fost salvați.

2. HAINA SCHIMBATĂ DIN GREȘALĂ

Bătrâna doamnă Schmidt a încărunit cu demnitate și s-a întreținut întotdeauna din munca mâinilor ei, așa cum s-a putut, ca să nu depindă de nimeni. Dar în timpul iernii lungi a intrat o mare strâmtorare în casa ei și într-o dimineață s-a sculat hotărâtă să roage pe cineva pentru un ajutor, nu pentru sine, ci pentru nepoții ei bolnavi. Abia după multă rugăciune s-a așternut pe acest drum greu și amar. Era prima dată când apela la oameni, așa că nu voia să meargă la oricine. Ieri au venit la hanul din localitate mai mulți domni tineri, niște candidați, care trebuiau să dea un examen. Unuia dintre acești domni voia bătrâna să i se adreseze cu rugămintea ei.

Era foarte de dimineață și nu era aproape nimeni pe stradă. Dar unul dintre acei domni era neliniștit și s-a sculat mai devreme, pentru a face o mică plimbare înainte de acel examen greu. Atunci doamna Schmidt s-a apropiat de el și cu vorbe pline de simțire l-a rugat pentru un ajutor.

El a observat imediat că ea nu este o cerșetoare de meserie, că spune adevărul și ar fi ajutat-o cu plăcere, dar nu avea bani. Avea în valiză câteva parale, dar la el nu avea nici un bănuț. I-a spus lucrul acesta femeii, dar ea nu l-a crezut.

„Vă rog, domnule, uitați-vă în buzunar; cu siguranță sunt bani acolo”, a zis bătrâna. Ca s-o convingă, candidatul a băgat mâna în buzunar. „Ce-i asta?” În buzunar erau două monede. Mut de uimire le scoate din buzunar, le-a dat femeii, care a zis printre lacrimi: „O, dragă domnule, am știut că Dumnezeu mai degrabă face o minune, decât să mă lase pe mine, femeie bătrână, să cer zadarnic!”

Candidatul s-a întors la han foarte uimit. „Încă se mai întâmplă minuni”, i-a spus el colegului de cameră și i-a povestit cele petrecute. Acela a râs din toată inima. „Știi”, a zis el, „Dumnezeu nu face scamatorii. Vreau să-ți spun că ai îmbrăcat pantalonii mei – uite, aici sunt ai tăi. – Iar eu am avut în pantaloni două monede, pe care tu le-ai dat cu generozitate bătrânei. Dar eu cred că Dumnezeu ți-a condus în dimineața aceasta mâna, ca să apuci pantalonii mei în loc de ai tăi, ca bătrâna să nu fie dezamăgită de credința și rugăciunea ei.

3. GREȘEALA DESCOPERITĂ

În urmă cu 60 de ani, un tânăr s-a angajat contabil la o firmă mai mare din Elveția. Curând după aceea s-a făcut inventarul și el a trebuit să pună în ordine registrele cu bilanțul, ceea ce nu se mai făcuse de patru ani. S-a constatat un deficit de 10 franci și cu toate mijloacele folosite în asemenea ocazii, greșeala nu putea fi găsită; de fiecare dată lipseau 10 franci.

„Într-o seară”, așa a povestit acest contabil, „am urcat în camera mea, trist și fără chef. De șase zile lucram la bilanț fără nici un rezultat. Patronul meu începea să-și piardă răbdarea. Ce să fac? mă întrebam. Eu sunt convins că Dumnezeu știe tot și că ar putea să vadă și unde este greșeala pe care am făcut-o. Tare mi-ar plăcea să-mi vină în ajutor, căci eu nu îndrăznesc să-L rog. – Ca urmare m-am culcat și obosit cum eram, am adormit curând.

Oare chiar m-am rugat? Nu știu. Dar în visele mele vedeam toate registrele în fața mea. Registrul principal, registrul de zi, toate erau deschise pe biroul meu. Iar eu adunam, adunam... Se întuneca și eu nu mai vedeam nimic, iar socoteala se încurca; am închis registrele și am strigat: „Ah, Doamne, îndură-te de mine!” Deodată s-a făcut lumină; am ridicat capul și am văzut scris pe tavan, cu litere ca de foc, februarie 1839’.

Și atunci m-am trezit. – M-am îmbrăcat în grabă, neîndoindu-mă nicio clipă, că Dumnezeu a venit în întâmpinarea slabei mele credințe. Am coborât în birou, am aprins o lumină, am deschis registrul de zi la luna indicată și am găsit greșeala; o simplă greșală de adunare. –

Această întâmplare a făcut asupra mea o impresie puternică. Faptul că Dumnezeu este prezent, că-mi cunoaște afacerile pământești, că El îmi vede toate cifrele, m-a atins profund și mi-am zis: „Dumnezeu te vrea; nu poți să fugi; trebuie să I te predai.”

Aceasta a fost pentru mine începutul unei noi etape din viața mea. Curând după aceea am devenit tot atât de convins de dragostea lui Dumnezeu, ca și de atotștiința și de omniprezența Lui.”

4. AJUTOR ÎN SCUMPETE

Cu siguranță că generația de azi nu știe nimic despre anii de criză 1816-1817, căci aproape toți care au îndurat și s-au zbatut în acele timpuri, nu mai sunt pe pământ. Dar nu ne poate strica să ne aducem uneori aminte de acele vremuri. Pe atunci, o baniță de grâu costa 40 de guldeni, ceea ce în banii noștri însemna 70 de mărci. Cum și-ar fi putut permite un sărac o astfel de sumă? Pâinea săracilor era de cele mai multe ori făcută din făină de linte și scoarță de copac rasă, iar ca garnitură mâncau rădăcini de morcovi sălbatici cu urzici tocate. Ah, ce cu totul altfel trăiesc azi chiar și cei mai săraci și cât de puțină recunoștință culege Tatăl din cer! În vremea aceea trăia o femeie săracă în M., ținutul U., care „nu avea nici făină în oală, nici untdelemn în urcior”, care de mai multe zile nu mai avea nicio gură de pâine în casă; sărăcia ei ajunsese la culme. Atunci a căzut în genunchi în cămăruța ei și a stăruit pe lângă Acela care hrănește corbii. În timp ce stătea în genunchi, i-a venit ideea să vadă de cartofii din „cuiburi”. Era încă primăvară și cartofii abia fuseseră sădiți. Totuși, a simțit nevoia să-și ia sapa. Cartofii erau abia cât o nucă. Totuși, la prima lovitură de sapă a ieșit la iveală un bumb, despre care ea a crezut că este de alamă. Dar pentru că era ciudat de greu, ea a dus presupusul bumb de alamă la farmacistul de atunci, W. din M. Acesta i-a explicat că este o veche monedă romană, un așa-numita „cheița curcubeului” și i-a plătit 15 guldeni pentru el. Acum femeia a fost ajutată. Banii aceștia erau de ajuns până la recoltă. –

O întâmplare asemănătoare a trăit o văduvă din Roth, în 1852. Singura ei vacă, cea care o hrănea, trebuia vândută a doua zi, pentru că era amanetată unui iudeu. În necazul ei, femeia s-a dus în odaia ei și s-a rugat Celui ce ajută cu adevărat. În timp ce sta încă pe genunchi, a năvălit în casă fiul ei de zece ani și a adus o monedă pe care a găsit-o în grădină, sub un păr, pe un mușuroi de cârțiță. Cârțița a adus-o la lumină. Văduva s-a dus și a mai căutat; și a mai găsit încă zece asemenea monede de aur, care, cu siguranță că au fost îngropate acolo în timpul războiului de 30 de ani.

5. PLATNICUL STRĂIN

Aici va fi istorisită o întâmplare din viața lui Spurgeon, pe care a povestit-o el însuși. Orfelinatul lui Spurgeon avea nevoie anual de 300 000 de franci pentru cheltuielile de întreținere. Când Spurgeon s-a întors odată dintr-o călătorie, inspectorul orfelinatului i-a spus: „Nu mai sunt decât aproximativ 1250 de franci în casierie.” – Dar erau plăți mari de făcut, iar Spurgeon era pe drept consternat. Dar și-a revenit repede și a zis: „Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea banii de care avem nevoie.” Toți au îngenuncheat și s-au rugat.”Acum”, a zis Spurgeon după ce s-au așezat, „să vedem ce putem face noi înșine.” Cu aceste cuvinte a luat o bucată de hârtie și a scris pe ea „50 pfund” (1250 franci) ca fiind oferta lui, apoi a împins hârtia vecinului său. După ce hârtia a făcut ocolul mesei, suma adunată era de 12500 franci. Dar banii aceștia nu ajungeau nici pe departe.

„În seara aceea”, a povestit Spurgeon mai departe, „am venit acasă cu inima așa de grea, de parcă urma să mi se frângă. M-am dus obosit în camera mea, dar apoi am auzit la ușa de la intrare pe fetița mea vorbind pe un ton vioi cu un străin. Acesta voia neapărat să-mi vorbească, dar fetița nu voia să mai lase pe nimeni să intre la mine, pentru că era târziu și eu eram obosit. Am strigat: „Ce-i acolo?” la care omul de la ușă a răspuns: „Ah, domnule Spurgeon, vin de

departe. Pe când eram în India, mi-am făgăduit solemn să vă dau pentru orfelinat 700 pfund (17500 franci) și iată, aici sunt banii.’ –

În dimineața următoare, poșta a adus și ea aceeași sumă. Spurgeon a zis: ‚Acum eram din nou ca în al nouălea cer și de atunci nu m-am mai îngrijorat niciodată.’ Și niciodată orfelinatul n-a rămas dator cu vreun pfenig.”

6. NANSEN, EXPLORATORUL POLULUI NORD

Cu siguranță că toți cititorii noștri, tineri și vârstnici, au auzit despre cutezătorul suedez Nansen, exploratorul Polului Nord. Printre însoțitorii lui se aflau câțiva norvegieni, bărbați căliți, temerari și doi laponi, care sunt obișnuiți cu gheața și zăpada, de vreme ce nordul extrem este patria lor. Aceștia doi, simpli păstori de reni, erau creștini; unul avea 45 de ani, iar celălalt 25. Cea mai mare comoară a lor era un Nou Testament în limba laponă, din care citeau zilnic; iar în cele mai mari primejdii, în furtună și în furia mării, primul lor gând era mereu să salveze acea cărticică.

Odată, ambarcațiunea în care se afla echipajul, s-a blocat între ghețari, iar un bloc de gheață s-a înțepenit sub barcă, a ridicat-o în sus, în așa fel că nu mai putea fi nici cârmuită, nici urnită. Curând a fost total prinsă între ghețuri, iar cutezătorii bărbați erau în primejdia de a fi expulzați cu tot cu blocul de gheață în ocean. Acolo, o ambarcațiune atât de mică ar fi fost de nesalvat. Singura nădejde, ca vântul să mâne insula plutitoare de gheață la țărm, era foarte slabă. În teama lor, oamenii au părăsit barca și se întrebau plini de îngrijorare, dacă următoarele ore le vor aduce moartea sau salvarea nădăjduită. Atunci, a povestit Nansen, și-a dat seama că lipseau laponii. După mai multă căutare, a observat că peste barca părăsită era întinsă o velă mare și veche, iar când a ridicat un colț al velei, i-a văzut înăuntru pe cei doi căutați, cum citeau cu evlavie din Noul Testament, prezentând Domnului situația lor și stăruind înaintea lui Dumnezeu pentru salvarea din primejdia de moarte.

Nansen, care nu era un creștin convins, a fost adânc mișcat de această priveliște și s-a îndepărtat în tăcere. Curând s-a pornit o furtună îngrozitoare, care amenința să împingă blocul de gheață în ocean. „Dar când situația părea cea mai rea”, a povestit mai târziu un participant, căpitanul Sverdrup, „și părea că blocul nostru de gheață va fi izbit de cele mai tari stânci, dintr-odată și-a schimbat direcția și cu o viteză uimitoare a pornit-o spre țărm. Părea că este condus de o mână nevăzută. Echipajul a fost salvat.”

7. SALVARE PE MARE

Misionarul german Frey, care a lucrat în India de Est și care a trebuit să se întoarcă în Europa din motive de sănătate, plecase de puțin timp din Bombay, pentru ca ocolind promontoriul, să ajungă în Europa. Când au ajuns în apropiere de St. Maurice, s-a pornit o astfel de vreme, încât căpitanul a prezis o furtună groznică. Și într-adevăr, a venit furtuna, chiar cu o putere înfricoșătoare, dar s-a potolit spre seară; dar după ce a răsărit soarele, uraganul a reînceput cu puteri noi; apa a făcut o spărtură în vapor, unde era fixat de el un bazin de înot prin care puhoiul a năvălit înăuntru cu toată puterea. Toate eforturile de a opri apa au fost zadarnice, iar vaporul a

început să se scufunde. Atunci a venit căpitanul la misionar și l-a rugat să se ducă la călători și să-i informeze că în câteva ore vor fi în veșnicie.

Printre călători se afla și soția unui judecător din Dharwar, cu cinci copii. Atunci când mama, care zăcea bolnavă în pat, a aflat vestea despre apropiata scufundare a vasului, s-a petrecut o scenă jalnică. „Să mă înec în mare împreună cu copiii mei? Să nu-mi mai văd soțul? Mai pot primi iertarea păcatelor? L-am pus pe Isus înapoia mea.” Așa striga ea, una după alta. Frey a îndrumat-o la Isus. Ceasul morții sosise pentru toți. Doi dintre copii stăteau agățați de mama lor, unul era ținut în brațe de misionar și altul de slujnică. Și așteptau astfel ca adâncul să-i înghită. Moartea bătea afară, în scândurile vaporului, cu lovituri cumplite de pumn. Atunci, misionarul, împreună cu copiii și fata, au căzut în genunchi, în stăruință: „Doamne Isuse, în zilele smereniei Tale, Tu ai ajutat pe ucenicii Tăi într-un necaz asemănător. Tu ești mereu același. Ajută-ne și pe noi! Și dacă nu vrei să ne ascuți, primește-i pe toți aceștia, mântuiește-le sufletele. Isuse, scapă-ne!”

Așa s-a rugat și s-a luptat cu Domnul. Atunci s-a întors vântul dintr-odată și a aruncat vaporul pe partea cealaltă, astfel că spărtura era ridicată sus, deasupra oglinzii apei, iar apa nu mai pătrundea înăuntru. Apoi, cu multă trudă au scos apa afară, vaporul a fost golit și spărtura astupată.

Atunci a zis necredinciosul căpitan ca odinioară vrăjitorii Egiptului: „Acesta este degetul lui Dumnezeu!”

8. SALVARE DIN PERICOLUL INCENDIULUI

„În seara de 6 februarie 1900” – așa scria editorului acestei cărți, o prietenă, îngrijitoare într-un sanatoriu pentru persoane cu probleme mintale din A., în Schmalkalden – „stăteam, ca de obicei, împreună în camera noastră, când, către ora 9 s-a auzit strigătul: „Foc!” Pline de groază, fiecare am încercat să aflăm unde arde. Lumina vie a focului ne-a făcut să înțelegem că acesta ar trebui să fie în imediata apropiere și într-adevăr, un hambar din vecinătatea noastră ardea deja cu pălălaie și în scurt timp un altul, care nu era mai departe de 20 de pași de hambarele noastre. Duse de vântul puternic de răsărit, scânteile zburau peste casele și hambarele noastre ca viscolul. Acum trebuia, înainte de toate, să sculăm din paturi copiii din camerele de sus și să-i ducem în sala de așteptare, ca să poată fi puși în siguranță cât mai repede, în caz de mare pericol. Bolnavii din secția băieților, care în cele din urmă, cu permisiunea lui Dumnezeu, ar fi fost prima care ar fi căzut pradă flăcărilor, au fost adăpostiți în casa domnului M. Stăruiam neîncetat și strigam către Domnul, ca El să Se dovedească a fi puternicul nostru ajutor, cu atât mai mult cu cât ne-au fost luate chiar și ajutoarele omenești; căci atunci când primejdia pentru noi părea cea mai mare, o parte din echipa de pompieri care se grăbise să ne sară în ajutor, a trebuit să se întoarcă, pentru că și în satul lor tocmai se iscase un incendiu. Am început să strigăm și mai serios către Domnul. Și iată cum a fost: El, care face din îngerii lui vânturi și din slujitorii lui face flăcări de foc, a poruncit vântului, care s-a întors într-o clipită, în mod minunat și a suflat flăcările departe de clădirile noastre. Pericolul a fost îndepărtat și instituția noastră cu tot ce ține de ea a fost salvată. Și oamenii din sat au recunoscut mâna lui Dumnezeu în această situație și l-au dat slavă.

9. SPĂLĂTOREASA CARE SE ROAGĂ

Doamna Martin din H. era o văduvă săracă. Cât timp a trăit bărbatul ei, a avut un venit bun și pentru că era o femeie înțeleaptă și econoamă, s-a purtat foarte chibzuit cu venitul ei, punând deoparte un ban alb pentru zile negre. Dar bărbatul ei a murit subit și a trebuit să apeleze la micile ei economii. Doamna Martin era un copil al lui Dumnezeu și nu voia să se plângă ca cei din lume. Dar pentru că fusese o inimă și un suflet cu bărbatul ei, ea a resimțit din greu această pierdere; iar în primele săptămâni era văzută plângând aproape permanent și topindu-se de supărare. Durerea persistentă și supărarea mamei n-au rămas fără urmări păgubitoare asupra copiilor. Mezina, micuța Johanna, avea de multe ori dureri mari și era, chiar și fără ele, puțin prietenoasă, tot timpul gata să plângă și supărăcioasă. Ceilalți copii, cărora mama le dădea acum puțină atenție, au început și ei să devină încăpățânați și recalcitranți, așa că de cele mai multe ori soarele bunăvoienței rămânea în afara casei. Economiiile s-au împuținat și ele, iar când au fost cheltuiți ultimii bani, doamna Martin n-a știut cum să se mai descurce. Chinuită de griji, era de multe ori văzută umblând deprimată. Totuși, Dumnezeu a făcut să-și revină copilul Său. El a ridicat-o prin Cuvântul Său. Într-o zi, în timp ce citea în Sfânta Scriptură, i-a căzut sub ochi textul unde Domnul îi îndemna pe ucenicii Săi să se roage neîncetat și să nu obosească rugându-se. „Da”, s-a gândit ea, „lucrul acesta încă nu l-am făcut. Am devenit prea deprimată și în ultimul timp mă simt epuizată.” Deodată s-a gândit la un alt text, din Psalmi: „Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda.” Aceste două texte împreună au avut asupra tinerei văduve un efect așa de binecuvântat, încât deprimarea ei a dispărut de tot și și-a zis: „Amândouă aceste cuvinte sunt scrise în Biblie și eu vreau să le pun la inimă și să le încerc.” Îndată a luat o pană și a scris ambele citate pe o foaie goală din Biblia ei, așa, ca și când un citat ar fi împreună cu celălalt, în așa fel încât ambele citate să pară unul singur: ,roagă-te neîncetat și să nu cazi de oboseală; nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda.’

Domnul Isus a spus odată: „Cuvintele Mele sunt duh și viață.” Așa s-au și dovedit a fi în cazul doamnei Martin. Duhul întunecat și apăsător al neliniștii și al disperării a bătut în retragere și de atunci înainte ea și-a privit situația și împrejurările cu alți ochi. Pacea lui Dumnezeu i-a umplut din nou sufletul, căci a adus înaintea Lui, în rugăciune, toate grijile ei, cu o încredere de copil. Iar Dumnezeu i-a dat o idee bună în legătură cu ceea ce trebuia să facă. Înainte de a se mărita a lucrat într-o mare spălătorie, unde câștiga un salariu bun, pentru că era pricepută în mănuierea lucrurilor fine, cum ar fi dantelă, muselină și rochii albe, fine. Așa că s-a mutat într-o căsuță care era construită pe o minunată colină, în fața căreia era un loc gol, care se preta excelent pentru uscarea rufelor. Restul banilor economisiți i-a folosit cu multă chibzuință, pentru a-și cumpăra ciubere și alte lucruri necesare. Și pentru că era cunoscută ca o bună spălătoreasă și devenea din ce în ce mai mult cunoscută, primea tot mai mult de lucru, așa că a trebuit să-și caute pe cineva care s-o ajute. Alegerea ei s-a oprit asupra bătrânei Susanna, care locuia în apropiere și care fusese părăsită de bărbatul ei într-un mod neloial. Era puternică, cinstită și harnică, dar tare neîndemânică și neajutorată. O mână stângă este foarte folositoare, dar unii oameni par să aibă două mâini stângi, iar bătrâna Susanna era unul dintre ei. Dacă trecea pe lângă un coș cu rufe spălate, precis îl răsturna. Dacă trebuia să pună rufe la uscat, se putea paria zece contra unu că vreo rufă o să-i scape în noroi și va trebui spălată din nou; și de câte ori n-a răsturnat castronul cu apret! Zilnic avea, categoric, în spălătorie sau în călcătorie un ghinion mai mic sau mai mare. Doamna Martin și-a propus din toată inima s-o trateze cu toată blândețea și cu amabilitate pe bătrâna cumsecade. Dar uneori totuși își pierdea răbdarea și în

supărarea ei îi mai scăpau unele cuvinte dure, cum, din păcate, ni se poate întâmpla nouă, oamenilor, în slăbiciunea noastră. Atunci Susanna începea să plângă amarnic și să se vaite, că ea nu este bună de nimic pe lumea aceasta, că doamna Martin s-o izgonească și așa mai departe. Iar doamna Martin trebuia apoi s-o împace iar. Într-o zi, Doamna Martin i-a spus Susannei: „Nu vrem să-i facem pe plac celui rău și să-i dăm câștig de cauză, ci să ne rugăm împreună. Domnul poate să te ajute pe tine și pe mine, ca totul să meargă mai bine.” Începând de atunci, cele două femei s-au unit în rugăciune, în fiecare dimineață, câte un sfert de oră înainte de a începe lucrul. Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile și le-a ajutat. Bătrâna Susanna a devenit mai liniștită în sufletul ei și își făcea treaba mai cu grijă și mai bine. Și doamna Martin a gustat binecuvântarea rugăciunii și totul a mers mai bine ca înainte. Rugăciunea zilnică de dimineață le-a devenit amândurora, în cele din urmă, o necesitate și o adevărată binecuvântare. Pe parcursul întregii ierni treaba a mers bine și au câștigat din belșug. Dar în primăvară a fost vremea uscată și cu cât se apropia vara, cu atât apa era tot mai puțină. În plus, în H. fusese abia de curând făcută instalația de apă, iar alimentarea abia dacă acoperea strictul necesar. Din nenorocire, marele bazin de apă a suferit și el o deteriorare și înainte ca ea să poată fi remediată, s-a pierdut multă apă. Fiecare avea voie să folosească numai o anumită cantitate de apă și pentru că nivelul apei din bazin era mereu foarte scăzut, apa era tulbure și murdară și trebuia curățată cu var. Dar varul făcea apa așa de dură, că abia se putea spăla cu ea, oricum, era mai multă osteneală și muncă decât înainte și cu toate acestea rufele tot nu erau destul de curate și frumoase. Toți proprietarii de spălătorii au suferit pagube, iar doamna Martin le-a împărtășit soarta.

Dar ca întotdeauna, prietena noastră împreună cu harnica ei tovarășă, au căutat adăpost în rugăciune și au muncit cât au putut de bine până la jumătatea lui iunie.

Atunci situația s-a înrăutățit; nu mai curgea decât foarte puțină apă, prea puțină pentru a spăla și a preda rufele la timp. În plus, aceasta era perioada cea mai importantă a anului, când oamenii își aduceau la spălat perdelele și rochiile albe.

Susanna a început acum să se clatine în credință. Ea s-a bucurat mereu de când a fost introdusă ora de rugăciune și odată chiar s-a exprimat că mai degrabă ar renunța la micul dejun, decât la rugăciune. Dar de când ajutorul a dispărut, a devenit deprimată și disperată. I-a mers cum a spus Solomon: „Așteptarea îndelungată îmbolnăvește inima.” Iar într-o zi chiar a zis: Rugăciunea noastră n-o să poată umple instalația cu apă.” Doamna Martin i-a răspuns: „Domnul spune să ne rugăm tot timpul și să nu ostenim.” Eu nu știu cum va ajuta Dumnezeu, dar am mare încredere în El. Vorba mea este: ‚Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda.’

Ca urmare a lipsei de apă, activitatea a trebuit să fie întreruptă de tot. Într-o după-amiază Susanna a lăsat ciuberele acolo și a plecat acasă. Dar doamna Martin s-a așezat la masa de cusut și a folosit răgazul nedorit pentru a recondiționa hainele copiilor. Între timp se gândea din ce va plăti chiria în curând scadentă și pâinea celor patru copii. Dar ca și David, s-a întărit și ea în Dumnezeu. Și după ce și-a vărsat inima înaintea Domnului, și-a zis murmurând: „Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda.” Abia ieșiseră aceste vorbe de pe buzele ei, că a auzit pași în fața casei, pe aleea cu pietriș. O doamnă în costum de voiaj venea pe aleea grădinii, privind într-una, cu un ochi critic, șirul de case și strigând în odaie prin fereastra deschisă: „Scuzați-mă, nu este aici locul numit ‚În fața colinei’? Eu am locuit aici în copilărie, dar nu mă mai pot orienta.” „Desigur”, a răspuns doamna Martin, aici este ‚În fața colinei’. Dar așa-i că aici s-au schimbat multe? Alături a fost dărâmată o casă, pentru a se putea lărgi strada;

iar dincolo s-au ridicat alte case.” „Ah, acum înțeleg”, a zis străina. „Eu m-am născut în casa de alături. Acum sunt în trecere și vin de la gară, unde mi-am lăsat bagajul, pentru a mai vizita o dată locul fericitei mele copilării.” „Atunci înseamnă că sunteți foarte obosită”, a răspuns doamna Martin; „drumul este lung și soarele arde azi iar foarte tare. Dar intrați în camera noastră răcoroasă și odihniți-vă puțin.” Străina a acceptat cu recunoștință oferta și a cerut puțină apă. Doamna Martin i-a dat apă, specificând că nu este proaspătă, deoarece curge așa de încet, din cauza anotimpului secetos. Aceste cuvinte au dus apoi la o discuție despre lipsa de apă și strâmtorarea din spălătorie. „Dar nu aveți o pompă în casă?” a întrebat doamna mirată. „Nu”, a zis doamna Martin; „a fost, într-adevăr o pompă în casă, dar când ne-am mutat noi aici, proprietarul, care a decedat între timp, a scos-o, pentru că, așa cum spunea el, se cheltuia mult cu reparația ei și că ar fi devenit inutilă, de vreme ce acum aveam instalația de apă.” „Dar noi aveam”, zise doamna Wendt, vizitatoarea, „în casa noastră, care este lipită de aceasta, o fântână bună; iar aceasta trecea, așa cred, până sub casa aceasta. Atunci, cu siguranță aveți în casă apă bună și apă multă, dar nu știți.” –

Aceasta a fost o veste bună pentru doamna Martin, în strâmtorarea ei. Și pentru că doamna era foarte sigură pe ceea ce spunea, a trimis de îndată unul dintre copiii după un zidar care locuia în apropiere, ca să vină și să cerceteze problema. Da, așa era. În beci, sub lespezi era o fântână minunată, cu apă din cea mai bună. Zidarul a scos o găleată de apă, iar femeile au băut din apă cu mare bucurie și mulțumire. - „Doamnă Wendt”, a zis doamna Martin, „Domnul v-a trimis la mine. El știe cum m-am rugat eu fără încetare la El, așa cum scrie și în Evanghelie, să ne rugăm neîncetat și să nu cădem de oboseală; „Nădărduește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda” –

Doamna Wendt a plecat mai departe și doamna Martin a fost ajutată. În dimineața următoare, doamna Martin și bătrâna Susanna și-au început din nou lucrul, dar și obișnuita rugăciune comună, numai că de data aceasta lauda și preamărirea ocupau mai mult timp decât rugămintele și cererile. Susanna se simțea adânc rușinată că își pierduse așa de repede curajul; dar cu toată durerea provocată de smerirea primită de la Dumnezeu, bucuria pentru ajutorul dat a fost nespus de mare.

Vara, care a început cu o mare încercare pentru doamna Martin, a fost una dintre cele mai bănoase din câte a trăit. Căci toată lumea voia acum să aibă haine spălate de ea, căci ea era singura care avea apă multă și bună. Dar mai valoroasă decât sursa de apă descoperită în casă și care n-a secat nici pe timpul secetei, era pentru doamna Martin dovada că credința în Dumnezeu are un izvor viu și veșnic, care nu seacă.

10. UN TATĂ CARE SE ROAGĂ

În 1854 un mahomedan a venit la credința mântuitoare în Fiul lui Dumnezeu. A fost cunoscut timp de aproape 20 de ani sub numele de Mian Paulus, ca unul dintre cei mai devotați creștini iudei. Nu numai că a rămas credincios mărturisirii făcute, în pofida grelelor persecuții, ci îi însoțea și pe misionari în călătoriile lor pentru a predica și arăta astfel atâta zel, încât ei nu de puține ori s-au simțit rușinați datorită lui. Astfel l-a îndemnat odată pe tânărul misionar Ball, să meargă cu el la Batala, ca să predice cuvântul despre cruce și la acest praznic al mahomedanismului. În acea călătorie s-a petrecut ceva, ce n-a mai putut să uite misionarul niciodată de atunci.

Era o noapte luminoasă cu lună, iar călătorii și-au atins ținta. Misionarul stătea în cortul lui, pe care însoțitorii lui l-au ridicat nu departe de oraș, iar lângă el era dragul și bătrânul Paulus. Întâi au făcut planul de acțiune pentru ziua următoare și au vorbit despre fanatismul băștinașilor și despre alte piedici; apoi a venit vorba despre Narowal, locul de baștină a lui Paulus, despre rudele sale, despre fiii săi. Despre aceștia a putut vorbi doar printre lacrimi. Erau toți majori și aveau relații bune, dar – și aceasta era durerea vieții lui – nu voiau să știe nimic despre Hristos. Toate încercările lui de a-i converti au fost zadarnice. Misionarul n-a putut să spună prea multe; dar și-a mărturisit cea mai profundă compasiune, a amintit despre puterea rugăciunii și a încercat să-l facă pe tatăl îndurerat să-i simtă dragostea. Venise timpul să meargă la culcare. Paulus a vrut să-și instaleze patul pe undeva, pe afară, sub vreun copac. Misionarul l-a rugat să împartă totuși cortul cu el. Dar el n-a vrut cu nici un chip să accepte, din bună-cuviință. Și în cele din urmă s-a dus să se culce chiar lângă cort, parțial sub copertina protectoare a acestuia. Dar misionarului nu prea i-a plăcut lucrul acesta. Nu i s-a părut corect ca el să doarmă în cort, iar mult mai vârstnicul Paulus să doarmă afară, dar s-a supus.

Cam pe la ora trei noaptea i s-a părut că aude un zgomot. A ascultat. Foșnea ceva în frunzele uscate împrăștiate în jurul cortului. Se percepeau niște pași foarte ușori. Se pare că Paulus și-a părăsit culcușul. Oare ce vrea? S-o fi îmbolnăvit? - Misionarul era neliniștit; s-a îmbrăcat repede și a ieșit în lumina lunii. Ce liniștită era noaptea! Se auzeau numai sforăitul de sub copaci al slujitorilor care dormeau și în depărtare urletul unui șacal. Paulus nu era nicăieri. Să se fi ascuns pe câmpul cu grâu din apropiere? Dar pentru ce? Deodată a ajuns un bocet la urechea celui care asculta. El și-a îndreptat pașii spre câmp și, într-adevăr, era Paulus, care stătea îngenunchat și-și înălța glasul către Dumnezeu. O asemenea rugăciune nu mai auzise misionarul niciodată. Ți se frângea inima să asculți plânsul tatălui plecat peste necredința fiilor, cum îi chema unul după altul, pe nume, apoi se lupta cu adevărat solemn pentru sufletul lor. O jumătate de oră a stat misionarul ca vrăjit, apoi și-a dat seama că, de fapt nu are niciun drept să pătrundă în această intimitate. S-a întors repede în cortul lui și n-a mai durat mult până a ajuns și Paulus în culcușul lui. Câteva luni mai târziu, misionarul a fost numit misionar în Laknau. Despărțirea i s-a părut grea, mai ales de bătrânul Paulus, ale cărui cuvinte au fost: „Plecați spre a vă ruga pentru fiii mei!” Și iată că după o vreme a venit vestea că unul dintre ei s-a întors la Domnul. Mulți ani după aceea i-a urmat cel de-al doilea. Iar când bătrânul Mian Paulus a plecat acasă, mai lipsea doar al treilea. Dar și pentru acesta mai trebuia să vină ceasul harului. Când în 27 decembrie 1874 a fost deschisă o capelă, prima din acel ținut, Narowal, chiar pe pământul care cândva i-a aparținut lui Paulus, tot atunci a avut loc în ea o plăcută sărbătoare de botez: era cel mai tânăr fiu al celui adormit, care se convertise și era primit acum, împreună cu soția lui, în părtașia celor credincioși, după ce, cu un an înainte, fratele său Sadik Masih începuse să vestească Evanghelia.

O, cum s-ar fi bucurat bunul Paulus, dacă ar fi putut sărbători pe acest pământ ziua aceea împreună cu fiii lui! Și cum s-ar fi bucurat dacă ar fi putut vedea cum fiul său Sadik este și azi activ în munca binecuvântată și creștină și din Amritsar, vizitează și supraveghează toată zona ca misionar, predicând Evanghelia.

11. MEZINUL LUI SPENER

Nu trebuie să călătorim până în India pentru a reda o povestire de acolo, menită să-i pună cititorului în față întrebarea: „Găsesc ascultare rugăciunile credinței?” Și pentru că tocmai este vorba despre convertirea rudelor necredincioase, să mai povestim câteva istorioare de felul acesta, din țara noastră și din epoca modernă.

Cunoscutul credincios, teologul Philipp Iakob Spener, „Tatăl pietismului”, cum este numit adesea, a avut parte de multă suferință din parte mezinului său, Ernst Gottfried, care s-a dedat în tinerețe unei vieți desfrânate. Spener l-a implorat zi de zi pe Dumnezeu pentru salvarea fiului său, dar mulți ani n-a venit niciun răspuns. Într-o zi, fiul multor rugăciuni s-a îmbolnăvit grav și părea că duhul său fugar și neîmpăcat cu Dumnezeu deja plecase în veșnicie. Dar s-a trezit din nou și a spus celor din jurul lui: „Nu pot să mor; rugăciunile tatălui meu mă împresoară ca niște ziduri.” După aceea boala s-a risipit, bolnavul s-a însănătoșit, dar nu numai trupul lui, ci și sufletul și începând de atunci a umblat cu Dumnezeu.

12. O MAMĂ CARE SE ROAGĂ

Parcă o mai văd și acum în fața ochilor, cu trăsăturile ei aspre, colțuroase parcă, pe draga jupâneasă, cum trebăluia în băcănia ei. Când băteau copiii mici la fereastra glisantă, fața inestetică se lumina și ochii închiși la culoare căpătau ceva ca o nouă strălucire. Ea se simțea singură și părăsită în orașul acela mare și străin, în care a preluat o mică prăvălie, cu economiile pe care le făcuse ca fată în casă. Un tânăr chipeș, bine făcut, de meserie cazangiu, trecea de mai multe ori pe zi pe acolo, în drum spre fabrica din apropiere și mai cumpăra tutun; dintr-o vorbă în alta – cei doi s-au căsătorit. Curând ea a împlinit 50 de ani, el era mult mai tânăr și nu puțin lipsit de tact. Încetul cu încetul el s-a dedat băuturii, ceea ce, din păcate l-a tras tot mai în jos, spre distrugere. Chiar și după ce le-a fost dăruit un băiețel, bărbatul tot nu rămânea seara acasă. Și astfel ședea mama dezamăgită și aștepta jumătate din noapte, până ce bețivanul grosolan venea acasă cu scandal. Unde necazul este cel mai mare, ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape. Prietena noastră a învățat în marea ei jale să se roage stăruitor și serios și în teama ei a strigat către Domnul. Ea a luat Biblia prăfuită de pe raft și a citit psalmii prețioși; atunci i-a căzut sub ochi versetul din Psalmul 62,8: „Popoare, în orice vreme încredeți-vă în El; vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru.” Și credinciosul Ajutător a ajutat la timpul potrivit. Prăvălioara cândva așa de înfloritoare a trebuit vândută din cauza datoriilor, mobilierul frumos și confortabil a fost vândut, apoi bărbatul amăgit de băutură s-a îmbolnăvit și a murit aproape subit. Cât s-a rugat pentru el femeia care a îndurat atât, cum a strigat zi și noapte la Mântuitorul sufletului ei, acestea se pot recunoaște cu ușurință în schimbarea radicală a întregii sale vieți. Ea avea și o rază de speranță că bărbatul ei murise mântuit.

Trei lucruri, scrie un învățat evlavios, ne vor uimi cândva, dincolo, în veșnicie: „Cât de mulți vor fi acolo dintre cei la care nu ne-am așteptat; cât de mulți vor lipsi dintre cei pe care speram că-i vom vedea acolo; dar cel mai remarcabil pentru noi va fi faptul că noi înșine vom fi prezenți.” – Da, Dumnezeu nostru este un Dumnezeu zelos și un foc mistuitor și oricine ar fi murit nenorocit, dacă sângele lui Isus Hristos nu l-ar fi curățit și eliberat de toate păcatele. – Să ne întoarcem la văduva noastră îndoliată. Pentru a nu fi nevoită să se despartă de copilul ei, ea s-a hotărât să îndeplinească orice muncă, chiar și pe cea mai grea. Curând avea pâine din belșug

ca spălătoreasă, iar loialitatea și serviabilitatea, ființa ei smerită i-au câștigat în asalt inimile multora. Băiețelul creștea și el, spre bucuria ei. El nu era doar frumos și înțelept, ci avea și un suflet copilăresc de evlavios. Dar încă nu bănuia femeia grijulie și protectoare, ce durere avea să-i producă acest copil iubit. Din viața ei sunt puține lucruri interesante de povestit; zilele treceau una după alta. Puternică și sănătoasă cum era, timp de 10-15 ani și-a făcut munca cu ușurință, nu părea să slăbească, nici să regreseze. În orice caz, omul ei dinlăuntru se întărea mereu mai mult, iar relația cu Mântuitorul ei se dezvolta an de an tot mai profund. Fiul ei era printre cei care merg la școală, l-a stimulat pentru rugăciune și muncă și tocmai intrase ca ucenic la un casier-șef, la țară. Dar ca și când toate îndemnurile materne ar fi fost aruncate în vânt, tânărul de 18 ani s-a dat la petreceri. Jocul de cărți și dansul îl atrăgeau cu putere, iar tot timpul liber și-l petrecea în cârciumă. Își făcea rar apariția în oraș, la sărmana lui mamă, care se consuma muncind pentru el, așa cum știa și el foarte bine și evita orice ocazie de a rămâne singur cu ea, ferindu-se cu istețime din calea ei. Când, în loc să avanseze și-a pierdut dintr-odată slujba de asistent, luând bani din casierie și fugind în noapte și în ceață, durerea ei a ajuns la punctul culminant, dar credința ei a rezistat. „Doamne Isuse, Tu ai plătit scump pentru el, cu sângele Tău cel sfânt, l-ai însemnat în palmele Tale și nu-l vei lăsa să se piardă.” Așa s-a rugat ea ani în șir, fără să ostenească și fără să cadă de oboseală. Ea a rămas activă și prietenoasă, abia dacă se puteau observa îndurerarea și suferința acestui suflet puternic și credincios de mamă. În mica ei locuință, desăvârșit de curată, era ca într-o cutie de bijuterii; un pat pregătit pentru fiul pierdut nu lipsea niciodată. Scumpa ei Biblie și uzata „casetă cu comoară” erau martorii tăcuți ai suferințelor ei. Cu răbdare aștepta zi de zi întoarcerea celui dispărut. „Va veni!” obișnuia ea să spună. „Tatăl ceresc vrea doar să mă învețe ce înseamnă răbdarea, prin acest timp de așteptare.” De mai multe ori a trebuit să asculte remarci care rănesc, care cu siguranță au tăiat-o la inimă: „Ce nenorocire să ai un fiu așa de ușuratic!” „Câtă minte și talent s-au reunit în el și în plus această educație evlavioasă! Rugăciunea nu ajută întotdeauna, nici dacă îți crești copiii într-un mod foarte religios.” ș. a. m. d.

Mergea regulat în casele clienților, într-o anumită zi mereu la aceeași familie, unde femeia căruntă și zbârcită era tratată ca un membru al familiei.

Adesea, când o privesc, îmi vine în minte poezia lui Chamisso:

O vezi ocupată cu rufe, o droaie,
Bătrâna cu părul cărunt, de mătase,
Spălătoreasa cea mai vioaie,
Mergând pe șaptezeci și șase.

Își făcea treaba incredibil de repede. Mâinile ei cu bătăture curățau zilnic ciubere mari cu rufe. Iar lucrurile uscate erau orbitor de albe. În binecuvântarea lui Dumnezeu este totul.

Celei mai bune prietene i-a mărturisit odată astfel: „Poate oamenii buni cred că îmi fac bine când mă deplâng și îmi arată mila lor, dar eu aș prefera tăcerea lor și ea mi-ar face mai bine. Ce nesfârșit de bun și de îndurător este Dumnezeu, Tatăl ceresc. Știu că El este atotștiutor și omniprezent și deci știe și unde se află sărmanul meu copil și știu că Se ocupă de el. El nu vrea ca cineva să se piardă, de aceea Îl rog în fiecare ceas, să lase ca fiul meu să moară mântuit. Eu n-am nicio dorință pentru pământul acesta. Nu-mi pasă de cursul acestei vieți pământești și amărâte, dacă el astfel câștigă cerul. Tot ce am semănat, am semănat în nădejde și vreau să aștept plină de încredere. Mi-ar plăcea să-l mai văd odată, înainte ca ochii mei să se închidă,

înainte să plec acasă, dar și aici „Tată, făcă-se voia Ta!” – Dacă îngerii din cer se bucură pentru un păcătos care se pocăiește, atunci eu mă voi bucura de două ori împreună cu ei, când Domnul Isus va aduce acasă, pe brațele Sale, oița rătăcită.” – Apoi la revăzut, aici, pe pământ, iar acum sunt împreună sus, reuniți pe veci. Din Lausanne, bolnav, pe moarte și obosit de viață, a fost transportat acasă „sub escortă”. Ce întoarcere tristă! – „Numai în fața Ta am păcătuit!” striga el către Dumnezeu, din adâncul inimii pregătite pentru pocăință, căutând și găsind har în sângele Mielului. – Este istoria străveche a ademenirilor lui Satan și a plăcerilor lumii, a căror victimă căzuse de bunăvoie. Mama loială l-a strâns la pieptul ei și i-a iertat tot ce greșise față de ea. A mai zăcut câteva săptămâni cu trupul infirm și cu răni pe spate. Încrederea credinței încercatei văduve s-a împlinit în mod strălucit. Rugăciunile ei neîncetate au ajuns direct la tronul lui Dumnezeu. „Isus este totul pentru mine, numai Isus”, murmură el adesea și era răbdător și recunoscător pentru orice lucru cât de mărunț. „Prea multă dragoste și fericire”, spunea el uneori, când îl vizita câte cineva. „O, Doamne, nu le merit!”

El s-a lăsat spălat, să fie alb și curat, a lepădat haina pătată și a plecat acasă ca un biruitor, cu strigătul: „Isus îi primește pe păcătoși; m-a primit și pe mine.”

Bătrâna recunoscătoare se bucura acum că va pleca și ea acasă, dar Domnul încă o mai lăsa să aștepte. Abia câțiva ani mai târziu a putut și ea să se stingă și să fie cu Hristos.

13. FRAȚII CARE SE ROAGĂ

Într-o familie bogată au murit tatăl și mama, lăsând în urmă, printre copiii și unul care încă nu era major, pe nume Iulius. Cât timp acesta a fost sub îndrumarea tutorelui, era cuminte și cumsecade; dar în 21-lea an, pe când era în armată, a ajuns pe mâna unor camarazi răi, care l-au inițiat în toate lucrurile rele care se săvârșesc adesea între soldați, în ciuda disciplinei aspre și a controalelor. A devenit un băutor și pentru că era bogat, bea vin cu camarazii lui; și o sumă din averea lui, pe care tutorele nu mai putea să i-o rețină, i s-a scurs printre degete și nu avea s-o mai vadă niciodată. Rugămintile și avertismentele din partea neamurilor sale nu au avut nici un efect asupra lui. Chiar și când i s-a făcut rost de o slujbă plăcută în afacerea unei fabrici, pentru a învăța partea practică, astfel ca să poată cândva, cu restul de bani să participe la o asemenea afacere, el tot la vale a mers. În cele din urmă s-a vânturat prin toate țările încoace și încolo și ce aflau neamurile lui din când în când despre el, era că umbla ca un vagabond, îmbrăcat în zdrențe, nenorocit și decăzut se dădea mereu pradă groaznicului viciu al băuturii. Nu s-a mai întors în patria lui.

Au trecut mulți ani. Despre Iulius nu s-a mai auzit nimic, decât că frații lui credincioși se roagă mult pentru el, dar în aparență fără succes. Deodată unul dintre ei a primit o scrisoare de la o sora-șefă a unui spital dintr-o localitate apropiată. Ea scria: „Avem aici un bolnav pe nume Iulius. El a avut tifos. A venit foarte distrus în spitalul nostru. Dar acum este sănătos și trebuie externat; dar încă îi este imposibil să lucreze. Mai are nevoie de îngrijire, căci este foarte slăbit. El spune că ar avea rude bogate, care îl vor primi. Mă adresez dumneavoastră cu întrebarea: dacă vreți să-l preluați pe fratele dumneavoastră?”

Sora este consternată; în ce hal va fi arătând fratele ei? Ce va spune soțul ei, care are o funcție importantă? Indiferent; ea trebuie să-l primească. Domnul l-a pus pe fratele ei la picioarele ei. Ea a mers cu scrisoarea la soțul ei. „Ce vrei să faci?” „O, trebuie să-l primim.” „Bineînțeles că trebuie să-l primim!” - a răspuns el. „Domnul cere lucrul acesta de la noi.”

Sora a scris că va veni să-și ia fratele, iar în ziua următoare a și plecat într-acolo. A găsit un om suferind, cu pecetea viciului băuturii în toată înfățișarea lui. La început a băut vin, apoi bere, iar în cele din urmă a băut nenorocita aceea de țuică, chiar și câte un litru, dacă putea face rost de ea. Inima ei oscila, dar l-a luat curajoasă cu ea, l-a îmbrăcat ca lumea și cu haine noi din cap până-n picioare și l-a îngrijit cât de bine a putut. Totuși, soțul ei este funcționar și ea nu are o ocupație pentru convalescentul ei. Așa că în curând el și-a dorit să-și viziteze cealaltă soră, „ca să aibă o ocupație”, cum spunea el. Desigur, cumnatul și sora au fost mulțumiți și au fost de părere că trebuie să facă o încercare de vreo opt zile.

Dar, dar – după câteva zile acea soră a vrut să știe cum îi merge lui Iulius, căci a rezistat la ea doar trei zile. Și acum? Ah, nenorocitul iar o să bea, o să bea! Oare unde o fi? Sora plânge și se roagă. Într-o după-amiază stătea la fereastră cu fetița ei. „Mamă!” a strigat aceasta. Ah, mamă, uite, cine este omul acela care se reazemă de pomul nostru? Uite, sângerează. Mamă, acela este unchiul Iulius.”

Îngrozită, îl vede, într-adevăr pe fratele ei, într-o stare jalnică: fața îi este plină de sânge, ochii privesc în gol, încheietura mâinii este umflată din cauza slăbiciunii și a frigului, îmbrăcat în zdrențe, plin de noroi și de murdărie, așa stătea acolo. Costumul cel nou îl amanetase; totul, totul s-a dus. Surorii i s-a făcut lehamite de el. Ce vor spune vecinii, că am un astfel de frate? Dar s-a stăpânit din nou; l-a luat înăuntru pe cel beat, a băgat hainele murdare într-un ciubăr, și l-a îmbrăcat din nou cu haine bune, cuviincioase. Ea l-a privit cu reproș și a zis: „Iulius, mie îmi este rușine cu fratele meu; să nu mai vii în halul acesta!” Și soțul ei i-a spus dur decizia, dar el n-a avut alt răspuns decât: „Voi nu cunoașteți puterea aceasta îngrozitoare; nici eu nu vreau să beau, dar trebuie.” El este insensibil, atât trupește, cât și sufletește. Mâinile lui nu se mai mișcă decât tremurând. Ei s-au rugat împreună cu el, dar el doar plângea, cum plâng bețivii. Situația împovăra greu și apăsător sufletele surorii și cumnatului.

În duminica următoare, cumnatul a spus soției sale: „Am să-l iau azi cu mine pe Iulius, la „Crucea albastră”; poate ne dau un sfat oamenii cu experiență.” Zis și făcut. Amândoi s-au așternut la drum. Când au ajuns, vorbitorul tocmai citea textul: „Omul acela ne-a spus curat: să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi.”

Iar și iar și-a îndreptat îndemnul insistent către ascultătorii lui: „Să nu veniți fără fratele vostru; gândiți-vă la rudele voastre înaintea Domnului; Domnul ne-o spune în mod serios.” Iulius ședea inert și absent, dar în inima cumnatului său se zbătea și lucra ceva. „Doamne, mie-mi vorbești! Nu mă lăsa să vin înaintea Ta fără acest frate al meu!” O hotărâre sfântă își face loc în el. Da, nu mai vrea să vină fără el. Domnul o știe. După adunare, frații l-au luat pe Iulius cu ei la azilul „Crucea albastră”. Ei au considerat că este mai bine pentru el să lucreze. Iulius i-a lăsat să facă ce vor cu el. Dar cumnatul lui a mers acasă și a spus soției sale ce vorbise Domnul cu el și că Domnul le pusese în mod serios pe inimă pe acest frate sărman și pierdut. Le-a spus să-l aducă cu ei. Sora este foarte impresionată. „Da”, zice ea, „Este adevărat; încă nu ni s-a părut destul de serios să-l luăm cu noi pe fratele nostru. Încă n-am înțeles lucrul acesta.” - Acum ei le roagă și pe celelalte rude să-L roage și să-L cheme în mod serios pe Domnul, ca Iulius să poată fi salvat. Ei nu vor să vină fără el înaintea Domnului. Dar ceilalți doi cumnați au zâmbit și au zis: „Nu, un om care a decăzut atât mult și din punct de vedere și fizic și moral, acela nu mai poate altfel, acela nu va mai deveni niciodată un om responsabil.” – Totuși, cei doi susțin că harul și Cuvântul Domnului sunt puternice. Ei au început să se lupte cu Domnul pentru fratele lor sărman și pierdut, sub puternicul sentiment că: Domnul ni l-a pus pe inimă pe fratele nostru. Ei n-au fost derutați nici atunci când, după câteva zile, administratorul azilului

le-a spus că Iulius nu este deloc în stare să muncească, pentru că ar fi prea ruinat trupește și sufletește. Din nou au rugat pe frați să-l primească pe acel sărman, pentru Domnul. În cele din urmă a spus unul: „Da, eu am un frate care este un creștin serios și energic. El are o fabrică mică și o gospodărie țărănească; dacă el l-ar primi, Iulius ar fi în siguranță acolo.” Și într-adevăr, în câteva zile a venit vestea: „Sunt pregătit să-l primesc pe acest om în familia mea, pentru Domnul, lucru pe care încă nu l-am făcut niciodată.” Astfel a fost găsit pentru el un loc potrivit. Ferma era izolată în mijlocul câmpurilor și a fânețelor și încetul cu încetul Iulius s-a întremat pentru muncă. Dar oricum ar fi vorbit și s-ar fi rugat cu el, inima lui Iulius rămânea insensibilă și închisă. Sora și cumnatul au plecat, dar au continuat să se roage cu credință.

Într-o zi, în toiuil verii fierbinți, patronul lui i-a zis: „Iulius, te-ai putea scula mâine dimineața foarte devreme, cât este roua încă pe trifoi și să aduci o roabă de trifoi pentru vacă.” În ziua următoare, la patru dimineața Iulius era în picioare și a ieșit afară cu coasa și cu roaba, în dimineața proaspătă și înrouată. A început să cosească. Dar ce-i asta? Dintr-odată sufletul lui a fost atins de prezența sfântă a Domnului. El a căzut în genunchi, cu fața la pământ. El strigă către Domnul: „Doamne, mântuiește-mă și pe mine! Fii și Mântuitorul meu!” Și atunci l-a străbătut dintr-odată o fericire de nespus. În același timp inima lui a auzit glasul Domnului: „Da, EU sunt Mântuitorul tău!”

Apoi a sărit în picioare. El nu poate să păstreze în sine această fericire, căci este nemăsurată. A alergat la patronul lui cât de repede l-au dus picioarele: „L-am găsit! De acum este și Mântuitorul meu!” striga el. Toată fața lui este transfigurată, toată ființa lui este preafericită de harul Domnului. Fratele și-a desfăcut larg brațele și l-a îmbrățișat strâns, strâns la inima lui și a zis adânc mișcat: „Iulius, dragă Iulius! De acum nu mai ești sluga mea, ci fratele meu.” Atunci amândoi au plecat genunchii și au adus împreună închinare și laudă Mântuitorului lor Isus Hristos.

Iulius a mai rămas acolo încă o vreme, printre cei dragi, pentru confirmare, apoi i s-a făcut dor de acasă și într-o zi a apărut neanunțat la cumnatul lui. Oricât de mult s-au bucurat frații lui de minunata lui convertire, totuși i-a apucat groaza când au aflat: „Iulius vine iar aici, așa, pur și simplu.” Dar el i-a liniștit cu cuvintele: „Nu vă temeți! Acum sunt al Domnului. El mi-a spus să plec, iar eu sunt sigur de drumul meu.”

Așa că s-a dus să-i viziteze și pe ceilalți frați. Pe drum, cineva i-a strigat: „Bună ziua Iulius! Cum îți merge? Am auzit că L-ai fi găsit pe Mântuitorul.” Este un prieten din tinerețe, cu care a mers la școală și care între timp a devenit proprietar de fabrică. „Da”, a răspuns el. El a devenit Mântuitorul meu și ce a făcut El pentru mine, nu pot să-ți spun.”

„Și ce vei face de acum încolo? Ai un loc de muncă?” – „Nu. Am venit aici condus de Domnul; așa cred. El mă va ajuta în continuare.”

„Da, dar lucrul acesta este bun. Ascultă, eu am nevoie de un om de încredere, ca supraveghetor în fabrica mea. Știu că ai cunoștințele și priceperea pentru funcția aceasta bună. Ai vrea să ocupi acest post?”

Astfel a putut Iulius să preia curând postul și de atunci s-a dovedit a fi un om curajos, loial, de nădejde în meseria lui, dar în același timp și ca un copil binecuvântat al lui Dumnezeu, smerit, plin de pace și înțelepciune. Cine a biruit? **Dumnezeu** sau **întâmplarea**? Da, cititorul meu: **Dumnezeu** și **harul Său**. El a ascultat rugăciunea neîncetată a alor Săi.

14. ÎNCĂ O POVESTIRE DESPRE UN BEȚIV

„Am primit odată”, așa povestea negustorul E., „scrisoarea unui partener de afaceri. În timp ce îi răspundeam, am observat că aducătorul, un muncitor, căruia povara desfrâului îi era scrisă pe chip cu litere mari, privea țință unul dintre tablourile cu Hristos, atârnat pe perete. Mi s-a părut că am văzut și lacrimi în ochii lui. Când i-am înmânat scrisoarea de răspuns cerută, m-am convins de obiectivitatea observației mele și nu m-am putut abține să nu întreb omul despre motivul lacrimilor lui. A răspuns sincer: „Ori de câte ori mă gândesc la Hristos, îmi vine să plâng. Isus este **Mântuitorul lumii**; dar pe mine nu mă poate mântui; căci pe mine m-a legat în lanțuri diavolul beției și cu siguranță mă va duce în iad. Mi-e imposibil să scap de vinul ars. De câte ori nu l-am chemat pe Mântuitorul în ajutor! Întotdeauna zadarnic. De o sută de ori am făcut juruințe solemne și chiar am luat Cina pe baza aceasta. De fiecare dată mi-am încălcat juruințele. De câte ori n-am blestemat stropul de coniac pe care l-aș mai bea, dar tot de atâtea ori mi-am băut blestemul. Nici nu pot să vă povestesc tot ce am făcut ca să scap de povara aceasta. Totul a fost zadarnic. O vreme m-am abținut, dar apoi am decăzut iar în păcatele mele. Aș vrea așa de mult să fiu eliberat, chiar dacă m-ar costa viața. Dar toate rugăciunile și angajamentele, toată lupta au fost pentru mine degeaba, pentru că Domnul Isus m-a respins.”

Aici l-am întrerupt din discursul lui însoțit de lacrimi. „Prietene, păziți-vă limba și nu mi-L faceți mincinos pe Domnul Isus, care a spus: ‚Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.’ – Mai degrabă dispar cerurile și pământul, decât să poată greși Cuvântul Său. Dacă vi se pare mai important să muriți decât să mai slujiți diavolului coniacului, să cerem acum, imediat ajutorul Domnului, pe care nu-l va refuza, dacă vede o dorință sinceră în inimă, care dumneavoastră trebuie să vă fi lipsit până acum.” – N-ar fi fost bine să cad în genunchi împreună cu primul bețiv ieșit în cale; ar fi însemnat, la propriu, să arunc mărgăritarele la porci. Dar bărbatul m-a rugat cu atâta bună-credință și era așa de preocupat să fie salvat și să se termine odată, că nu am putut altfel. Am îngenuncheat împreună cu el și m-am rugat mult timp; nu, m-am luptat și iar m-am luptat cu Domnul pentru acest suflet. I-am amintit Domnului, ca și Luther, atunci când s-a luptat pentru viața lui Melancton, de toate marile Sale făgăduințe și am strigat: „Nu vei scăpa de mine, Doamne și nu mă voi ridica de pe genunchi, până nu-mi vei pune în inimă siguranța ascultării și până nu vei face de rușine minciuna cu care diavolul a amăgit acest sărman suflet.” – În timp ce mă rugam așa și o luam mereu de la capăt, m-a întrerupt deodată bătrânul bețiv: „Dragă Domnule E, acum puteți spune ‚Amin!’ în Numele Domnului: acum am fost **ascultați**. Domnul fie lăudat! Nu mai beau nici un strop de coniac. Domnul Isus m-a salvat. Acum știu sigur. O să mă coste viața. Și aceasta o știu. Dar ce contează! Voi muri mântuit.” – Am fost așa de bucuros în inima mea, ah, așa de bucuros și așa de sigur de ascultare, încât, mânați de Duhul, întâi a trebuit să aducem laudă și mulțumire și abia după aceea am putut să spunem ‚Amin!’ Bărbatul și-a luat rămas bun cu mulțumiri și lacrimi de recunoștință. – Cu toate că nădăjduiam ce este mai bun pentru el, totuși îmi făceam griji în ceea ce privea punerea lui la încercare. I-am promis să-l vizitez des și să văd cum îi merge. El a primit cu multă recunoștință lucrul acesta, dar a zis: „Nu vă îndoiiți deloc de salvarea mea. Bazați-vă pe lucrul acesta: sunt mântuit și eliberat și de coniac. Acum Îl am pe Domnul. Diavolul a fost biruit. Singur Isus are putere asupra mea.” A murit bucuros, cu această siguranță a biruinței în inimă. În ziua următoare am fost deja la el; la fel în a doua și în a treia zi. Avea mereu aceeași încredere bucuroasă, dar și siguranța apropiatei morți. După numai câteva zile au început să-i tremure mâinile. Numai coniacul, care tulbură viața interioară, numai el a fost acela

care, la urma urmei, i-a făcut viața grea. Cu multă bucurie și zâmbind a întins spre mine mâinile tremurânde, ca să mi le arate. Curând a căzut la pat și a trebuit să fie chemat medicul. Acesta a explicat că în mod categoric, un consum moderat de coniac i-ar salva viața, pe când o abținere totală i-o va distruge. Bolnavul a zâmbit la auzul acestor cuvinte, în care nu recunoștea nimic altceva, decât vechiul ispititor, care i-a făgăduit viața, în schimbul întoarcerii lui în slujba sa. Omul trupește bolnav și pe moarte, dar duhovnicește viu și însănătoșit, a refuzat ispita cu vorbele: „Hristos este viața mea; moartea este un câștig pentru mine.” Neîntrerupt se ocupa cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciunea și privea cu toată certitudinea și cu bucurie apropierea zilnică a morții în Hristos. Stăteam în genunchi lângă patul lui, cufundat în rugăciuni de laudă și mulțumire, în timp ce el pleca acasă deplin biruitor în puterea lui Isus Hristos.”

Aici întrerupem șirul povestirilor despre ascultarea rugăciunilor și ajungem la un alt capitol, adică un alt șir de povestiri, pe care le transcriem:

Capitolul 2

EXISTĂ PRESIMȚIRI MINUNATE ȘI VISE CARE SE ÎMPLINESC?

1. ACCIDENTUL DE CALE FERATĂ PREVENIT

Un prieten din Vogtland, din ținutul saxon, scria:

Era într-o marți dimineața, când a trebuit să plec la drum pentru afaceri. De aceea mi-am luat rămas bun pentru câteva zile de la ai mei, după ce ne-am încredințat împreună ocrotirii lui Dumnezeu. Am mers cu trenul cam o oră; era fix ora opt când trenul nostru a ajuns cu o viteză nebună la un pod foarte înalt, aproape cel mai înalt pod din Germania. Deodată a răsunat semnalul de alarmă.

Toți au sărit speriați de pe locurile lor și s-au grăbit la ferestre. O paloare cadaverică era pe toate fețele. Și totuși – chiar și în această clipă serioasă – cineva a tras o înjurătură groaznică. Dar n-a răspuns nimeni. În tren era o tăcere mormântală. Totuși, cu siguranță că se mai rugau și alții din tren cu mine, pentru salvarea atâtor vieți prețioase, în timp ce fiecare din tren, chiar și cel cu înjurătura, apelau la: ocrotirea, răbdarea și harul lui Dumnezeu.

Apoi, s-a simțit o smucitură și trenul s-a oprit. Toată lumea a răsuflat ușurată. La locomotivă s-au desfăcut câțiva șuruburi și în plus rotirea câtorva roți – și unul dintre cele mai groaznice accidente de cale ferată ar fi avut loc deasupra hăului căscat. Am rămas acolo până a venit o mașină din R. să ne ducă mai departe. Mulțumind lui Dumnezeu mi-am continuat călătoria. Sâmbătă seara m-am întors acasă, salutat cu bucurie de ai mei. După o vreme soția mea s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Spune, L., n-ai fost în dimineața aceea când ai călătorit, cam pe la ora opt, în mare primejdie? Imaginează-ți, eram în dormitor și făceam paturile și dintr-odată m-a cuprins o teamă fără motiv și o voce mi-a spus: „Roagă-te repede pentru soțul tău, căci este într-o primejdie foarte mare.” Am căzut repede în genunchi și m-am rugat serios

Domnului pentru tine și în teama mea aproape am plâns. Puțin timp după aceea am fost din nou întărită și împăcată. Acum spune-mi ce a fost aceasta?”

Stăteam acolo surprins și nu știam ce să spun. „Da, draga mea”, am spus în cele din urmă, „așa a fost.” Atunci i-am povestit ce mi s-a întâmplat și cum Dumnezeu a avut mâna asupra noastră, ocrotindu-ne în har.

2. NEPOTUL OCROTIT

Mulți oameni îl cunosc pe învățătorul din B., un creștin vesel. La o oră depărtare de el stă fiul său, care are un băiețel frumos, care, ca unic nepot îi este bunicului deosebit de drag și de prețios. Într-o seară bătrânului i-a venit dintr-odată ideea: „Trebuie să mai vezi de băiețel!” – Dar era deja târziu și el și-a zis: „Pot să merg mâine.” – „Nu! Astăzi!” i-a spus inima și n-a putut să scape de dorința aceasta. În cele din urmă a plecat și a ajuns la fiul său pe la ora 10. „Unde este micul ștregar?” au fost primele lui cuvinte. - Oamenii mirați, care voiau deja să se culce, au răspuns: „Băiețelul este în pat și doarme deja de o oră.” – „Deci așa! Vreau să-l văd. Aduceți-mi-l!” a cerut bătrânul. Tata și mama n-au fost de acord; nu este bine să fie deranjat în toiul somnului. Dar bunicul a insistat și a spus că n-ar vrea să fi făcut noaptea drumul degeaba. Atunci mama a intrat în cameră și și-a luat micuțul din pat și i l-a dat bunicului. Dar băiatul avea un somn sănătos; el s-a lăsat mângâiat de bunic și a dormit mai departe. Tocmai când bunicul a vrut ca băiatul să fie dus înapoi în patul lui, s-a auzit din cameră un zgomot și un hureit. Când au fugit toți dincolo, au văzut cu mirare că tavanul camerei căzuse exact peste pătuțul copilului.

3. JOHANNES HENKE

Era într-o după-amiază pe la ora unu, când micul Johannes, care avea patru ani și jumătate, a ieșit din casa părinților lui; părinții tocmai aveau vizitatori și n-au fost atenți la fiul lor cel mic. Micuțul a luat-o spre fluviu, spre Dunăre, care curgea în apropierea casei părinților lui și care tocmai crescuse. A călcat pe o scândură ieșită în fluviu, pe care călcau oamenii când voiau să spele ceva în Dunăre. Tocmai venea plutind spre el un băț și Johannes a vrut să-l prindă. S-a aplecat, a căzut în apă și a fost dus de valuri. S-ar fi înecat fără putință de salvare, dacă Tatăl din cer, care are grijă de tot, dar mai ales de copii, nu i-ar fi pregătit un ajutor și nu i l-ar fi trimis în întâmpinare, încă înainte ca el să fi căzut în apă. Un pescar sărac, care locuia și el în apropiere, dormea în după-amiaza aceea în patul lui și i s-a spus în vis: „Scoală-te, aruncă-ți năvodul în Dunăre, căci vei prinde o știucă mare.” Pescarul s-a trezit și și-a zis: „Ah, am visat.” Dar n-a putut să stea liniștit, căci auzea mereu cuvintele din somn: „Scoală-te, aruncă-ți năvodul în Dunăre, căci vei prinde o știucă mare.” S-a sculat, s-a dus și în timp ce arunca năvodul în apă, băiatul tocmai era adus de valuri și a intrat cu capul și cu corpul în năvod și a fost tras afară de pescar. În aceeași clipă a apărut și o femeie, una dintre cele care fuseseră în vizită în casa băiatului și care tocmai venea de acolo, a luat băiatul în primire și l-a dus la mama lui, unde a fost culcat în pat; și curând după aceea era din nou refăcut, fără ajutor medical.

Băiatul salvat, Johannes Henke, n-a uitat niciodată că Dumnezeu l-a salvat atât de minunat. După ce a crescut, a vrut să-și dedice viața Domnului Isus. A devenit misionar și în 1841 a

plecat printre păgâni și acolo a propovăduit mulți ani dragostea lui Dumnezeu. El este cunoscut și ca poet al multor cântări creștine.

4. DU-TE LA BASEL

Era în anul de foamete 1817. Ca în nenumărate case și colibe, a pătruns cea mai cruntă sărăcie și într-o familie evlavioasă de zilieri din Tegernau, un târgușor din Baden, la o distanță de opt kilometri de Basel. Johannes P. și soția lui aveau de hrănit opt copii dragi și o bunică bătrână. Dar țăranii nu mai aveau și nu mai dădeau de lucru. Toate proviziile au fost terminate. Într-o seară, când copiii aproape că au fost nevoiți să se ducă flămânzi la culcare, bărbatul a simțit ca și când i-ar vorbi o voce interioară: „Du-te la Basel!” A spus lucrul acesta soției sale, dar aceasta nici n-a vrut să audă. Totuși, omul a rămas la părerea lui: „Merg la Basel.” Femeia a spus: „Nu mai ai putere pentru un drum așa de lung.” Dar în toiul nopții el s-a sculat cu gândul: „Trebuie să merg la Basel.” Atunci a zis bătrâna bunică evlavioasă: „Atunci du-te cu Dumnezeu. Ne vom ruga pentru tine ca să te întorci.”

Bărbatul și-a pus hainele cele mai bune și a pornit la drum încă înainte de a se crăpa de ziuă. Pe la amiază a ajuns la Riehenthor, a străbătut Kleinbasel, apoi a trecut podul peste Rin și a cotit în Eisengasse, care pe atunci era foarte îngustă. După ce a ajuns acolo și abia făcuse câțiva pași, a auzit deasupra lui un zgomot și strigăt de copii. Involuntar a întins mâinile și un copil care căzuse pe fereastră i-a căzut în brațe nevătămat. Sus, mama și îngrijitoarea neatentă au leșinat, dar tatăl cobora scările în salturi, cu răsuflarea tăiată. Johannes P. a putut să-i pună în brațe copilul iubit, viu și nevătămat și a spus: „Acum știu de ce a trebuit să ajung la Basel!” – Restul poți să ți-l imaginezi ușor, dragă cititorule – că a trebuit să se așeze la masă, sus, împreună cu părinții fericiți, că oamenii aceia bogați, când au aflat despre sărăcia lui, l-au trimis acasă cu mâncare destulă și cu o sumă de bani și au zis: „De acum în acolo, tu și ai tăi nu mai trebuie să duceți lipsă.” Seara, ai lui i-au venit în întâmpinare o bucată de drum. L-au auzit venind cântând; era o cântare de laudă, pe care apoi au cântat-o toți cu lacrimi de bucurie.

5. „DU-TE LA BODMIN”

În urmă cu mai mulți ani, în partea de sud a Angliei un angajat, pe care să-l numim domnul A., era treaz noaptea; el a auzit cuvintele „Du-te la Bodmin!” - O vreme s-a gândit la acest lucru, apoi a adormit iar. Apoi a auzit în vis încă o dată aceleași cuvinte și s-a trezit iar. S-a sucit mult încoace și încolo în patul lui, căci nu avea deloc chef să meargă la Bodmin. Până acolo ar fi avut de călărit un drum de două ore. În cele din urmă domnul A. a adormit din nou. Atunci a auzit a treia oară strigătul: „Du-te la Bodmin!”

Domnul A, un om conștiincios, s-a sculat, a pus șaua pe cal și a pornit către Bodmin; dar pe drum se gândea: „N-o să-ți fie de nici un folos bunăvoința, căci la ora aceasta matinală nu este nici un barcajiu la râu ca să te treacă dincolo.” De aceea, cât s-a mai mirat când a văzut omul deja la postul lui! El primise deja cu o seară înainte, printr-un mesager, înștiințarea că trebuie să fie azi-dimineață foarte devreme la barca lui, căci un domn voia să traverseze râul foarte devreme. Dar acesta nu apăruse până acum.

„Ce ciudat!” a gândit domnul A. și și-a continuat călătoria cu calul de cealaltă parte a râului. Încă înainte de ora opt era deja în Bodmin. A descălecat la un han și a luat micul dejun. Acolo a aflat că în dimineața aceea trebuia să aibă loc o dezbatere la curtea cu juri. Domnul A., care nu știa ce căuta în B. și-a zis: „Să te duci acolo!” Zis și făcut. S-a dus la tribunal și s-a amestecat printre ascultători.

Un miner care era extrem de suspect în cazul unei crime, dar care își susținea cu tărie nevinovăția, stătea în fața justiției. El n-a putut să-și dovedească alibiul, adică să demonstreze că în timpul crimei el fusese în altă parte. Așa că astăzi urma să fie declarat vinovat.

Acuzatul știa ce-l așteaptă și privea căutând ajutor în mijlocul masei ascultătorilor. „Aici”, a strigat el arătându-l pe domnul A. ”Mulțumesc lui Dumnezeu! Aici este omul care poate să mă salveze.” Domnul A. n-a știut ce se întâmplă. El a fost chemat de judecător, a fost întrebat de numele și starea lui și după ce a fost identificat, i s-a luat jurământul și a fost audiat. „Da”, a spus mărturie domnul A., după ce l-a privit cu atenție pe acuzat, al cărui nume îl auzise. Pe acest om l-am văzut, într-adevăr, în ziua aceea și la ora respectivă. El mi-a răspuns, în muniți, unde l-am întâlnit ca miner, la un șir de întrebări și l-am întrebat și cine este.” Domnul A. a putut chiar să arate Curții, numele acuzatului trecut în carnetul lui de notițe, în care el făcuse însemnări despre acea călătorie. – Astfel, alibiul minerului a fost dovedit și eliberarea lui a urmat imediat; - iar în ceea ce-l privește pe el, el nu cunoștea numele și localitatea de baștină a domnului A.

Acum știa domnul A. de ce astă-noapte i s-a tot spus: „Du-te la Bodmin!”

6. LIFTUL

Un medic povestea: „Cu 20 de ani în urmă am stat în Biarritz, pentru a beneficia de băile de mare. Într-o noapte am rămas mult timp în fotoliu. Am adormit și am visat. M-am văzut într-un oraș străin, ieșind dintr-o casă mare, necunoscută și stând în fața unui dric. Un băiat tânăr, cam de 15 ani, în tunică neagră cu dungi înguste, cu nasturi strălucitori, stând lângă dric, care semăna cu o caleașcă lungă, a deschis ușa mică și cu un gest ușor al mâinii m-a invitat să urc. M-am speriat, involuntar am dat capul pe spate și astfel l-am lovit de spătarul jilțului, încât m-am trezit. – Două nopți mai târziu am avut același vis. Începând de atunci l-am avut la un interval regulat, tot a doua sau a treia noapte, până mi-a devenit un chin. Deosebit de remarcabil și de neliniștitor în toate acestea mi se părea înfățișarea mereu neschimbată a casei, ca și a băiatului în tunica cu dungi și nasturi metalici, cu părul lui deschis la culoare, cu ochii lui gri, puțin distanțați, care aminteau, într-un fel de ochii de pește.

După câteva săptămâni am călătorit cu câțiva cunoscuți la Paris și am tras împreună cu ei la un han. Acesta avea, așa cum au astăzi multe case înalte, un elevator de persoane (lift), cu ajutorul căruia poți urca repede și comod de la parter la etajele superioare, dar și de sus în jos, așa cum se face în mină.

Era seară când am ajuns, în timpul cinei. Eram cazați în camerele de sus; ne-am schimbat și voiam să coborâm în sala de mese. Astfel că am dat semnalul, cu soneria electrică a ușii liftului, ca liftul să fie trimis sus. După o vreme am auzit sunetul liftului care ajunsese, ușa s-a deschis și eu am sărit înapoi. – Din ușa laterală deschisă a pășit tânărul băiat blond, cu ochii gri, oblici, cu tunica în dungi și cu nasturii metalici și mi-a făcut semn cu o mișcare prietenoasă a mâinii să urc, exact așa cum am văzut de atâtea ori în vis. – Fără să mă scuz, am luat-o la goană pe scări

În jos, iar jos, în holul casei m-am prăvălit într-un fotoliu, căci simțeam că eram alb ca varul și părul mi se făcuse măciucă. Și – nu știu cât timp a durat, dar am auzit deodată un strigăt strident și trosnet, apoi mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit am zărit trupuri omenești învelite în pânze întinse în grabă, pline de sânge. Între cei morți era și tânărul băiat. Dar pe mine m-a salvat Dumnezeu. Sau, cititorule, să fi fost – **întâmplarea?** –

7. O PRESIMȚIRE DE MOARTE

Președintele asasinat al Statelor Unite, Abraham Lincoln, a fost însoțit mulți ani de o presimțire a morții sale. Ea l-a cuprins din nou cu câteva ore înainte de moartea sa. Ministrul justiției de atunci, Staunton, i-a povestit toată istoria lui Charles Dickens și astfel ea a devenit cunoscută mai târziu. Președintele a ținut un consiliu de cabinet. La despărțire, Staunton a făcut o remarcă față de însoțitorul său: „Dacă toate ședințele ar decurge ca aceasta, atunci războiul s-ar termina curând. În sfârșit, de data aceasta președintele n-a mai stat pe o jumătate de duzină de scaune, s-a ocupat de afaceri și astfel treaba a mers repede.” Însoțitorul a zis: „Dar este prea târziu. Nu știți ce s-a întâmplat.” „Nu.” „Când am pășit în sală, l-am găsit pe președinte cu capul sprijinit. Nu arăta ca de obicei. În cele din urmă a ridicat capul, ne-a privit și a zis: „Peste câteva ore veți primi o veste ciudată.” „Ați primit vești proaste?” „Nu, n-am primit. Însă doar în câteva ore veți primi o veste ciudată.” Ne întrebam toți ce să însemne aceasta. Ne-a răspuns Abraham Lincoln: „Am avut un vis. L-am visat în noaptea dinainte de Bulls Run. L-am avut mai apoi încă o dată, iar noaptea trecută l-am avut din nou.” „Ce fel de vis a fost acesta?” „Eram singur și mă aflam într-o barcă. Râul curgea foarte repede, iar eu vâsleam, vâsleam, vâsleam.” În clipa aceea s-au auzit bătăi în ușă. Lincoln a intervenit: „Dar, domnii mei, să lăsăm visele mele și să trecem la afacerile noastre.” Cinci minute mai târziu Lincoln era asasinat.

8. CURIERUL CU BIBLII

Nu departe de granița româno-bulgară se găsește satul Musubey, care este locuit în egală măsură de bulgari și de turci. Un bulgar mai bătrân din acest sat, tânjind mai de mult după pacea cu Dumnezeu, căuta o Biblie ca să învețe din ea ceea ce avea nevoie pentru sufletul lui. I s-a spus că în Varna ar putea face rost de o Biblie. Cu toate că Varna nu-i era prea aproape, s-a pornit totuși la drum într-acolo, pentru a căuta mărghăritarul cel mare. Dar ce întristat a fost omul însetat de lumină și de mântuire, când a descoperit că ar putea obține, într-adevăr, în Varna toată Sfânta Scriptură sau numai părți din ea, dar că aceste cărți sunt procurate de protestanți, pe care el îi ura ca eretici. Sărmanul om a hotărât, mai bine să rămână fără lumină, fără învățătură, fără mângâiere, decât să primească sfat și învățătură într-o problemă atât de importantă, dintr-o Biblie procurată de protestanți. S-a întors trist acasă. Dar pe drumul de întoarcere, în orașelul Dobrici, unde a rămas câteva zile, a visat într-o noapte foarte însuflețit, despre ceea ce îi umplea inima. El a văzut în vis un om care stătea lângă ușa lui, cu un sac de cărți lângă el, zâmbind prietenos. „Ce vrei?” l-a întrebat bulgarul. „Chiar pe tine te caut.” I-a răspuns omul cu sacul de cărți. „Și ce vrei de la mine?” „Vreau să-ți vând o Evanghelie”, a zis omul. Bulgarul doritor de Biblie a luat Cartea cea sfântă din mâna curierului cu Biblii, a

deschis-o și a citit în ea un verset care l-a surprins foarte mult și pe care l-a și ținut bine minte, care se găsea în capitolul 18 al Evangheliei după Matei. El l-a întrebat pe omul care-i adusese cartea dorită cât costă și a primit de la el răspunsul: „Șapte piaștri”, pe care i-a și plătit imediat. Dar totul era numai un vis. S-a trezit și nu avea Sfânta Scriptură. Dar ce s-a întâmplat mai departe? Abia au trecut două-trei zile, că prietenul nostru a văzut cu mirare un om, exact ca acela, așezându-se zâmbind la ușa lui, dar de data aceasta în realitate. „Ce cauți aici?” l-a întrebat și uimit a primit răspunsul: „Chiar pe tine te caut, ca să-ți vând Sfânta Scriptură.” El a cerut, de asemenea, una din aceea și a primit Evanghelia după Matei, editată cu explicații, de misiunea americană din Constantinopol. El a deschis cartea chiar la capitolul 18, chiar la versetul pe care îl avea viu în memorie. Apoi, omul mirat a întrebat cât costă cartea. „Șapte piaștri”, a răspuns curierul cu Biblii. Nespuse de surprins a plătit șapte piaștri și a păstrat cartea așa-zis „protestantă”, pe care n-ar fi cumpărat-o niciodată ca fiind eretică, dar pe care acum a fost nevoit s-o cumpere, datorită unui vis minunat. Omul este acum un creștin adevărat și credincios.

9. MÂNA LUI DUMNEZEU ÎN ȚARA VRĂJMAȘULUI³

Cunoscutul poet Viktor von Scheffel povestea:

Prietenul meu S. era cavalerist și în timpul războiului din 1870/71 a fost deosebit de mult detașat să vâneze francitirori. Prudența sa, sângele rece și de multe ori tenacitatea și curajul, l-au făcut apt în mod deosebit pentru această slujbă. Din acea vreme mi-a povestit personal următorul fapt: „Era o noapte caldă, luminoasă, cu lună, când am început acțiunea îndrăznească de a spiona poziția inamicului, cu câțiva dintre cei mai de nădejde oameni ai escadronului meu. Cunoșteam zona numai în linii mari. Știam că înaintea noastră era o pădure nu foarte mare, dincolo de ea era câmp liber și arătură, iar mărginită de aceasta era o fermă, unde bănuiam că se află ascunzătoarea principală și magaziile cu muniție ale partizanilor. Totuși, pădurea s-a dovedit a fi mai adâncă și mai incomodă decât am crezut noi și cu toate că am avut în vedere măsurile de prevedere, cât este omeneste posibil, ne-am neliniștit, totuși, de mai multe ori, datorită unor zgomote și percepții, ca și când am fi fost încercuiți de vrăjmaș. Chiar ne gândeam dacă este înțelept, în aceste circumstanțe, o noapte luminată de lună, să părăsim întunericul protector al pădurii, când s-a schimbat vremea, acoperindu-se cerul și toată lumina s-a scufundat în întuneric. Am ajuns la marginea pădurii și o vreme am stat derutați, liniștiți, într-o liniște mormântală, privind peste întinderea învăluită într-un întuneric dens. Vântul a început să bată foșnitor prin coroanele copacilor, mâna, vuind peste ogorul întins, stropi de ploaie clipeau de sus, iar păsările de noapte zburau deasupra noastră cu un strigăt mai răgușit. Nu-ți mai vedeai nici mâna în fața ochilor și părea imposibil să putem găsi drumul spre fermă. Deja mă hotărâsem, descurajat, să apucăm pe drumul de întoarcere, când, la o depărtare destul de mare a strălucit o lumină. „Casa! – Ura! Acolo este casa.” Mi-a șoptit un caporal și mi-am luat binoclul, căutând cu nerăbdare să aflu adevărul. Într-adevăr, lumina strălucea prin sticlă, - geamul ferestrei – și din când în când se întuneca, de parcă ar fi alunecat umbre încoace și încolo. Vremea întunecată ne-a ușurat apropierea, furtuna și ploaia acopereau sunetul copitelor,

³ Această povestire este un articol al lui Nataly Eschstruth, extras din numărul din septembrie al revistei „Deutschen Revue”.

aveam cea mai bună perspectivă să ne putem strecura tiptil până acolo. Astfel am călărit la început cercetând, apoi, ca și când pământul ar fi fost o pășune mătăsoasă cu iarbă înaltă, am devenit mai îndrăzneți, mergând mai repede. Apoi, dintr-odată, solul a devenit mai dur, scrâșnind ici și acolo, ca pietrișul desprins. Totuși am călărit repede înainte, căci ne apropiam tot mai mult de lumină și după socoteala noastră trebuia să ajungem la ea în cel mult zece minute. Părea ciudat că nici vreun loc de grădină, vreun loc arat sau pomi nu anunțau apropierea fermei. Totuși ar fi fost foarte posibil ca aceste semne să fie în partea opusă, în timp ce fața casei era orientată spre partea liberă. Lumina era nemișcată și ardea liniștită și luminoasă în mijlocul furtunii vuind. Călăream primul, în față, cu privirea ținută la flacăra, a cărei lumină strălucea și mai luminoasă în întuneric. Deodată am tresărit sperindu-mă și încă atât de brusc, încât involuntar mi-am tras calul înapoi, iar călăreții care mă urmau s-au oprit. Cu ochii larg deschiși, cu părul zbârlit, mă holbam la o statură albă de femeie, care ieșise dintr-odată din întuneric, cu mâinile întinse într-o respingere plină de teamă. – Era mama mea! Reală și vie, mama mea, care de trei ani zăcea deja în cimitirul german. Am văzut-o foarte bine – fiecare trăsătură a iubitei sale fețe scumpe, ochii ei, gura ei, statura, exact așa cum am privit-o ultima dată plin de durere, înainte ca sicriul să fi fost închis pentru totdeauna. Și dintr-odată stătea în fața mea, într-o noapte de bezna grea – în țara îndepărtată a vrășmașului, într-un câmp singuratic. „Mamă!” am strigat – „Mamă!” Caporalul m-a apucat îngrozit de braț. „Pentru Dumnezeu, - domnule căpitan de cavalerie!” – Atunci a dispărut figura stranie din fața ochilor mei. A fluturat încă o dată din mână, cu toate semnele celei mai mari spaime: „Înapoi, înapoi!” Apoi m-a înconjurat din nou bezna întunecoasă. Stăteam în șa și nu eram în stare să scot nici un cuvânt. Simțeam cum calul tremura sub mine și fornăia, forțând să dea înapoi. „Domnule căpitan...” – „Hackert – n-ai văzut nimic?” s-au desprins, în sfârșit, gâfâind, cuvintele de pe buzele mele. „Nu, domnule căpitan...ce?...” – „Dar voi, ceilalți, nici voi n-ați văzut nimic?” – „Nu, domnule căpitan.” S-a auzit o șoaptă uluită în cerc. M-am ridicat hotărât. „Stați! – Nici un pas mai mult! – Ne pândește o primejdie.” – „Hackert, ține-mi calul!” Am sărit de pe cal. „Voi face câțiva pași înainte!” Sub tălpile mele scrâșnea pietriș împrăștiat, a forfotit și am auzit cum o bucată a luat-o din loc, apoi s-a rostogolit cu zgomot, ca și cum s-ar fi prăvălit într-un hău adânc. Ce-a fost asta? Cum stăteam nehotărât și ezitam să mai fac un pas în față, luna, cu strălucirea ei luminoasă a răzbit printre nori, iar eu am privit înaintea mea, în abisul căscat al unei cariere de piatră, în timp ce dincolo, pe malul celălalt era atârnată o lampă. O cursă pe are ne-au întins-o partizanii. O groază rece mi-a curs o clipă prin mădulare – Încă doi pași în plus și am fi zăcut zdrobiți în adânc. Am sărit înapoi pe cal. – „Înapoi! Suntem la cariera de piatră!” am strigat eu încet și curajoșii mei cavaleriști, care au văzut grozăvia ca și mine, au întors caii. Gloanțe șuierau deasupra noastră; caporalului meu i-a lovit unul carabina, căci altfel l-ar fi lovit în obraz și ne-a ordonat imediat foc. Am tras de două ori în întuneric; luna s-a ascuns din nou în nori; nu mai vedeam nici un inamic și goneam prin furtună și ploaie spre pădurea ocrotitoare. Mai târziu, când am ajuns din nou în siguranță la ai noștri, mi-a revenit amintirea despre cele tocmai întâmplare, cu o vigoare spontană. Am desfăcut buzunarul de la piept, am privit fotografia mamei mele iubite, dragei mele mame binecuvântate, mi-am apăsat fața pe ea și am plâns ca un copil. O explicație pentru enigmatică apariție fantomatică n-am găsit niciodată, numai aceea că încă din timpul vieții mamei mele, am fost mereu un copil pentru care și-a făcut griji, peste care, în mod deosebit și-a întins protector mâinile, cu credincioșie și multă dragoste.

10. ÎN PRIMEJDIE ÎN FOC

O femeie creștină în vârstă avea un nepot drag, care era într-o călătorie în îndepărtata Spanie. Ea nu numai că se gândea la el cu o dragoste devotată, ci îl însoțea zilnic și în rugăciunile ei. Într-o noapte, bunica și mama celui care era departe, care locuiau împreună și dormeau în aceeași cameră, s-au trezit în același timp și fiecare dintre ele s-a simțit îndemnată să se roage în tăcere pentru tânăr. Când fiica a observat că și mama ei era trează, i-a zis: „Nu știu cum vine aceasta, dar sunt foarte neliniștită în privința lui Ernst al nostru, m-am trezit dintr-odată și simt nevoia să mă rog pentru el.” „Și eu mă simt la fel ca tine”, a recunoscut îndată bunica. În cele din urmă au adormit amândouă. Cam pe la ora nouă dimineața a venit o telegramă din Spania, care conținea vestea că Ernst, noaptea, exact în timpul când cele două femei se rugau, a fost într-o primejdie de moarte, din cauza unui incendiu, dar că prin bunătatea lui Dumnezeu a fost păzit în mod minunat.

11. ÎN PRIMEJDIE ÎN APĂ

Preotul silezian Muthmann era într-o călătorie, pentru a vizita bolnavii din parohia sa, împrăștiată pe o suprafață mare. Pentru aceasta folosea un cal puternic. La întoarcere a ajuns la micul râu Else, care se poate traversa, de obicei, cu pasul. Acum, pe timpul topirii zăpezilor, dintr-un râuleț altădată blând, devenise un torent uriaș. Dar preotul trebuia să-l treacă, pentru că îl chema datoria. El a călărit până la locul cel mai puțin adânc pe care îl cunoștea, dar, vai, puhoiul l-a târât la vale și pe el și pe cal. Puternicul animal abia dacă mai avea capul deasupra apei, iar Muthmann s-a scufundat până la umăr în puhoi. Atunci a strigat ca Petru odinioară: „Doamne Isuse, ajută-mă! Ah, Doamne Isuse, ajută-mă!” Și iată, calul și-a adunat ultimele puteri, a făcut un salt puternic spre mal și a ajuns cu picioarele pe pământ. Preotul era salvat. Ceasul lui, la care s-a uitat mai târziu, acasă, s-a oprit în apă la ore 9⁵⁴; și iată că soția lui l-a asigurat că exact în acel timp, mânată de o mare îngrijorare în ceea ce-l privea, a îngenunchat și s-a rugat lui Dumnezeu serios și fierbinte pentru el.

12. PRIMEJDIA DIN PUȚ

Într-un orașel dintr-o provincie șvăbească, erau de făcut lucrări la conducta de apă. Acestea i-au fost predate tânărului S., care mai executase asemenea lucrări și era cunoscut în tot orașul ca un om conștiincios și scrupulos. El făcea parte dintre cei „evlavioși” și nu făcea din aceasta un secret.

Acestui om i-a fost încredințată lucrarea la conducta de apă. Zi de zi era cu muncitorii lui la lucru. Sperau ca în câteva zile să termine. Într-un loc mai aveau probleme. Trebuia săpat un puț adânc de vreo șase metri. Au fost luate toate măsurile de prevedere, toate marginile puțului au fost sprijinite și proptite. Pentru că se grăbeau cu lucrarea, unii dintre muncitori trebuiau să vină și noaptea să sape. După încă o examinare amănunțită a tuturor detaliilor, S. a plecat într-o zi acasă, seara târziu, a încredințat încă o dată munca și muncitorii în paza lui Dumnezeu și s-a culcat în pace, cu gândul că a făcut totul bine, tot ce îi stătea în puteri. A adormit curând și a visat. Vedea foarte deslușit puțul în care erau muncitorii. A examinat amănunțit fiecare loc, dacă

sunt bine proptite și dacă nu amenința vreo prăbușire. Dintr-odată i s-a făcut foarte cald. Într-o parte a văzut o crăpătură căscată în sol. Cu o seară înainte n-o văzuse. Cu groază și-a dat seama că acolo îi pândea pe muncitori o nenorocire, se va prăbuși o parte a puțului. L-a apucat o teamă febrilă. Dar este absurd. – Fusesse doar un vis. În îngrijorarea sa a căutat adăpost în rugăciune și s-a încredințat pe sine și pe muncitorii săi sub ocrotirea Păzitorului lui Israel, care nu doarme și nu aștește. Ceasul din turnul bisericii din apropiere a bătut ora două când S. s-a culcat din nou. A adormit și din nou a visat, cu o claritate vie, că într-un anumit loc îi pândește primejdia în adânc pe muncitorii care nu bănuiau nimic. Iar s-a trezit scăldat în sudoare. S-a sculat, și-a trezit soția și i-a spus în câteva cuvinte ce-l chinuiește. Aceasta a încercat să-l liniștească și să-l determine să rămână acasă. Totuși nu s-a lăsat reținut mai mult. Tocmai bătea ora patru când a închis ușa casei în urma lui. A fugit cât a putut de repede spre puț. A aprins o lumină și a cercetat fără zgomot marginile puțului. Și iată că aici, exact în locul pe care l-a văzut de două ori în vis, era o crăpătură căscată, unde pământul deja începea să se lase. Graba era necesară, dar nu era prea târziu. Cu voce tare a strigat în jos, în puț: „Veniți imediat toți sus!” Speriați, întrebându-se cine le-ar putea da în noaptea întunecoasă, la gura puțului, un asemenea ordin, muncitorii au urcat grăbiți, au ieșit și au fost cât se poate de mirați să-l vadă stând înaintea lor, cu fața lividă, pe angajatorul lor. Nu era mult timp de pierdut. Cu groază au aflat că într-o jumătate de oră ar fi fost prea târziu, că ar fi fost îngropați de vii în puțul năruit. Au lucrat până dimineața, cu puteri sporite și unite, să consolideze iar puțul și să evite nenorocirea. Și când a răsărit soarele de dimineață, s-a suit spre cer o fierbinte rugăciune de mulțumire. –

13. ÎN PRIMEJDIE ÎNTRE SĂLBATICII

Misionarul de Asselt, misionar renan în Sumatra între anii 1856-1876, a povestit următoarea întâmplare din viața lui:

Când am fost trimis prima dată în Sumatra, în anul 1856, eram aici primul misionar european, care a mers printre sălbaticii Batta. Într-adevăr, în urmă cu 20 de ani fuseseră la ei doi misionari americani, vrând să le ducă Evanghelia, dar i-au ucis și i-au mâncat și de atunci nu le mai fusese vestită Evanghelia: bineînțeles că ei rămăseseră neschimbați în sălbăția și cruzimea lor. Da, ar fi greu să ne facem o idee despre ceea ce înseamnă să fii singur și anume, în mijlocul unui popor total sălbatic, căruia nu i te poți face înțeleș, pentru că nu cunoști nici măcar un sunet din limba lor, dar ale căror priviri și gesturi bănuitoare și dușmănoase vorbesc o limbă inteligibilă. Primii doi ani, în care, la început am fost singur de tot între sălbaticii Batta, apoi împreună cu o femeie, au fost foarte grei, încât și acum mă gândesc cu groază înapoi la ei. Adesea era ca și când am fi fost înconjurați de jur-împrejur de forțe ostile ale întunericului, căci uneori ne năpădea o frică inexplicabilă și inexprimabilă, încât noaptea trebuia să ne sculăm din pat, să îngenunchem și să ne rugăm sau să citim Cuvântul lui Dumnezeu, numai să fim eliberați de această vrajă și să putem răsufla din nou.

După ce am stat în acest loc timp de doi ani, ne-am mutat la câteva ore distanță de acolo, mai în interior, la triburile care erau deja mai civilizate și ne-au primit mai prietenos. Acolo ne-am construit o casuță cu trei încăperi, o sufragerie, un dormitor și o cameră mică pentru oaspeți și viața a devenit ceva mai ușoară și mai prietenoasă pentru noi. După ce am trăit câteva luni în acest loc nou, într-o zi a venit la noi un om din ținutul unde fuseserăm anterior, pe care îl

cunoscusem acolo. Tocmai ședeam pe bancă în fața casei noastre. El s-a așezat lângă mine și a vorbit despre una, despre alta. În cele din urmă a început:

„Așa, tuan (învățător) și acum așa mai avea o rugămintă.”

„Care ar fi?”

„Aș vrea mult să-ți văd paznicii îndeaproape.”

„Ce fel de paznici? N-am paznici.”

„Mă refer la paznicii pe care noaptea îi așezi în jurul casei ca să te păzească.”

„Dar n-am paznici”, am spus iar, „n-am decât un mic servitor și un mic bucătar, care n-ar fi apți ca paznici.” Atunci omul m-a privit neîncrezător, ca și când ar fi vrut să spună: „Nu-mi spune mie verzi și uscate; știu eu mai bine.” Apoi m-a rugat: „Pot măcar să caut prin casă, să văd dacă nu sunt ascunși acolo?”

„Da, bineînțeles”, am spus râzând, „caută în toată casa, dar n-o să găsești pe nimeni acolo.” Așa că s-a dus în casă, a cercetat fiecare ungher, a scotocit chiar prin paturi, dar a venit înapoi la mine foarte dezamăgit. Atunci am început eu cu întrebările și i-am cerut să-mi explice ce este cu paznicii despre care vorbește, ce natură au ei. Atunci mi-a povestit: „Când ai venit prima dată la noi, tuan, am fost foarte supărați pe tine; noi nu voiam ca tu să locuiești printre noi, căci nu aveam încredere în tine și credeam că ai intenții rele. De aceea ne-am unit ca să vă omorâm, pe tine și pe nevasta ta. Chiar am venit în fața casei tale, într-o noapte și-n altă noapte; dar ori de câte ori am venit, stăteau înghesuiți în jurul casei tale două rânduri de paznici cu arme sclipitoare, așa că n-am îndrăznit să-i atacăm și să pătrundem în casa ta. Așa că am mers la un ucigaș (pe atunci, la sălbaticii Batta încă exista o breaslă anume a ucigașilor, care ucideau contra plată pe oricine care trebuia scos din circuit) și l-am întrebat dacă vrea să facă lucrul acesta, să te omoare pe tine și pe nevasta ta. El a râs de noi pentru lașitatea noastră și a zis: „Eu nu mă tem de niciun Dumnezeu și de niciun diavol; și vreau să trec printre paznici.” Așa că seara am venit toți împreună, iar ucigașul a pășit curajos înaintea noastră, rotindu-și arma deasupra capului. Când am ajuns în apropierea casei tale, am rămas în urmă și l-am lăsat pe el singur să meargă. Dar în scurt timp s-a întors la noi în fuga mare și a zis: „Nu, de data aceasta nu îndrăznesc să trec singur; Acolo stau două rânduri de bărbați mari și puternici, strânși unul lângă altul, umăr la umăr, iar armele lor luminează ca focul.” Atunci am renunțat să te mai ucidem. Acum, spune tuan, unde sunt paznicii; nu i-ai văzut niciodată?”

“Nu, nu i-am văzut niciodată.”

“Și nici nevasta ta?”

“Nu, nici nevasta mea.”

“Dar noi toți i-am văzut. Cum se poate așa ceva?”

Atunci, a zis misionarul Asselt, m-am dus înăuntru, am luat din casă o Biblie, i-am pus-o înaintea deschisă și am zis: “Iată, această carte este Cuvântul marelui nostru Dumnezeu, în care El ne promite că ne va păzi și ne va ocroti. Noi credem foarte tare în acest Cuvânt și de aceea nu avem nevoie să vedem acești paznici. Dar voi nu credeți, așa că de aceea marele Dumnezeu trebuie să vi-i arate, pentru ca și voi să învățați să credeți.”

14. MANUSCRISUL REGĂSIT

Am căutat mult și m-am rugat – așa ne-a povestit un prieten – un manuscris valoros al unui scump slujitor al lui Dumnezeu, care murise cu mulți ani în urmă. Pierderea acestuia mi-ar fi

provocat mie și multor altora un mare regret. Dar toate căutările mele au fost zadarnice. După un timp am avut un vis: O persoană de nerecunoscut stătea lângă patul meu, cu unul dintre pachetele cu acte pe care-l verificasem deja de mai multe ori, a băgat degetele în învelitoarea în care erau actele și a zis: “ Între aceste hârtii îl găsești.” Când m-am trezit, nu mă simțeam bine. Șapte săptămâni a trebuit să păzesc patul. În acest timp am avut pentru a doua oară același vis. Când am putut iar să mă scol puțin, am luat pachetul cu acte despre care era vorba și l-am deschis. Într-adevăr, manuscrisul căutat era în dublura învelitorii exterioare.

15. ÎNSĂNĂTOȘITĂ ÎN CIUDA TUTUROR AȘTEPTĂRILOR

“Spre sfârșitul celui de-al 16-lea an al meu”, - așa a povestit doamna învățătoare F. din B. (din Saxonia) – unui prieten al editorului, “m-am îmbolnăvit grav de tifos. Părinții mei au oferit totul ca să mă mențină în viață. A fost zadarnic. Cel mai bun medic al localității a fost chemat în ajutorul meu. Până la urmă a fost chemat al doilea și în sfârșit, chiar și al treilea. Dar, acești trei bărbați stăteau lângă patul meu, clătînând din cap și explicându-le alor mei “că nu mai este niciun ajutor de dat. Poate încă o oră, - apoi totul se va fi terminat.” Chiar am zăcut inconștientă câteva zile, așa că nu știam ce se petrece în jurul meu.

Acolo – în acea stare în care eram, fără ajutor și fără salvare, pot să spun, într-o stare întunecoasă, - am văzut deodată deschizându-se ușa camerei și un înger intrând, într-o lumină strălucitoare. Întunericul a dispărut. Toată camera era luminată. Venea spre patul meu cu o blândețe și o noblețe caracteristice. Dreapta lui ținea o riglă albă, strălucitoare, în care erau gravate multe cifre și numere de argint, asemănătoare cu un metru de măsurat. Deasupra riglei era un mâner de aur.

“Fetițo”, așa mi s-a adresat, cu o voce minunată, cu un clinchet pe care nu-l mai auzisem pe pământul acesta. “Fetițo, după hotărârea lui Dumnezeu, viața ta a primit azi har. Căci te-ai născut acum 16 ani, iar ceasul nașterii tale trebuia să fie și ceasul plecării tale, după 16 ani. Dar pentru că una din rudele tale de sânge se înfățișează mereu înaintea tronului lui Dumnezeu, cu o credință arzătoare și se roagă pentru viața ta, singurul Dumnezeu înțelept a hotărât plin de har, să asculte această stăruință, să-ți prelungească viața și să te cheme să conduci mulți copii la Domnul, ca învățătoare. Și ca să-ți dai seama că este adevărat și real ceea ce-ți spun, privește această măsură.” – Am făcut ceea ce mi-a spus și iată că am observat cum mânerul de aur era înfipt chiar în numărul 16. Atunci, îngerul a apucat rigla de partea de jos și dintr-odată mânerul a fost tras în sus, ca de o mână nevăzută, până s-a oprit la un număr îndepărtat.

„Numărul anilor vieții tale de acum încolo, îți este ascuns”, așa a continuat mesagerul ceresc. “Așa că fii sănătoasă și dă lui Dumnezeu, Celui Preaînalt, slava care I Se cuvine.” – Cu aceste cuvinte a ieșit pe ușă. – Și eram din nou în camera întunecoasă. Încă mult timp am privit spre ușă. Oare nu va veni din nou? Dar totul era scufundat în tăcere. “O, ce frumos a fost!”, am strigat și am deschis ochii cu adevărat. Și ce observam acum? Trei medici pe care îi cunoșteam stăteau lângă patul meu. Mama mea stătea la picioarele patului, frângându-și mâinile și sughițând, strigând cu durere amarnică: “Copil meu! Copilul meu! S-a terminat! S-a terminat!” Și în timp ce surorile mele plângeau tare în spatele tatălui meu foarte aplecat, am văzut prin ușă întredeschisă a camerei învecinate, pe fratele meu plecat în rugăciune. Plină de mirare am întrebat tare: “De ce plângeți?” Ce schimbare a adus această întrebare printre cei prezenți! “Ce?” a strigat membrul consiliului sanitar X. “Acest copil se va însănătoși?” “Așa ceva încă nu

ni s-a întâmplat”, au zis împreună ceilalți doi doctori. “Da”, și-a dat cu părerea membrul consiliului sanitar, om temător de Dumnezeu. “Aici suntem de prisos. Aici cârmuiește o putere superioară.”

Și ai mei? Da, ce să zic? Și roind de lacrimi, buna mea mamă m-a sărutat pe frunte; tatăl meu mi-a luat mâna dreaptă, ca și când n-ar fi vrut s-o mai dea, iar în acest timp surorile mele stăteau nemișcate de tot, pentru că nu puteau să-și dea seama ce s-a petrecut. Apoi a venit și fratele meu. El s-a plecat în tăcere peste patul meu. Niciun cuvânt n-a trecut peste buzele lui; dar picătură cu picătură de lacrimi care curgeau pe fața mea, mi-au vestit liniștit, ce se petrecea în inima lui scumpă de frate.

Cu toate că mă simțeam încă foarte bolnavă, am cerut totuși să mă așez și să vorbesc cu ai mei. Medicii mi-au recomandat să mă menajez. În schimb, li s-a părut nepotrivit să mai rămână și au plecat.

La întrebarea părinților mei: ce am văzut când am strigat: “O, ce frumos a fost!”, le-am povestit despre apariția sau arătarea îngerului. Ei au îngenunchiat și l-au mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea lui de negrăit; am mulțumit și eu împreună cu ei, pe cât mi-a fost posibil.”

Doamna F., rodul rugăciunilor stăruitoare ale fratelui ei, a putut mai târziu, într-adevăr, prin harul lui Dumnezeu, să ducă multe inimi de copii la Domnul Isus. Și mulți credincioși sunt azi acolo, o mărturie vie a eficienței ei binecuvântate de învățătoare.

16. DEMASCAT PRINTR-UN VIS

Un foarte priceput falsificator de polițe, care se învârtea în cele mai bune cercuri ale societății din Boston și în general era considerat ca fiind foarte bogat, a fost nu demult demascat în modul cel mai remarcabil. Infractorul și-a condus „arta curată” de-a lungul mai multor ani, cu mult succes, fără a plana asupra sa cea mai mică bănuială și aproape a atins perfecțiunea în imitarea semnăturilor străine. Dar s-a întâmplat să facă cunoștință cu un editor, a cărui avere era apreciată la multe milioane. Felul aristocratic al escrocului, maniera lui nobilă de a-și face apariția, i-au plăcut omului cu bani; l-a invitat la el și în curând elegantul ticălos de vreo 29 de ani, era un musafir permanent, bine văzut în casa milionarului. Într-o zi, băncile editorului și-au dat seama că cineva a falsificat semnătura milionarului pe diferite polițe pentru sume mari. De îndată au fost însărcinați doi oameni din poliția secretă, cu urmărirea afacerii. Dar polițiștii n-au reușit să descopere nici cea mai vagă urmă a făptașului. Editorul vorbea de multe ori despre ciudatele falsuri cu infractorul demn de admirat pentru sângele lui rece, care mereu venea și pleca din casa lui; și lăsând întotdeauna impresia celei mai profunde compătimiri, tânărul fățarnic făcea ba o presupunere, ba alta. Într-o dimineață frumoasă, fiica de 11 ani a editorului a venit cu o figură serioasă în biroul tatălui și a povestit bărbatului care asculta distrat, că în noaptea trecută a visat ceva ciudat. Fetița a spus că „domnul cel distins”, care acum vine des în vizită și care este întotdeauna așa de amabil cu sora ei mai mare, i-ar fi apărut în vis și i-ar fi cerut să meargă cu el la plimbare; el ar fi dus-o în locuința lui din Mainstreet și i-ar fi arătat că el putea să scrie la fel de frumos ca și tatăl ei, al cărui nume l-a desenat cu multă grijă pe o bucată lungă de hârtie. El i-a dăruit hârtia, dar când s-a trezit, desigur, hârtia dispăruse. Editorul mirat ascultase la urmă foarte atent pălăvrăgeala, iar apoi a transmis un mesaj polițiștilor despre visul ciudat al copilului. Aceștia au fost la început înclinați să zâmbească în legătură cu acea

situație, dar din această cauză nu l-au supravegheat mai puțin pe domnul în cauză. Urmarea a fost că s-a găsit un motiv de a se face o percheziție acasă la acel domn ales, unde s-a găsit echipamentul complet pentru falsificarea bancnotelor, polițelor, etc. Pungașului nu i-a mai reușit să se sustragă condamnării și curând s-a dovedit că este vorba despre un individ a cărui urmă era luată de mult, căci i-au fost puse în seamă un număr mare de falsuri importante din alte orașe mari ale Americii.

17. AVERTIZARE ZADARNICĂ

Un om nechibzuit, lănced, din patria mea, așa povestea cunoscutul predicator H, a visat într-o noapte că se afla în fața halei pieței din localitatea învecinată, în care avea treabă de multe ori. A văzut în zid o trecere, pe care până atunci n-o observase niciodată. S-a apropiat ca să vadă mai bine acea trecere. După ce a atins-o s-a format o poartă și după ce a apăsat, ea s-a deschis spre interiorul halei. El a pășit înăuntru și a avut o priveliște îngrozitoare. Bărbați și femei alergau încoace și încolo cu mare teamă și disperare; chinul lor era așa de mare, încât fiecare era preocupat cu sine însuși și abia îi băga în seamă pe ceilalți. Pe cei mai mulți dintre ei i-a recunoscut; erau oameni care locuiseră în vecinătatea lui, dar în decursul timpului au murit. Ei îl priveau ca și când ar fi fost uimiți că și el venise acolo. De aceea l-a cuprins o neliniște îngrozitoare. S-a îndreptat grăbit spre ușă, ca să ajungă afară, dar a fost imobilizat de un paznic cu o privire întunecată, care i-a spus cu o voce înfundată, ca din mormânt: „N-ai voie afară. El a răspuns: „Dar vreau afară!” „N-ai voie”, a fost răspunsul. „Uite-te, ușa se deschide numai spre interior, niciodată înspre afară. Se poate intra, dar nu se mai poate ieși.” Și într-adevăr, așa era. L-a năpădit o teamă de moarte când a privit ușa. A început din nou să roage și să implore. Atunci, în sfârșit, paznicul l-a lăsat să iasă, cu cuvintele: „Este singura excepție pe care o fac. Du-te, dar numai pentru opt zile.” – De aceea a fost așa de fericit, încât s-a trezit.

Opt zile mai târziu era zi de târg. Omul a plecat spre oraș, unde avea treabă. Când a ajuns la hala pieței, a privit cu atenție zidul în care văzuse, în vis, acea poartă tainică. În realitate nu se putea observa nimic. Lucrul acesta l-a îndârjit de tot împotriva avertismentului primit. El a strigat: „Așa deci, sunt deplin liniștit în privința visului meu; acum voi lua un prânz copios și pe deasupra o băutură bună. Cât de mult sau de puțin a băut omul, nu știm să spunem. Dar seara, când a călărit spre casă, calul l-a trântit și a căzut așa de rău, că îndată a și murit. Erau chiar opt zile încheiate de la visul său.

Vrem acum să părăsim domeniul presimțirilor, arățărilor și viselor și să ne îndreptăm spre un al treilea capitol, spre evenimente serioase din viață, care să-l conducă pe omul rațional la întrebarea: „**întâmplare sau mâna lui Dumnezeu?**” și care, de asemenea, îl vor face să găsească răspunsul corect. Transcriem aici noul capitol.

Capitolul 3

„NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU SE LASĂ BATJOCORIT.”

1. LA JOCUL DE CĂRȚI

Nu de mult, pe când gripa stăpâna în lung și-n lat, într-un sat din provincia renană jucau cărți câțiva frați de pahar. Și de data aceasta, ca de obicei la jocul de cărți, se înjura mult și se lua în deșert Numele lui Dumnezeu. Se făceau bancuri și în legătură cu gripa care domnea peste tot. Unul dintre jucători a propus să se pună gripa în joc. Propunerea a găsit aprobare. S-au amestecat cărțile, s-au împărțit, s-au jucat. Norocul de a câștiga gripa i-a revenit unui croitor. – Când a ajuns acasă l-a lovit într-adevăr această boală și l-a pus la pat. Când avea dureri se văicărea mereu: „Ah, dacă aș avea asul de pică scos din piept” – Și astfel a murit pentru a păși înaintea lui Dumnezeu. –

2. CĂLĂRIND PÂNĂ ÎN IAD

Un tânăr negustor și-a cumpărat un cal, pentru că trebuia să meargă des la țară pentru afaceri. La han a fost întrebat de cei de acolo, tachinându-l, dacă știe să călărească. „O, sigur”, a zis el, „pot să călăresc până în iad.” A doua zi, calul i-a venit singur înapoi în oraș, în galop, fără călăreț. S-au dus să-l caute pe călărețul lăudăros și l-au găsit curând la marginea drumului, cu gâtul frânt.

3. INVITAȚIA LA ÎNMORMÂNTARE

O tânără doamnă încă nu se refăcuse de tot în urma unei gripe foarte grave de acum câțiva ani și trebuia să rămână în cameră. Dar când a fost o expoziție în oraș, a zis: „Încerc mâine să mă duc la expoziție, apoi mă țin tare și peste trei zile merg și la bal, iar peste cinci zile trimit cărți de vizită și invit prietenii și rudele la înmormântarea mea.” Zis și făcut! A mers la expoziție, a mers și la bal și – după alte trei zile a fost înmormântată.

4. PE RINGUL DE DANS

A. din D. povestea în „Ziarul de duminică”: „Era multă veselie pe ringul de dans din L., un sat mic. Lina era cea mai zburdalnică dintre colegele ei; ea dansa, râdea, glumea neîncetat și un mare cerc de oameni tineri îi ascultau vorbele ușuratece și râdeau la auzul lor. După un dans mai iute, Lina s-a dus la fereastra deschisă și stătea acolo, în aerul rece al serii. Atunci a trecut pe acolo un bărbat liniștit și serios; de câteva zile îi fusese atribuit tristul serviciu de gropar din localitate. Într-o stare de exaltare, fata i-a strigat: „Heda! Groparule! Încă n-ai săpat groapa pentru nimeni; vreau să fiu eu prima.” Toți au sărit în lături. Aceasta era o vorbă îngrozitoare; dar Lina s-a uitat în jur râzând, ochii ei străluceau, obrajii roșii luceau de sănătate și viață. Și s-au întors la învălmășeala dansului. – Dar după câteva zile, fata puternică a devenit palidă și

bolnavă; a făcut pneumonie și s-a curățat repede. Și atunci, într-adevăr, noul gropar a săpat prima groapă pentru ea.

5. DE TREI ORI 24 DE ORE

Un creștin care era preocupat de mântuirea sufletului nepoatei sale, care trăia fără griji, a vorbit încă o dată cu ea despre necesitatea întoarcerii ei la Domnul și Mântuitorul. Răspunsul ei obișnuit era că și ea voia să se întoarcă, dar nu acum; că ar vrea să mai savureze câte ceva dintr-ale lumii. Când într-o zi unchiul i-a vorbit din nou ca de la inimă la inimă și i-a spus să se predea totuși Domnului, neputând să știe cât timp va mai fi în această lume, fata înfloritoare i-a răspuns râzând: „Fie ce-o fi, încă de trei ori 24 de ore voi mai fi pe lume.” (Ea s-a gândit la timpul care trebuie să treacă de la moartea unui om până la înmormântarea lui.) În aceeași noapte fata nechibzuită a făcut stop cardiac și a murit și după de trei ori 24 de ore a fost înmormântată.

6. CEL CARE ÎNJURĂ

În martie 1863, într-o duminică ședeau la cârciuma din Duerrgraben (Cantonul Berna) mai mulți bărbați și beau; printre ei era unul pe nume Johannes Ritter, care se lăuda și chiar a demonstrat cu fapta, că poate înjura îngrozitor. Luând în mână o carte de rugăciuni, a zis: „Vreau să vă arăt acum, cum se poate înjura dintr-o carte de rugăciuni.” Dar în clipa în care a vrut să deschidă gura ca să rostească groaznicele înjurături, i-a paralizat limba și a rămas fără grai. –

7. ULTIMA DATĂ ÎN BISERICĂ

Într-un sătuc de munte era o nuntă. După ce cununia și festivitatea din biserică au luat sfârșit și în timp ce alaiul nupțial părăsea biserica, mirele, un om necizelat și fără Dumnezeu, s-a întors pe călcâi, afară, în fața ușii și a strigat întors spre biserică, cu voce tare: „Astăzi am fost pentru ultima dată aici.” – Ziua nunții a trecut și în dimineața următoare, devreme, tânărul soț se grăbea la muncă. – Era miner. Seara voia să se întoarcă. Nevasta lui a pregătit mâncarea pentru ora respectivă, dar el n-a apărut; a așteptat, dar el tot n-a venit. În sfârșit, a văzut o căruță coborând încet pe uliță și oprind în fața casei. Minerii care erau în căruță au coborât din ea cu grijă un obiect lung. Tăcuți l-au dus în odaie și au dat la o parte învelitoarea care-l acoperea. Femeia privea consternată – era bărbatul ei, palid și mort. Se prăvălise o bucată de stâncă și l-a zdrobit. – Minerul a fost înmormântat a treia zi și după obiceiul locului, sicriul a fost dus în biserică, în fața așa-numitului „altar”. Patru zile după ce a rostit acea blasfemie, era, deci, acolo unde nu mai voia să vină.

8. LA CINĂ CU DUMNEZEU

Într-o zi, în Gompilliers (Franța), acum vreo 33 de ani, un grup de muncitori de fabrică ședeau la masă la pensiunea lui Levaillant. Unul dintre cei prezenți a jurat pe Numele lui Dumnezeu, totuși mai mult din obișnuință decât cu rea intenție. În legătură cu acest fapt, cârciumarul i-a făcut câteva observații prietenești, care au fost acceptate de cel în cauză, pentru că nu era om rău. Dar un alt muncitor, un țesător pe nume Herubel, a vrut să-și arate necredința. Întâi a susținut că nu există Dumnezeu. De la fanfaronada lui i s-a tras curajul să vorbească lucruri nelegiuite, până acolo că a rostit o blasfemie groaznică împotriva lui Dumnezeu și a religiei. Levaillant a încercat să întâmpine această nebunie cu vorbe blânde. Dar Herubel a răspuns batjocoritor: „Ce-mi tot spui despre Dumnezeul tău! Deseară vreau să cinez cu El.” În aceeași clipă a căzut la pământ, cu fața în jos, ca lovit de trăsnet. Era mort. –

9. PRÂNZUL ÎN IAD

Cu mulți ani în urmă se repara un pod la N. Printre muncitorii care lucrau acolo era și un anume P., un om recunoscut pentru înjurături și blasfemii. Acesta batjocorea într-o dimineață, după obiceiul lui, viața viitoare, judecata lui Dumnezeu, raiul și iadul; și în cele din urmă a făcut afirmația, cerându-i-se socoteală, că ar vrea, mai mult decât în rai, să ia azi prânzul în iad. Era ora 11 înainte de prânz când bărbatul a spus acele cuvinte, fără să-i pese de vorba: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit”; și i s-a făcut după cum a dorit. Cu foarte puțin timp înainte de ora prânzului, înainte de a se întrerupe lucrul, a căzut de pe schela pe care lucra, și-a frânt gâtul și și-a dat duhul. –

10. ȘI ACESTA ESTE TOT UN IAD

Doctorul Cappadose, un medic olandez, iudeu din naștere, ulterior un creștin credincios, citea în 1873 un cotidian din Haga, în Olanda, următoarea povestire inserată: În țara noastră există undeva o fabrică de hârtie. Proprietarul, un om fără Dumnezeu și un batjocoritor, a încercat, prin eforturi proprii, să-i ademenească la necredință și să-i întoarcă de la Evanghelie pe unii dintre rudele sale și dintre subalternii lui. Și a reușit cu mai mulți. În urmă cu câteva luni a dus la îndeplinire planul de a amplasa un motor cu aburi în loc de o moară. „Unde am câștigat sute, voi câștiga mii”, așa suna lăudăroșenia nenorocitului om. Muncitorii lui, zicea el, nu mai puteau de acum să meargă la biserică, nici să țină duminica, pentru că trebuia lucrat și duminica și în cursul săptămânii. A venit și ziua instalării mașinii cu aburi. Au venit multe rude și mulți curioși. S-au servit băuturi tari. A fost aprins cuptorul. Bucuria a fost mare. Mai trebuia doar batjocorit. „Se zice că există un iad”, a strigat fabricantul; „iată, acesta este tot un iad”, a arătat el spre cazanul încins. „În iad n-o fi așa de rău cum zic oamenii. N-a venit nimeni să ne povestească.” După aceste cuvinte s-au auzit râsete generale și batjocuri. Deodată s-a auzit o pocnitură ciudată. Fabricantul s-a grăbit să se ducă să cerceteze ce s-a întâmplat. Când s-a aplecat peste cazan, s-a iscat o explozie. Foc și aburi au umplut casa, groaza a cuprins toate inimile. După ce și-au revenit, l-au căutat pe fabricant. L-au găsit atârând peste o grindă, mutilat și mort. –

11. CARTEA CU MINCIUNI

Acum 100 de ani, când a izbucnit revoluția din Franța, în comunitatea B. din Wissembourg, în Elsass, trăia un preot care nu mai credea de mult în Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că de dragul venitului, pe care i-l asigura casa parohială, îl mai propovăduia cu gura. Iar atunci când creștinismul a fost înlăturat și grozăvia revoluției a atins punctul culminant, el a socotit că venise ceasul când poate să-și recunoască deschis necredința. A urcat la amvon ca „fratele vorbitor”, a rupt Biblia și a aruncat-o de la amvon cu vorbe nelegiuite: „Tu, carte nenorocită de minciuni! Am mințit destul poporul citind din tine! De acum încolo nu mai vreau să fiu un fățarnic.” Și mai voia să fie apelat ca cetățean și tutuit. Dar curând au venit iar alte vremuri în Franța, despre care compozitorul Pfeffel din Kolmar cântă:

Doamne, poți exista iarăși,
A zis șahul francilor.
Trimite-le un îngerăș
Și fie-Ți mulțumitori.

Creștinismul era din nou tolerat în mod deschis, au fost redeschise bisericile. Atunci a vrut și fratele nostru vorbitor să fie iar preot; și-a căutat o parohie pe Rin și a găsit-o în satul S. – Acolo a vrut să folosească din nou Biblia. Dar a fost să fie altfel decât a plănuit el. Dintr-odată a turbat și a trebuit să fie legat cu lanțuri și lătra ca un câine. Și așa a și murit, în această stare groaznică.

12. HULITORUL DE PE MARE

Un marinar povestea: „Ne aflam în apropierea insulei Bornholm și ziua am avut vânt bun, dar seara el s-a transformat în cea mai puternică furtună. Căpitanul dăduse deja din timp ordinul de strângere a velelor, astfel că la lăsarea întunericului vâsleam încoace cu velele strânse. Marea s-a prăvălit peste punte și a luat cu ea o parte din încărcătura de pe punte, care consta din scânduri groase. În dormitorul echipajului, cabinele de jos erau sub apă și a trebuit să ne refugiem pe punte. Uzi până la piele și tremurând de frig, stăteam într-o așteptare îngrijorată, căci orice marinar care a fost pe Marea Baltică, știe ce înseamnă să navighezi într-o noapte întunecoasă de noiembrie, pe furtună puternică, în apropierea insulei Bornholm. Atunci a venit ordinul de întoarcere; dar întoarcerea a eșuat, chiar și viratul în vânt, cu toate că arboraserăm pânzele din otgoanele de susținere a catargului. Vaporul gonia spre țarm fără a putea fi oprit. Atunci a venit căpitanul la noi și ne-a spus să fim pregătiți pentru orice. Fiecare dintre noi și-a scos în tăcere șapca și s-a încredințat lui Dumnezeu prin rugăciune. Numai unul dintre noi, un dalmat, în loc să se roage Aceluia care era singurul care putea să ajute atunci, ocăra și înjura, blestema vaporul și pe căpitan, ne numea ipocriți și babe și s-a purtat în cel mai înalt grad de indisciplină în acel ceas greu, când eram numai la un pas de moarte. Atunci căpitanul a mai dat o dată ordinul de întoarcere și cu ajutorul lui Dumnezeu, pe care l-am cerut atât de fierbinte, am reușit și am îndepărtat tot mai mult și mai mult vaporul de coastă. Spre dimineață, când s-a luminat, am observat că dalmatul nu era printre noi și când l-am căutat, l-am găsit în cele din urmă, între parapet și scânduri, total strivit – un cadavru. Să descriu ce impresie a făcut acea

priveliște asupra noastră? N-aș putea. Aveam un singur gând și un singur cuvânt: „aceasta este judecata lui Dumnezeu”. –

13 CONVERTIT PRINTR-O JUDECATĂ

Un bătrân miner invalid, accidentat în mină, Franke, povestea: „Cu mulți ani în urmă ședeam odată în cârciumă, la un joc de cărți și-mi permiteam tot felul de escrocherii. Odată când tocmai câștigasem, adversarul meu a zis că l-aș fi înșelat. Așa că m-am jurat sus și tare: Dumnezeu să-mi zdrobească oasele din trup, dacă am trișat. Cu toate acestea știam că o făcusem; iar celălalt nu voia să mă creadă.

În ziua următoare lucram în mină lângă o stâncă foarte mare, care din cauza vremii rele se slăbise puțin, când deodată a început să alunece și m-a prins strâns între ea și perete. Avea o greutate de cel puțin 20 de chintale. În ciuda izbiturii îngrozitoare am rămas deplin conștient; dar unul dintre picioare era grav rănit, iar celălalt era total zdrobit. Deci Dumnezeu „mi-a zdrobit oasele din trup”. Am strigat după ajutor, dar a trebuit să îndur mai bine de două ore până a fost posibil să fiu scos din starea mea îngrozitoare. – Copii, atunci am fost în pragul morții și dacă stânca m-ar fi lovit în cap, acum eram în iad. Dar Domnul a avut har pentru mine și mi-a salvat acolo viața de la stricăciune și apoi și sufletul.

14. HOLERA

Acum câțiva ani, în timpul epidemiei de holeră, care doar în câțva săptămâni a secerat mii și mii de oameni, într-un restaurant din Hamburg ședea o clică destrăbălată, la bere și cheflii beau unii pentru alții într-un chef nebun. Unul dintre ei, un tânăr, cam la treizeci și ceva de ani, își serba ziua de naștere și oferea prietenilor lui bere în mod gratuit și nelimitat. El era cel mai vesel dintre toți și nu se gândea la seriozitatea vremurilor; iar și iar ridica paharul, în râsete zgomotoase, îndemnându-i pe ceilalți să bea.

În dispoziția lui de bere a strigat, după ce și-a golit paharul dintr-o înghițitură: „Fraților, să bem mai cu curaj! Cu atât mai repede o să ne ajungă holera.” S-a râs la gluma aceea, totuși râsul a sunat așa de ciudat, ca și când i-ar fi trecut un fior pe dinăuntru pe cei ce râdeau.

„Beți!” a repetat batjocoritorul; „vrem să vedem cine este mai tare, noi sau femeia cu coasa...” Au mai răsunit împrejur câteva râsete răzlețe și înăbușite, dar vechea veselie nu mai voia să se întoarcă. Gazda a dispus să fie aduse cărțile, ca prin joc să însuflețească din nou sărbătoarea, dar nu mai reușeau să readucă buna-dispoziție; doar nevoiți mai luau parte la petrecere.

A trecut astfel poate o oră, când tânărul a pălit brusc, a început să tremure, cărțile i-au căzut din mână, fața i s-a schimonosit și a fost năpădit de crampe puternice. – Nu era nicio îndoială că holera își căuta o victimă și în el. Camarazii lui s-au năpustit afară din sala localului, într-o învâlmășeală groaznică, lăsându-l în voia sorții pe cel care se lupta cu durerile îngrozitoare și când în sfârșit au apărut brancardierii chemați din inițiativa cârciumarului îngrozit, au găsit un om pe moarte, care a și murit în timpul transportului spre spital.

15. „SFÂNT, SFÂNT, SFÂNT ESTE DOMNUL SAVAOT.”

Un creștin din Odenwald, pe care scriitorul l-a cunoscut personal, trebuia să treacă prin fața casei unui țăran înstărit necredincios, în drumul său spre întâlnirile cu cei credincioși. Muncitorii țăranului strigau în urma creștinului, ori de câte ori îl vedeau, cuvinte de batjocură și blasfemii. Într-o zi, muncitorii l-au batjocorit în prezența patronului lor, care, chiar dacă nu batjocorea împreună cu ei, după toate aparențele, avea și el partea lui de bucurie de acolo, destul de multă; ei i-au strigat: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot.”

Puțin după aceea, fermierul s-a suit într-un pom fructifer tânăr, a căzut și și-a frânt gâtul.

De atunci este multă liniște în acea casă, când trece prietenul nostru.

Acum, încă o istorioară din Odenwald:

16. COASA RIDICATĂ

...În 1903, în timpul mării secete, țăranul N. din E, în Odenwald, era cu carul și stătea cu coasa în mână, pe fâneața lui foarte izolată. Venise să cosească un car de fân. Dar, ca în zilele rele ale lui Ahab, chiar dacă nu pe o perioadă așa de lungă, cerul fusese închis și a reținut ploaia, iar pământul a oprit roua. În timp ce țăranul privea pășunea pârlită, uscată, s-a mâniat iar pe Cel Preaînalt, a ridicat coasa amenințător spre cer și a hulit pe Dumnezeu și soarele Său. Apoi a așezat coasa în carul gol și a pornit spre casă fără fân.

După un timp, îndelung răbdătorul Dumnezeu a dat ploaie și din pământ a lăstărit repede iarbă proaspătă. Și țăranul a venit și el, din nou cu carul și cu coasa pe pășune și iată că de data aceasta ea avea altă înfățișare. S-a rușinat inima lui pentru hula de atunci? S-a plecat el sincer și adânc pentru fapta aceea și l-a mulțumit el lui Dumnezeu pentru îndelunga Lui răbdare și pentru binecuvântarea Lui? Ah, ne temem că n-a făcut-o. A scos coasa pentru a cosi iarba aceea frumoasă. Dar ce s-a întâmplat? A căzut mort, lovit de o altă coasă, nevăzută și mai ascuțită. Un stop cardiac a pus capăt vieții sale. –

17. O ÎNMORMÂNTARE CUM ȘI-A DORIT UN NELEGIUIT

E.H. din Berna scria unei reviste creștine: „Până nu de mult locuia în orașul N. un om foarte nelegiuit, care renega pe Dumnezeu, cerul, iadul și totul. Acela s-a blestemat odată și a spus că nu este nevoie să se tragă clopotele la înmormântarea lui, așa cum era obiceiul locului, ci atunci să fie numai tunete, fulgere și să bată grindina. Poate unii cititori își mai amintesc vremea înfricoșătoare din 2 ianuarie 1899. Chiar în acea zi a fost înmormântarea acelui nelegiuit. Numai câteva minute înainte de ora trei, când clopotele trebuiau să bată, semn că mortul este dus la groapă, trăsnetul a lovit turnul bisericii și s-a terminat cu bătutul clopotelor. Și oamenii au fost nevoiți să aștepte până a trecut partea cea mai cumplită a furtunii, înainte să se poată porni spre cimitir.”

18. „PE MINE NU MĂ PRINDE EL AȘA DE CURÂND”

Într-o zi din primăvara anului 1900, vopsitorul S. din D., pe Rin, a strigat în urma fabricantului de sicrie Sch.: „Pe mine nu mă prinde el așa de curând!” În aceeași zi, la prânz, S. s-a culcat, ca de obicei, pentru a-și face somnul de amiază. Pentru că la ora patru încă nu-și făcuse apariția, nevasta lui s-a dus în dormitor ca să-l scoale, dar iată, era mort în patul lui. Apoplexia a pus brusc capăt vieții aceluia om în putere.

19. ATEUL

Ziarele americane anunțau la 17 august 1904: „Ieri se afla în Baltimore cunoscutul ateu Whitney, într-o ceartă violentă cu prietenii, ca în repetate rânduri, în legătură cu existența sau inexistența unei ființe dumnezeiești. El a strigat extrem de nervos: „Îl provoc pe Cel Atotputernic să mă trântescă mort la pământ!” În aceeași clipă s-a prăbușit fără viață. Cazul a iscat o vâlvă îndreptățită, mai cu seamă că a fost garantat ca fiind autentic.

20. CONTRACTUL CU GROPARUL

Acum doi ani, cinci bărbați veseli, puternici și tineri ședeau în grădina de vară a unui restaurant, în Behringen, din Lichtenfels (Bayern), la o halbă de dimineață. Cu o voie-bună batjocoritoare au încheiat un contract cu groparul, care tocmai era prezent în local, că vor ca ei toți să i se lase livrați în timp de un an. Ei nu bănuiau cât de curând avea să devină realitate această vorbă groaznică, pentru că puțin după aceea au murit patru dintre ei, repede unul după altul și încă înainte de încheierea anului a murit și cel de-al cincilea dintre ei.

21. CEREMONIA FUNERARĂ

Duminică, 23 februarie 1902, un grup de studenți din Berna au ajuns la Zermatt, în zona alpină înaltă, la poalele munților Monte Rosa. Patru dintre acești bărbați tineri voiau a doua zi să plece mai departe, în regiunea zăpezilor veșnice, pentru a urca cu schiurile până la Liskamm, un punct foarte rar atins. Drumul până acolo duce peste ghețarul Gorner, o suprafață întinsă de gheață în zona muntoasă înaltă, care este cunoscută ca periculoasă din cauza prăpăstiilor. Cei patru oameni tineri erau alpiniști dibaci și capabili și schiori cu experiență. Duminică seara au ținut o festivitate de despărțire cu prietenii lor, care i-au condus până la Zermatt. La acest chef nocturn, unuia dintre tineri i-a venit gândul nelegiuit, să țină pentru doi dintre schiori o ceremonie funerară. Erau studenții K. din Berna și Fl. din Duesseldorf. Deci cei doi erau cotați ca morți, au fost culcați pe o simplă targă și s-a organizat o înmormântare completă, cu necrologuri. – În exaltarea lor nelegiuită au uitat că Dumnezeu a zis: „Să nu iei Numele Meu în deșert.” Și: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă batjocorit.” În ziua următoare, cei patru schiori și-au început excursia în munți. Însoțiți de câțiva purtători de provizii, au urcat până la o colibă, care fusese aleasă ca punct de plecare al călătoriei. Miercuri, în 26, dimineața devreme a început urcușul. După o oră și jumătate au ajuns la ghețar. Sus, primii doi au trecut peste o

crăpătură înzăpezită. Și atunci – deodată s-a auzit un pârâit, zăpada a cedat, spărtura s-a deschis și Fl., al treilea și K., al patrulea din rând, s-au scufundat fără grai în adânc. – Cu multă osteneală și primejdie au fost găsite și scoase cadavrele celor doi morți și a avut loc adevărata ceremonie funerară. K. a fost înmormântat la Zermatt, iar trupul neînsuflețit al lui Fl. a fost îngropat la Duesseldorf.

22. ACTRIȚA ȘI MOARTEA

Raportul poliției din Berlin anunța oficial, laconic: „Nemăritata B. a suferit un stop cardiac în 12 august, seara, într-un salon de dans din strada și a decedat pe loc.” – „Domnișoara B.”, așa scria în ziar, era actriță la un teatru din localitate și fusese angajată pentru roluri tragice. Pe 12 august s-a dus la localul secs de dans, din strada Potsdam, împreună cu mai mulți cunoscuți. Într-una din pauze ea a povestit unui domn de câte ori a jucat pe scenă rolul de moartă și făcea comentarii vesele despre faptul că încă trăiește. În aceeași clipă a căzut și a devenit un cadavru. A fost dusă la garderobă și a fost chemat imediat un medic, care, însă, n-a mai putut decât să constate decesul deja survenit. Între timp, toți oaspeții părăsiseră salonul.”

23. CREZUT PE CUVÂNT

Din Graudenz s-a anunța în 29 noiembrie 1904: „O ceartă cu sfârșit tragic a avut loc în ... Cizmarul H. și hornarul S. ședeau la o halbă de bere și în timpul discuției au ajuns la ceartă și S. a zis: „Pe tine să te ia dracu’!” H. i-a răspuns înveselit: „Pentru mine singur nu înhamă el; așa că trebuie să vii cu mine.” În dimineața următoare S. a suferit o comoție cerebrală, care i-a provocat instantaneu moartea. Când H. a vrut să-și viziteze amicul pentru împăcare și a aflat acasă la el despre cele întâmplate, s-a prăbușit și el. Un stop cardiac a pus capăt și vieții lui.

24. „FERICE DE OMUL CARE NU SE AȘEAZĂ PE SCAUNUL CELOR BATJOCORITORI!”

Un preot credincios din Wuerttemberg și-a părăsit sfera de influență după 20 de ani de muncă, pentru a pleca în altă comunitate. Dar trăise în acea localitate un batjocoritor, care îi făcuse viața amară. În cârciumă el vorbea cel mai mult și se năpustea cu disprețul lui asupra a tot ceea ce era sfânt pentru un creștin. De aceea preotul l-a avertizat în mai multe rânduri, dar n-a rezolvat nimic; acela se comporta din ce în ce mai urât. Acum se apropia ziua despărțirii. „Femeie”, a zis acel erou de cârciumă, într-o seara când s-a întors cherceluit din cercul tovarășilor lui, „peste opt zile preotul nostru va ține predica de despărțire și nu-mi ajung batistele, așa că să-mi pregătești un cearceaf, pe care vreau să-l umplu cu lacrimi în acea zi.” – Dar n-a fost să fie așa. Miercuri, înainte de predica de adio, pierde-vară a venit acasă cam indispus, iar joi seara era deja un cadavru. Cearceaful pe care îl comandase i-a fost de folos: trupul lui neînsuflețit a fost învelit în el. A fost înmormântat în aceeași duminică în care preotul și-a ținut predica de adio.

25. JURUIŢA ÎMPLINITĂ

Ziarul Prusiei răsăritene scria din Tilsit despre un cuplu înaintat în vârstă, următoarele: „Cu toți cei 70 de ani ai lor, cei doi bătrâni au clipele lor de slăbiciune, când se ajunge la ceartă violentă între ei. Odată s-au mâniat așa de tare unul pe altul, încât și-au jurat ca niciunul din ei să nu conducă la groapă pe celălalt. Ce ciudat din partea unor oameni, care stau în pragul mormântului. Și iată ce s-a întâmplat: curând după această neînțelegere dezastruoasă, bătrânul a fost găsit mort în odaie. Un stop cardiac a pus capăt vieții lui, ca urmare a enervării. Și când a fost chemată femeia, a căzut și ea fără viață la pământ, lovită de infarct, copleșită de acea priveliște. Așa că li s-a făcut după jurămintele lor solemne, niciunul să nu-l însoțească pe celălalt la înmormântare.

26. HULITORUL ÎN FURTUNĂ

Era o dimineață splendidă de iunie, a memorabilului an 1866, când regimentul 24 de rezerviști a pornit în marș, din Oranienburg spre Spandau. Pe drum, arșița a devenit apăsătoare; nicio boare nu adia împrejur, iar către amiază s-a făcut simțit un zăduf copleșitor. Când am ajuns la Spandau, la ora mesei, tunetul bubuia din toate părțile și curând a izbucnit furtuna. Cerul și-a deschis stăvilarele și ploaia s-a prăvălit, uruind, în jos, pe pământul însetat. Regimentul 9 rezerviști era deja încartiruit în locuințe personale, cazați înaintea noastră. La una din familiile care locuiau în apropierea unei porți, doi soldați ai numitului regiment, cazați chiar acolo, s-au așezat la masă cu mama cârciumăresei, o bătrână, în timp ce cârciumăreasa mai era o vreme ocupată prin apropiere cu pregătirile. Unul dintre soldați a început să spună cuvinte nelegiuite și batjocuri îndrăznețe la adresa tunetului și a furtunii, astfel încât bătrâna și colegul lui au fost nevoiți să-i arate atotputernicia lui Dumnezeu, muștrându-l în mod serios. Zadarnic, omul fără Dumnezeu hulea și mai înverșunat. Deodată s-a ivit un fulger orbitor și un bubuit înfricoșător de tunet – și când cârciumăreasa speriată de moarte a venit din bucătărie în cameră, a găsit-o pe mama ei și pe unul dintre soldați ușor amețiți, dar pe batjocoritor l-a găsit lovit de trăsnet și omorât.

După anunțarea incidentului, au fost emise ordine ale comandantului regimentului către toți șefii de companii, pe baza cărora orice caz de batjocură frivolă denunțat trebuia pedepsit cu cinci zile de arest sever. Dar pentru toți cei care au suportat consecințele, a fost un semn vizibil al dreptății pedepsitoare a Dumnezeului celui viu.

27. CINE A FOST LOVIT

În luna iulie a anului 1891 se putea citi în Curierul de Hanovra și în ziarul din Koeln, următoarea relatare din Belgrad: „În satul Bistrița din Serbia a fost acum câteva zile o furtună puternică cu grindină, care a făcut multă pagubă pe câmp și în vii. În același timp erau adunați la birt mulți țărani, care vorbeau despre nenorocirea pe care a provocat-o furtuna; unii chiar blestemau – cum din păcate este obiceiul, pe sfinți și pe vrăjitoare; pe sfinți pentru că nu ocrotesc câmpurile și pe vrăjitoare pentru că aduc o asemenea vreme. Cel mai rău blestema

birtașul; el blestema pe Dumnezeu și striga: „Voi trage acum în Dumnezeul nostru și furtuna va înceta.” Apoi și-a luat flinta de pe perete și a ieșit afară, în fața ușii, pentru a trage în sus, spre cer. Un țigan curios, care era și el acolo, a ieșit după birtaș și voia să vadă rezultatul acțiunii. Birtașul a ridicat pușca, înjurând sălbatic pe Dumnezeu. În aceeași clipă s-a iscat un fulger, coborând de-a lungul țevii de pușcă îndreptată în sus, spre cer; un bubuit înfricoșător de tunet i-a amețit pe toți cei prezenți, iar birtașul și țiganul curios de lângă el erau morți la pământ. Niciunul dintre ceilalți care erau prezenți nu a fost rănit.” – Deci cine a fost lovit? Dumnezeu sau hulitorul?

N-ar fi greu să umplem toată cartea, da, volume întregi cu întâmplări din viață, care dovedesc toate că există un Dumnezeu, care, chiar dacă nu pedepsește sau nu cheamă imediat la judecată pe cel batjocoritor sau nelegiuit, din cauza înțelepciunii și îndelungii lui răbdări, totuși, de multe ori îl pedepsește pe acesta îndată, fără avertisment, ca pildă pentru alții.

Redăm acum un șir de povestiri care mărturisesc intervenția neașteptată și vădită a unei mâini superioare, nu pentru judecată, ci ajutând și salvând în vremuri de nevoi și primejdii.

CAPITOLUL 4

AJUTOR LA NEVOIE ȘI PĂZIREA DE NENOROCIRE

1. STĂNCUȚA MOARTĂ

Într-o seară a anului 1848, un țesător sărac dar cu frică de Dumnezeu, dintr-un târg meșteșugăresc din Renania prusacă, a intrat în cămăruța lui. Era la demisol, ceva mai jos decât strada și arăta cam îngust și sărăcăcios dar curat. Se pare că nevasta lui și cei cinci copii l-au așteptat cu dor, căci atunci când a ajuns, s-a iscat o atmosferă veselă. Cei doi copii mai mici s-au agățat de picioarele lui, iar ceilalți strigau însuflețiți: „Tata! Tata!” Iar mama, care s-a ridicat de la curățatul celor câțiva cartofi, l-a salutat prietenoasă. Dar el a pus pe masă, în tăcere, salariul săptămânal pe care l-a câștigat la fabrică și un suspin înăbușit doar pe jumătate a țâșnit din pieptul lui când s-a așezat, trecându-și o mână peste față, iar cu cealaltă încercând să se elibereze de cei mici. Nevasta lui privea speriată când la banii de pe masă, când la fața palidă a bărbatului ei. „Dar, dragul meu, cei cu tine?” a strigat ea; „arăți foarte îngrijorat și necăjit. – Sper că nu... doar nu...” – „Taci din gură!” a zis bărbatul cu un ton apăsător dar dureros. „Dumnezeul nostru încă trăiește. Bineînțeles că domnul Muenther m-a concediat, și pe mine și încă o treime din angajații lui.” – „Dumnezeule îndurător!” a strigat nevasta lui. „Te-a concediat? Am rămas fără serviciu și fără pâine? Nu se poate! Nu sunt decât 14 zile de când te-a lăudat patronul tău și te-a dat ca exemplu celorlalți oameni. Deci aceasta este răsplata pentru cei 13 ani de muncă cinstită și loială?” – „Nu păcătui”, și-a întrerupt ea bărbatul. „Nici eu nu înțeleg. Este un drum întunecos. Când se citea lista cu cei concediați mi-am zis: numele tău precis nu va fi pe listă; până acum patronul fabricii te-a preferat în comparație cu aproape toți.

Și deodată mi-am auzit numele. Cum crezi că m-am simțit. De îndată ce m-am liniștit, i-am arătat patronului fabricii, cu toată buna-cuviință, de cât timp lucrez pentru el, cum el a fost mereu mulțumit de mine și cu munca mea și l-am întrebat care este motivul că pe mine mă dă afară, în timp ce păstrează pe alții, care n-au lucrat nici pe jumătate cât mine și tot ce mi-am mai amintit. Dar domnul Muenther s-a uitat la mine cu o privire ciudată și a zis rece: „Așa rămâne; de acum nu mai aveți de lucru la mine; iată, luați-vă banii. Nu ne vom mai vedea niciodată.”

Femeia a izbucnit într-un plâns zgomotos. Copiii mai mari se strânseseră lângă tatăl lor și încercau zadarnic să-și ascundă lacrimile, iar cei mici plângeau și ei fără să știe de ce. Tatăl abia își mai putea păstra calmul, deși a știut și a crezut cu convingere că toate firele de păr din capul nostru sunt numărate (Matei 10,29-30). „Nu vă mai văcăriți așa” a spus el în cele din urmă, împăciuitor, „ca și când n-ar mai fi un Dumnezeu în cer; abia ieri am citit în Biblie: „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, înainte ca să-I cereți voi.” (Matei 6,8). Aceste cuvinte mi s-au părut imediat deosebit de importante. Ah, acum știu de ce.” Apoi, întorcându-se către nevasta lui, a întrebat: „Mamă, știi ce este cel mai important? Să ne rugăm în mod serios lui Dumnezeu, care a turnat dragostea Lui în inimile noastre; am devenit copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, prin credința în Isus. De aceea putem să aruncăm toate grijile asupra Lui. El ne poartă de grijă; și toate lucrurile, chir și necazul acesta, trebuie să slujească spre binele nostru.” (Romani 8,28; 1 Petru 5,6-7). Copiilor mai mari le-a spus: „Certurile și obrăznicile vă vor fi de acum iertate. De câte ori nu v-au fost indiferente scumpul Mântuitor, Cuvântul Său și rugăciunea! Acum veți fi conduși la El prin necaz și sper că El vă va primi pe de-a-ntregul.” – În ziua următoare a fost duminică și prin serviciile divine la care țesătorul cu ai săi participau întotdeauna, au pătruns noi puteri și înviore în coliba săracă. În mod deosebit tatăl își încredința căile cu dăruire deplină Domnului și trăia cu nădejdea că El va face să fie bine (Psalmul 37,5). Luni a plecat devreme de acasă, pentru a se interesa la mai mulți negustori și fabricanți; seara a venit târziu și trist acasă, fără ofertă sau angajare. A trecut toată săptămâna fără a se arăta cea mai neînsemnată șansă; a bătut la multe uși nebăgat în seamă. Neliniștile, răskoalele și revoltele acelor vremuri triste au distrus comerțul și meșteșugurile și au răpit oamenilor locul de muncă și pâinea. Într-o dimineață, nevasta țesătorului a pus supa pe masă, a adăugat două felii de pâine și a spus tristă: „Acum nu mai este nicio para în casă, nici pâine în sertar, nici făină în bucătărie. Dacă mâncăm acum tot, înseamnă că pentru azi am și prânzit și am și cinat.” Atunci cei trei copii mai mari și-au simțit inima grea și unul după altul au zis: „Mie nu-mi este așa de foame; eu nu mănânc nimic. Să mănânce micul Fritz și Christinchen”, și și-au făcut unul altuia cu ochiul, ca și când împotriva foamei s-ar putea face ceva. Dar n-au dat fuga la cărțile de școală, ci au rămas așezați la masă. Tatăl a zis cu ton liniștit și grijuliu: „Să mâncăm în credință cât avem nevoie, nu să flămânzim în necredință. Îndurarea Domnului încă nu are margini, ci se înnoiește în fiecare dimineață, iar credințioșia Lui este mare.” (Plângerile lui Ieremia 3,22-24). Copiii cei mari și-au spus rugăciunile dinainte de masă, iar mama a ajutat-o pe cea mică să spună câteva cuvinte de mulțumire. După ce s-au saturat, tot a mai rămas ceva. I-au mulțumit lui Dumnezeu și după masă; și iar și-a luat țesătorul pălăria, a dat mâna cu nevasta și copiii și a spus încrezător: „Fiți atenți, în dimineața aceasta sunt chemat la un patron de fabrică și vă voi aduce vești bune.”

Acestea fiind zise, a plecat și au plecat și trei dintre copii la școală. Mama a strigat în lăuntru ei la Dumnezeu, Cel care hrănește corbii tineri; a deschis fereastra pentru a privi în urma soțului și a copiilor; apoi, firește, a aranjat micile pătuțuri. Deodată a auzit în odaie ceva

căzând. S-a temut că ar putea fi unul dintre copiii cei mici, pe care îi lăsase acolo. Dar când s-a dus să se uite, i-a văzut pe copii stând în fața farfuriilor lor, pentru a le face și mai curate decât erau. Dar pe podea zăcea o stăncuță moartă, iar din fața ferestrei a zbughit-o un băiat, care era cunoscut ca fiind nemilos și rău. „Luați, ipocriților, să aveți și voi ce mânca.” a strigat el pe geam, cu un râs batjocoritor. Abia a putut să simtă nevasta țesătorului cum grijile și necazurile ei se domolesc sub influența rugăciunii liniștite din inima ei, iar în locul lor încolțesc: liniștea, răbdare, predarea în voia Domnului, că această batjocură jignitoare a lovit sufletul ei sensibil atât de tare, încât lacrimile au țâșnit cu putere și încă nu se potoliseră nici când s-a întors soțul ei acasă.

Dar și el a intrat abătut; și el făcuse iar un drum zadarnic. „Uite”, i-a zis ea, „am devenit batjocura băieților răi, din cauza sărăciei noastre; pot să-ți spun că mi-a frânt inima.” Țesătorul a ridicat pasărea moartă; cei doi copii mici s-au apropiat de ea nu fără oarecare teamă și precauție, ca și când ar mai fi putut să-i muște. Țesătorul voia doar s-o ia de sub ochii soției lui și s-o arunce afară. A zis cu milă: „Biata pasăre a suferit și ea de foame, poate chiar a murit de foame. Ba nu”, a adăugat el; „are gușa plină, îndopată și tare. Ce-i asta?” Atunci și-a scos briceagul și a tăiat gâtul păsării. Plini de mirare au observat, el și soția lui, un lăntișor galben și ceva lucind ca sticla. Ea a luat repede apă, a curățat totul și spre mirarea lor, au văzut zăcând pe masă un lăntișor de aur cu pietre sclipitoare. „Slavă lui Dumnezeu!” a strigat în cele din urmă țesătorul, „că pasărea a fost aruncată în camera noastră, căci acolo de unde a furat pasărea o asemenea bijuterie, acum cu siguranță este multă mâhnire și acolo trebuie să fie pâine destulă; poate, prin această găsim o să primim mâncare, să ne săturăm și noi câteva zile.” Așa că a luat pasărea și lăntișorul și s-a dus repede la un bijutier, ca să întrebe cine ar putea fi proprietarul.

„Țesătorule”, a zis bijutierul, după ce a cercetat cu atenție lăntișorul și pietrele, „o să vă facă multă cinste; bijuteria aparține fiicei domnului Muentner; eu personal am făcut-o. Iată semnul meu. El a fost la mine acum vreo 14 zile și mi-a povestit că i-a dispărut lăntișorul; dar de îndată ce aș afla ceva despre el, să-i dau de știre. Duceți-i-l personal, imediat.” Cine a mers vreodată mai bucuros decât țesătorul nostru, la patronul său? Și cu atât mai mult i-a plăcut să meargă la el, cu cât poate să-i facă o favoare, acum, după ultima retrogradare și umilire. Fiica a scos un strigăt de bucurie când țesătorul i-a înmănat bijuteria și tatăl ei a fost chemat de îndată. Țesătorul a trebuit să povestească totul amănunțit. „Sărmana mea negruță!” a zis fiica văzându-și stăncuța. „Ai ciripit mereu „hoț” și ai devenit tu însăși unul.” Patronul privea serios și îngândurat, i-a întins mâna țesătorului, iar acestuia i s-a părut că niciodată nu și-a văzut patronul așa de blând și bun ca acum când i-a zis: „Iertați-mă, dragă prietene! Am fost nedrept cu dumneavoastră. V-am bănuț în legătură cu lăntișorul. Nu pot să mi-o iert, pentru că mi-ați slujit atâția ani cu cinste și devotament; dar ați fost singurul muncitor care a fost văzut trecând pe lângă odaia fiicei mele, în ziua în care a dispărut giuvaierul. De azi încolo sunteți iar angajat și chiar pe viață și cu salariu dublu. Țesătorul abia a găsit cuvinte de mulțumire. El s-a grăbit spre casă și după ce veselie și strigătele de bucurie alor săi s-au mai potolit puțin, a mulțumit din toată inima Aceluia – **întâmplării**, nu, ci **Dumnezeului** celui viu care face minuni și care printr-o pasăre moartă le-a dat pâine la toți, iar lui i-a redat bunul renume.

2. GLUMA STUDENȚEASCĂ

Într-un sătuc din jurul Goettingen locuia o văduvă săracă și bătrână. Ea avea o căsuță cu grădină și o bucătică de pământ. Dar proprietatea era înglodată în datorii și văduvei îi era tot mai greu să plătească dobânda pentru datorii. În ultimii ani lucru acesta i-a fost cu neputință. Dar creditorul a cerut banii și cum văduva nu i-a putut plăti, a dat-o în judecată. Instanța a hotărât ca pământul, casa și grădina să fie vândute. Văduva a cerut încoace și încolo un împrumut; dar peste tot a fost refuzată. Ea s-a rugat mult și din toată inima lui Dumnezeu: „Salvează-mă de potrivnicul meu!” Dar timpul trecea și nu venea nici un ajutor.

A venit ziua hotărâtă de instanță pentru vânzarea proprietății. S-au găsit mai mulți cumpărători și funcționarul a strigat: „Deci 400 de taleri prima dată. Dă cineva mai mult? 400 de taleri a doua oară. 400 de taleri” – „800 de taleri” a strigat tare o voce. Ea venea dintr-o ceată de tineri veseli; erau niște studenți voioși din Goettingen, care au vrut să facă o excursie la țară și s-au oprit curioși la mulțimea aceea de oameni. Între ei era un tânăr aristocrat bogat; acesta a oferit 800 de taleri. Când au auzit țărani oferta, toți ochii s-au îndreptat spre ofertant. Au rămas toți cu gura și ochii căscați, cum se zice, iar studenții au strigat: „O glumă bună!” Priveliștea merita 800 de taleri. De s-ar fi putut picta imediat. 800 de taleri era o ofertă mare; nimeni n-a dat mai mult. Funcționarul a strigat: „800 de taleri o dată, de două ori, de trei ori!” și a bătut cu ciocanul pe masă și licitația a luat sfârșit. Tânărul s-a apropiat de masă, a plătit cei 800 de taleri și a întrebat: „Ce fel de căsuță am cumpărat?” – „O căsuță săracă și veche”, au strigat mai multe voci râzând. „Acum duceți-mă la proprietatea mea!”

Când au ajuns la căsuță, funcționarul a zis batjocoritor: „Îmi pare rău că nu este un castel.” Dar tânărul nu era deloc stingherit; el a pășit pe proprietatea lui și a găsit în odaie o măicuță bătrână care plângea amarnic. „De ce plângi, măicuțo?” a întrebat-o tânărul bun la inimă. „Ah, cum să nu plâng”, a răspuns bătrâna; „acum mi se vinde casa; eu trebuie să plec din această casă în care am locuit mulți ani, în care au murit soțul și părinții mei și nu știu unde să mă duc.” - „Lasă, măicuță; șterge-ți lacrimile. Eu ți-am cumpărat căsuța și ți-o dăruiesc.” a spus tânărul. Sărmana femeie a crezut întâi că tânărul vrea să facă o glumă proastă. Dar când și-a dat seama că el vorbea serios, ar fi căzut în genunchi în fața binefăcătorului ei, dacă acesta nu s-ar fi îndepărtat repede; dar lui Dumnezeu a putut să-i mulțumească și i-a mulțumit fierbinte.

Cu 800 de taleri nu numai că s-au putut plăti datoriile, dar a mai și rămas o sumă cu care sărmana văduvă a putut să trăiască fără griji până la sfârșit.

Tânărul, care la început a devenit îngerul salvator al sărmaneii văduve din exuberanță tinerească, a devenit un om destoinic; El a fost mult timp o binecuvântare pentru țara noastră, ca înalt demnitar. Mulți dintre cititorii noștri îl cunosc pe acest om, cel puțin după nume, căci nu este altul decât contele Otto de Stolberg-Wernigrode, vice-cancelarul de mai înainte al Reich-ului german, reprezentantul cancelarului Bismarck.

3. STICLA ADUSĂ LA ȚĂRM

Pe mica insulă Nordstrand, care este pe coasta apuseană a Schleswig-ului și care aparține de regiunea Husum, o văduvă foarte săracă a găsit cu câțva timp în urmă o sticlă sigilată. Marea a adus-o la țărm. Sticla era surprinzător de ușoară și nu conținea decât câteva fâșii de hârtie. Femeia a deschis acasă sticla ciudată și a scos fâșiile de hârtie. Pe prima scria: „Proprietarului

acestui bon firma N. N. din M. îi dă un sac de orez.” Pe cea de a doua fâșie scria adresa unei a doua firme, cu o repartitie asemănătoare pentru un sac de cafea. Pe cea de a treia fâșie era numită o altă firmă, cu atribuirea unei bucați mari de pânză. –

Văduva s-a mirat. Apoi s-a gândit că ar trebui să îndrăznească să trimită odată una din fâșii prin poștă, firmei de la acea adresă. Au trecut câteva zile și într-adevăr, i-a fost adus acasă un sac de orez de la stația de transbordare. A continuat să trimită biletele și încetul cu încetul i s-a umplut casa de mărfuri.

Dar ce legătură are cu sticla? Ascultă, cititorule: în ziua festivă a inaugurării canalului Mării Nordului, se adunase laolaltă în Kiel o societate veselă de negustori, în general patroni sau reprezentanți de mari firme. Aceștia, care erau într-o dispoziție sărbătorească, le-a venit ideea nu tocmai rea, ca fiecare din ei să dea un „bon” (o repartitie) eliberat de firma sa și aceste „bonuri” să fie luate, băgate în sticlă, iar aceasta să fie bine sigilată și aruncată în mare, pentru a vedea ce vor face cu ea „duhurile apelor”. – Iar femeia sărmană care a găsit sticla, n-a mulțumit nici „duhurilor apelor”, nici „întâmplării”, ci lui Dumnezeu, că sticla cu bogatul ei conținut a plutit din portul Kiel, de pe coasta est a Schleswig-ului, prin tot canalul până pe coasta de vest și apoi a luat-o spre nord, până la mica insulă Nordstrand, pentru a-i aduce conținutul ei bogat.

4. SECHESTRUL

Un executor judecătoresc a venit la nevasta unui birjar de droșcă din Berlin, pentru a pune sechestru pentru o sumă de 50 de mărci. Omul legii avea puține de luat de acolo; femeia încovoiată și încolțită a trebuit să scoată rufăria dintr-un dulap și de acolo a ieșit la iveală o legătură de corespondență veche. Portărelul era un cunoscător al timbrelor poștale. El a văzut imediat că timbrele de pe scrisori au valoare mare și a renunțat de aici înainte la sechestrarea dulapului și dimpotrivă, a lipit pe un plic vechi sigiliul, care reprezenta o veche marcă prusacă întipărită, cu fir de mătase și care se cumpăra de către comercianții de timbre poștale cu 150 de mărci. La o cercetare atentă mai era acolo un mare număr de astfel de plicuri. La îndemnul executorului judecătoresc, sârmana bătrână s-a dus la un comerciant de timbre, care i-a plătit pentru acele mărci rare și pe plicuri 3500 de mărci. Dar cine i-a trimis acelei sârmane, în necazul și în restriștea ei, tocmai pe acest portărel, care avea pricepere pentru comoara neștiută din casa ei?

5. CEASUL PIERDUT

În frumosul oraș Geneva trăia o văduvă, care reușea să supraviețuiască împreună cu fiica ei, din veniturile unui mic magazin. Mari afaceri nu făceau ele, dar se bucurau dacă puteau să se strecoare așa, an de an. Dar spre sfârșitul anului 1874 a mers tot mai greu. Pe toată lumea comercială apăsa o povară și cu toate că de obicei „luna creștină” era pentru majoritatea prăvăliilor din oraș timpul celui mai bun câștig, toți negustorii se plâneau.

Lucrul acesta l-a simțit și văduva noastră și îi era cu atât mai teamă, cu cât trebuia în primele zile ale noului an să plătească o poliță, iar banii pentru aceasta nu-i avea.

Adesea, seara, când număra frânzușorii câștigați, socotind și monedele mărunte, îi venea gândul îngrijorător: cum voi aduna banii pentru poliță?

A venit ziua de 30 decembrie, a venit revelionul – afacerea mergea tot mai lamentabil, iar în ultima seară a anului lipseau din banii de poliță încă 100 întreagă de franci – suma aceasta este pentru o văduvă săracă un capital mare. Ce să facă? Să ia cu împrumut? – La moartea soțului ei și-a promis în mod solemn să nu facă niciodată datorii. De împrumutat este ușor, – femeia de încredere ar fi găsit credit - dar când și cum să-l dea înapoi?

În multe seri a fost mămica îngrijorată și s-a dus cu grijile ei la inima de Tată a lui Dumnezeu. Dar în ultimele zile s-a rugat mai înflăcărat, împreună cu fiica ei și lacrimi amare au umezit patul și când în seara de revelion situația datoriei stătea limpede în fața bieților oameni, apa li s-a urcat până la suflet și aproape credeau că Dumnezeu le abandonase.

Seara a venit o bună prietenă care știa de necaz, dar care era prea săracă pentru a-l putea alunga și iar au îngenunchat cele trei și și-au îndreptat în sus rugăciunile pentru ajutor. Atunci prietena a zis: „Așa, acum să ieșim puțin împreună; o să ne facă bine; ochii voștri au devenit mioopi din cauza plânsului; veți dormi mai bine după o plimbare.”

Mama n-a vrut să meargă, dar fiica a urmat sfatul binevoitor. Cele două au ajuns pe o stradă unde era mare înghesuială. Atunci, piciorul fiicei a lovit ceva tare pe drum; - s-a uitat și era un ceas de damă, nou, luxos, cu lăntișor și medalion. Fiica a întins mâna, tremurând, după comoară și a străfulgerat-o gândul: acesta o fi un răspuns la rugăciunile noastre; și amândouă au grăbit pasul spre casă.

* * *

În aceeași seară de revelion, într-o cameră luxoasă ședea o tânără și distinsă doamnă, care tocmai scrisese un bilet, când în încăpere a intrat soțul ei. „O, dragul meu”, a zis ridicându-se tânăra doamnă, cu vocea tremurândă; „am pățit un mare necaz: imaginează-ți, ceasul acela frumos, cu medalion, pe care mi l-ai dăruit, s-a...” și zicând aceste cuvinte, i-a întins biletul, ca să nu fie nevoită să rostească ea însăși acel cuvânt neplăcut. Pe bilet scria: „S-a pierdut un ceas – și după ce a fost descris amănunțit, gășitorul de bună-credință era rugat să-l predea la domni Haasenstein și Vogler. – „Așa-i, iubitul meu bărbățel, că nu ești supărat pe mine?” a continuat ea „Nu pot să înțeleg cum a dispărut, dacă mi-a fost furat în înghesuială sau dacă l-am pierdut eu, pur și simplu. Mi-am dat seama de lipsa lui abia când am ajuns acasă; vezi, am promis gășitorului 50 de franci; dacă este voia lui Dumnezeu, îl voi găsi.”

„50 de franci?” a zis domnul soț; „Nu-i destul; scrie liniștit 100 de franci – astfel gășitorul cinstit va primi un cadou substanțial de Anul Nou.”

* * *

În două dintre casele orașului Geneva era mai așteptat ca niciodată ziarul cotidian. Când, în sfârșit, duminică dimineață el a ajuns în mâinile mamei și fiicei, l-au parcurs repede și iată, pe pagina a patra scria cu litere mari: „Ceas pierdut – 100 franci recompensă.” Atunci două perechi de ochi s-au umplut cu lacrimi de recunoștință și două inimi și-au dat seama din nou că există un Dumnezeu care ascultă rugăciunile.

Repede au dus ceasul, lăntișorul și medalionul la casa domnilor Haasenstein și Vogler și deopotrivă unei doamne îngrijorate, care era foarte întristată de pierderea cadoului ei de nuntă și care a strigat tare de bucurie când acesta i-a fost pus din nou în mâini nevătămat. Ea a pus în continuare câteva întrebări gășitoarei și când mai târziu a aflat mai îndeaproape împrejurările și

i-a împărtășit soțului ei toată povestea, acesta a zis: „Dragă nevestică, acum înțeleg de ce, dintr-un impuls interior a trebuit să-ți spun: „Taie 50 și scrie 100 de franci.””

Pentru că deja am scris în primul capitol al cărții noastre o serie de povestiri sub titlul „Găsesc ascultare rugăciunile credinței?”, care istorisesc despre ajutorul minunat în nevoi, nu mai vrem să istorisim și alte povestiri de felul acesta, ci de acum încolo să scriem doar povestiri despre salvarea neașteptată din pericolul de moarte.

6. ȚIGLA

Domnișoara H. H. din A. ședea într-o zi de vară pe o bancă, ce era la umbra unei clădiri din curtea casei părintești.

Deodată și-a auzit numele strigat. Crezând că sora ei mai mică s-a ascuns în pod și vrea s-o tachineze, s-a sculat și s-a uitat în sus, spre intrarea podului. Abia se ridicase, că s-a desprins o țiglă grea de pe acoperiș și a căzut pe bancă exact pe locul unde stătuse ea.

7. CONSILIERUL DE LA CURTEA DE CONTURI SALVAT

Un slujbaș împărătesc, a. D., în vârstă de 77 de ani, povestea:

Era în a doua jumătate a anilor 20, când moșia boierească Pilchowitz din Silezia Superioară a fost confiscată de către provincie. Revizorul Kluge din Ratibor, la trei mile depărtare de acolo, s-a dus la P., pentru revizuirea calculului anual. Domnul amintit ocupa acolo câteva camere, în conacul boieresc. Revizorul de la curtea de conturi a avut într-o noapte un vis care l-a neliniștit. Ca urmare, toată dimineața spiritul său a fost apăsător și revizuirea calculelor nu voia deloc să înainteze. Așa că a cerut o trăsură boierească, a plecat acasă și ajuns acasă a găsit totul pus la punct. Nevasta lui s-a mirat că bărbatul ei a venit acasă în cursul săptămânii și i s-a spus motivul. Dar când domnul Kluge s-a întors a doua zi înapoi la P. și a intrat în dormitorul lui, a observat, spre spaima lui, că o bucată de tavan era căzută pe patul lui, iar patul fusese distrus.

8. MOLIA

„Vedeți acest mic fluture de noapte, care abia dacă are un centimetru, pe care îl păstrez aici într-o ramă aurită? Priviți cu atenție această insectă mică – ea mi-a salvat viața și încă cea a peste 300 de pasageri.”

Era pe ruta Chicago - New-York, unde am avut o ședere nedorită, căci trebuia să vină un tren special; eu am mers în cabina mecanicului de locomotivă și acolo am văzut fluturele de noapte fixat pe carton, într-o ramă de aur. „Cum poate o astfel de molie să salveze viața unui om?”, am întrebat eu mirat.

„Dacă vă interesează, vă povestesc întâmplarea – avem timp destul până vine semnalul.”

M-am așezat pe scaunul fochistului și mecanicul de locomotivă a început:

„În primăvara anului trecut conduceam același tren ca astăzi și această locomotivă numărul 449. Fochistul meu era Jim Walker, pe al cărui scaun stați acum și care hoinărește acum acolo, pe peron.

Am plecat din M. pe la ora unu noaptea și trebuia să ajungem în S. către ora șase. Noaptea a fost groaznică. Ploaia și vântul bătuseră deja seara, dar noaptea au crescut în putere.

Îmi unsesem cu multă grijă locomotiva în depou și mă uitam dacă totul era în ordine. Furtuna via cu o putere înfricoșătoare când am pornit. În aceste trenuri rapide depinzi întru totul de atenția angajaților. Se circulă așa de repede, că de multe ori vezi un semnal abia când treci pe lângă el.

Am zburat pe lângă luminile semnalului, peste poduri de fier zăngănitoare, prin văi liniștite, unde fluieratul nostru strident trezea ecoul. Mergeam cu 50 de mile pe oră.

Întunericul era groaznic; totuși, farul nostru electric arunca în fața locomotivei raze luminoase.

În prima stație, unde am luat apă, m-am convins că totul era încă în ordine, în timp ce Jim inspecta farul, pe care apoi l-a închis din nou cu grijă. Conducătorul a dat semnalul de plecare. Porneam mai departe. Întunericul era, pe cât se poate și mai mare, căci ploaia se întetea tot mai mult. Nu se vedea nici de un lat de palmă în fața ochilor. În fața locomotivei era un zid cenușiu de ceață. – Deodată am văzut prin ploaie și abur ceva ca o uriașă statură de femeie, îmbrăcată într-un palton negru, care flutura groaznic în vânt, înoace și încolo.

Mâinile ei enorme mi-au făcut semn de două-trei ori – apoi a dispărut în timp ce eu priveam îngrozit înapoi. Jim, care stătuse aplecat peste foc, se uita în sus: ‚Frank, ce s-a întâmplat? Arăți ca moartea.’

Am fost incapabil să rostesc un cuvânt. –

Ajungeam acum în apropierea unei prăpăstii, unde era un pod lung de 200 de metri, care traversa un râu adânc, Rock Creek.

Eram nespuse de agitat și când să ajungem la prăpastie, Jim a scos un strigăt înfiorător și arăta cu toate expresiile groazei afară, în întuneric. Am privit ceea ce îmi arăta și eram și eu ca încremenit – apăruse iar – femeia fantomatică. Am văzut-o foarte clar învârtejindu-se în toate părțile în perimetrul luminii din fața locomotivei. ‚Frank’, a găfâit Jim, ‚pentru Dumnezeu, să nu treci peste pod înainte să te asiguri că este bun.’ Înainte să mă pot gândi, trenul se oprise. Fără să vreau, cu mâna tremurândă am deschis ventilul, făcând trenul să oprească.

Eram atât de aproape de pod, că puteam auzi deslușit apa murmurând. Am sărit afară, tocmai în întâmpinarea conducătorului, care mi-a strigat supărat: ‚Ce se întâmplă?’ – În clipa aceea n-am putut nici să răspund. Abia puteai să vezi la câțiva pași în întuneric.

‚Nu știi cum s-a întâmplat, dar eu și Jim am văzut o statură mare, care ne-a făcut semn să nu mergem mai departe.’

‚Sunteți nebuni!’ a strigat nervos conducătorul. ‚Totuși, dacă tot suntem înaintea podului, putem, desigur, să verificăm.’

Ne-am luat lanternele și am mers înainte. Dar abia făcuserăm vreo 20 de pași, că ne-am oprit ca înlemniți de spaimă. – La picioarele noastre zăcea hăul negru. Furtuna și viitura rupseseră podul. Și deodată a strigat tare și conducătorul. – Chiar deasupra apei vuind a apărut iar arătarea, bălăngănindu-se în ceață.

Unii dintre pasageri coborâseră și veniseră după noi; întrebau ce se întâmplă. Le-am povestit minunata salvare prin statura dinaintea noastră.

Unul dintre călători s-a îndreptat spre locomotivă; l-am urmat și el mi-a arătat în far un obiect întunecat, cu aripi, care se zbătea. ‚Frumoasă fantomă’, a râs el. ‚Vedeți, este o molie care a intrat din greșeală aici, care se zbate speriată înapoi și încolo și încearcă zadarnic să iasă din închisoarea ei.’ Și așa era – Mica insectă care se agita în toate părțile în fața oglinzii concave, arunca o umbră mărită înmăit și cu cele două aripi ne-a apărut ca o femeie enormă. Dar noi i-am mulțumit lui Dumnezeu și nu unei simple „întâmplări”, pentru acest ciudat înger salvator.”

9. ACUL DIN COVRIG

Mătușa M. i-a adus din oraș acum câteva zile micului ei nepot un covrig de post (așa cum se numește acest produs de patiserie prin părțile locului). Cu permisiunea mamei, el l-a mâncat bucuros; acum mai era doar o bucată scurtă. El i-a dus-o mamei și a zis: „Mămico, tu papă!” – „Mulțumesc, scumpul meu; dar mănâncă tu.” – „Nu, mămico, tu papă.” a reluat copilul de două-trei ori, până mama a luat bucată și a vrut s-o mănânce. Ea a mușcat o bucată și iată, - un ac fin era înăuntru.

10. CLOPOTELE PENTRU RUGĂCIUNE

În Weitra (Austria de Jos) un băiat de patru ani a căzut într-o zi la joacă în canalul morii. Fratele lui, un băiat de 8 ani a sărit după el în apă, care nu era chiar adâncă, dar avea o cădere mare. Amândoi pluteau într-o mare primejdie; căci viteza apei i-a mânănat până la doar 20 de pași de angrenajul roților unei mori care era în plină activitate. Fratele mai mare chiar îl ajunsese pe cel mic, pe jumătate mort și îl ținea deja strâns, dar se pare, numai pentru a muri împreună cu el. Chiar în fața lor lucra angrenajul măcinător al roților; încă o secundă și sunt morți. Deja au ajuns frații strâns îmbrățișați la roată; una din marginile metalice ale unei roți deja amenința să prindă brațul fratelui mai mare, - când moara sa oprit. Este ora 12 și tocmai bat clopotele pentru rugăciune și pentru pauza de prânz. Ucenicul de la moară se apropia rugându-se cu capul descoperit; el a oprit roata la timp și astfel, fără să știe a salvat băieții.

11. COȘUL RĂMAS ACOLO

În urmă cu câțiva ani, un băiat din Basel, fiul tâmplarului R., a căzut de pe acoperișul drept, sub formă de terasă al casei părintești, care era foarte înaltă, în luminatorul închis, înconjurat de ziduri. Credeau că-l vor găsi zăcând acolo mort, zdrobit. Dar „întâmplător” rămasese acolo uitat un coș, care era pus cu fața în jos. Băiatul a căzut pe fundul acestui coș, fundul coșului s-a spart, dar băiatul a rămas **total nevătămat**, astfel că medicul care l-a consultat a zis mirat: „Tinere, în căderea ta îngerii te-au luat pe aripi și te-au adus jos.”

12. OPRIT DIN CĂDERE

În orașelul D., de unde vine această cărticică la cititorul binevoitor, nu demult a căzut un băiețel peste parapet, peste drum de gară, pe stâncile abrupte în jos, în prăpastie. Dar porțiunea de stâncă de obicei pleșuvă, avea în mijloc o tufă. În ea a căzut băiatul și a rămas agățat de ea cu cureaua de la cutia cu colecția de plante. Din această situație foarte gravă în care era băiatul și în care s-a simțit foarte bine și era vesel, a putut fi eliberat numai cu multă osteneală de către un angajat al gării, riscându-și viața, în timp ce oamenii din gară, care l-au văzut căzând și apoi legănându-se liber, țipau tare de spaimă.

13. NISIPUL TURNAT

Acum mulți ani lucra în L. un meșter sticlar la noua clădirea a primăriei. El trebuia sus, la geamul mansardei, dar a căzut și s-a prăvălit prin toată clădirea, până în beci. Acolo a căzut pe o grămadă de nisip, care fusese turnat acolo abia cu un sfert de oră înainte și astfel a scăpat cu viață.

14. UN ATENTAT ZĂDĂRNICIT,

din care un administrator silvic al unei moșii a scăpat numai „printr-o întâmplare fericită”, cum o numește lumea nechibzuită, a fost relatat (în primăvara anului 1896) dintr-un sat din Pasenwalk. Un ziar scria următoarele despre acesta:

”Administratorul a fost trezit noaptea din somn de chemarea copilului său bolnav și pentru că soția lui era plecată, s-a dus el în dormitorul copilului ca să-l vegheze. După o vreme a fost speriat de trei împușcături, care se pare că au fost trase asupra casei sale. După o cercetare mai atentă s-a stabilit că cineva a tras prin fereastra dormitorului, direct spre patul administratorului și anume în așa fel, că dacă acesta n-ar fi părăsit patul cu puțin timp înainte din cauza îmbolnăvirii copilului, ar fi fost nimerit fără greș de împușcăturile bine țintite. S-a crezut, desigur, că a fost vorba despre un act de răzbunare împotriva administratorului.”

15. NENOROCIREA PREVENITĂ

O mamă din W. a fost trezită noaptea de copilul ei care dormea alături, care i-a povestit emoționat: „Mămico, acolo, în ușa spre sufragerie stă un înger care-mi face mereu cu mâna. Pot să mă scol și să merg la el?”

Mama, care credea că vreun vis a neliniștit copilul, a încercat să-l liniștească și să-l legene ca să adoarmă.

Dar după scurt timp, copilul a strigat iar: „Mamă dragă, frumosul înger încă îmi face semne; precis nu visez și-l văd foarte deslușit. Lasă-mă să merg la el!”

Atunci mama s-a gândit că cel mai simplu ar fi să-și liniștească fetița agitată, îndeplinindu-i dorința și să-i arate că în camera vecină nu este nimeni. De aceea a învelit fetița bine și a dus-o

în sufragerie. Dar abia au ajuns cele două acolo, când le-a speriat un zgomot puternic. În cameră se prăbușise soba de teracotă și a îngropat sub ea pătuțul copilului.

Cu ce sentimente și-a strâns mama odorul la piept, cât de profundă a fost rugăciunea ei de mulțumire pentru salvarea primită!

16. ȘAPCA LUATĂ DE VÂNT

La sfârșitul lunii iulie a anului trecut au fost multe furtuni. Și împrejurimile Berlinului au fost afectate de ele. Pe când tocmai apărea pe cer o nouă furtună, muncitorul P. mergea de la Rummelsburg, din apropierea Berlinului, la Berlin. Ploaia curgea șiroaie, iar fulgerele și tunetele se succedau aproape fără încetare. Pentru a se proteja, omul s-a așezat, în mod nebunesc, sub un copac. Dar n-a stat mult timp, când o rafală de vânt i-a smuls șapca din cap și i-a dus-o la o depărtare de vreo 20 de pași. Muncitorul n-a vrut să renunțe la ea, așa că a fugit după ea: Chiar în clipa în care a sărit de sub copac, un trăsnet îngrozitor a lovit coroana copacului sub care se adăpostise, care s-a rupt și a căzut la poala copacului. Omul s-a prăbușit la pământ din cauza șocului, dar și-a revenit curând, fără să fi suferit vreo pagubă, în timp ce sub copac ar fi fost lovit de trăsnet.

17. FUGA BOILOR

Un țăran cu frică de Dumnezeu ara cu o pereche de boi, lângă pădure și avea cu el o fetiță de șase ani și ceva, unul dintre copiii lui. A venit o furtună, fulgera și tuna și în cele din urmă a început și ploaia.

„Du-te”, a zis tatăl copilului său, „sub acel stejar, ca să nu te ude.”

Curând a căutat și tatăl adăpost sub același copac. Boii au stat o vreme pe arătură, dar apoi au început s-o ia din loc. Copilul și tatăl au alergat după ei și – încă nu se depărtaseră nici 50 de pași, când trăsnetul a lovit copacul și l-a făcut așchii. Ce s-ar fi întâmplat dacă boii n-ar fi luat-o la sănătoasa? Și cine a făcut ca boii să fugă?

18. INCENDIUL ZĂDĂRNICIT

În sătucul N, se ținea oră biblică. Predicatorul deja pornise cu ai săi într-acolo, iar slujnica loială voia și ea să-i urmeze. Ea stătea la ușa mare a casei și voia s-o încuie, dar cheia nu se lăsa răsucită. A clătinat din cap cu mirare. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Ar trebui să meargă. Dar nu, era imposibil, broasca se opunea tuturor încercărilor ei. În cele din urmă a renunțat la încercările zadarnice. Dar pentru că nu putea părăsi casa cu ușa descuiată, a hotărât cu inima grea să nu se ducă la ora biblică. Fata a aprins din nou lampa și se pregătea să pună deoparte pălăria și șalul. Atunci a simțit un miros de ars, care pe drept a umplut-o de groază. A inspectat repede camerele și spre groaza ei a observat în dormitor o pătură arzând mocnit. A reușit să stingă fără multă osteneală focul, înainte ca el să facă pagube mari și să ajungă toată casa în flăcări.

19. AVERSA NEAȘTEPTATĂ

Veniseră vremuri cumplite pentru orașul Basel. Groaza războiului se apropia tot mai mult. Nenumărate trupe străine de peste tot se îndreptau spre Franța, pentru a-l ataca în propria lui țară pe îndrăznețul împărat Napoleon I. De pe meterezele unui mic fort, trei sferturi de oră de la Basel, bubuiau tunurile asediaților, iar comandantul, un soldat energic, amenințase deja înainte că va saluta Basel-ul cu bombe, dacă va permite trecerea armatelor aliate. Dar ce putea face orașul împotriva domnitorilor uniți?

Cu toate că sufletele tuturor oamenilor erau pline de teamă serioasă, totuși tineretul voios era văzut distrându-se tot timpul. Era într-o sâmbătă dimineață a anului 1815. Școala se terminase și mai era o oră până la masa de prânz. Atunci s-au adunat băieții și au hotărât în unanimitate să joace „bile” cu bile de ceramică. Acestea se petreceau în fața arsenalului, din Petersplatz. Au căzut de acord să înceapă jocul în fața unei bănci verzi, care era pusă acolo ca locșor de odihnă pentru populație. Spre „ghinionul” lor, după prima aruncare a venit o ploaie mare, care i-a obligat pe jucători să se adăpostească undeva. În apropiere erau câțiva soldați elvețieni, care făceau de pază la arsenal și unul dintre ei a chemat copiii să intre în camera de gardă până trece averșa. Abia ajunseseră copiii la adăpost, că au auzit în imediata lor apropiere o bubuitură îngrozitoare, cutremurând totul și când au privit afară, n-au mai văzut banca în fața căreia deja jucaseră, ci doar așchii verzi, care zăceau pe pământul adânc desfundat. Comandantul o luase în serios și și-a ținut cuvântul. A fost prima bombă pe care a trimis-o dincolo.

Nu numai băieții pâliseră de moarte, ci și soldații. – Știm lucrul acesta de la doi bătrâni, care n-au putut să uite până la adâncă lor bătrânețe această minunată ocrotire și au dat slavă lui Dumnezeu pentru ea.

20. CURĂȚAREA CAVOULUI DOMNESC

Într-o seară ploioasă a anului 1809 rătăcea încoace și încolo un băiat în curtea pustie a bisericii unui sat între Templin și Prenzlau. El fugise din Berlin pentru că se temea de pedeapsa tatălui său pentru ultima poznă săvârșită. El voia să se angajeze pe un vapor, în Stettin; spera că-l vor lua ca băiat la cabine. N-avea nici un bănuț în buzunar și cu atât mai puțin un pașaport de călătorie și de aceea nu voia nimeni să găzduiască vagabondul peste noapte; și în seara aceasta, ca de multe ori până acum, trebuia să-și găsească un adăpost, așa cum o fi. Prin întuneric a observat la biserică un geam de pivniță, deschis. El ar putea să-i ofere ocrotire față de ploaia care șiroia. Dar când a vrut să se aplece la marginea deschizăturii, a pierdut pământul de sub picioare și s-a prăbușit în adânc. Dar n-a pățit nimic; s-a strecurat într-un colț și a adormit. Dimineața, când s-a trezit, primul lucru pe care l-a văzut au fost două sicrie grele, care stăteau în mijlocul încăperii goale; dormise într-un cavou. Plin de groază căuta o ieșire. Dar ușa metalică stătea bine în încuietorie, fereastra prin care a căzut este la o înălțime de opt picioare pe peretele vertical; era prizonier.

Toată ziua a strigat după ajutor, de teamă și necaz, dar degeaba. Și a doua noapte a petrecut-o tot în cavou. În dimineața următoare n-a mai putut striga. Epuizat de foame și de sete, stătea închircit la pământ. Deodată a auzit pași în beciul bisericii, o cheie s-a răsucit în broască și o fată voia să intre. Și-a adunat bucurosi puterile. Dar fata a sărit înapoi cu un strigăt puternic, ușa s-a trântit – și iar a rămas singur în cavou. În sfârșit, fata s-a întors cu unchiul ei, bătrânul

învățător; el l-a dus pe băiat la primarul satului, care l-a pus să-și povestească pățania și cum a ajuns în cavou. „Ascultă, tinere”, a spus el apoi; „poate că acum ești un pierde-vară, dar cu siguranță Dumnezeu mai are ceva de gând cu tine. Fereastra este așezată astfel, că nimeni nu ți-a putut auzi strigătele. Abia dacă duminica mai trece cineva pe acolo.” De ani buni, a povestit el mai departe, nu i-a mai trecut prin cap să curețe acel mormânt luxos. În dimineața aceasta și-a adus brusc aminte; a trebuit să-și trimită nepoata acolo, deși a ezitat mult timp, pentru că ea avea în casă treabă până peste cap.

Băiatul nu s-a mai dus la vapor, ci a plecat acasă la părinții lui. Teama și necazul în care a intrat din propria lui vină, nu le-a suportat în zadar. El a murit în august 1865, ca negustor respectat. Toată viața n-a putut să suporte când cineva pronunța cuvântul „întâmplare” și nu voia să audă nimic despre providența lui Dumnezeu. El însuși a mulțumit lui Dumnezeu pentru salvarea sa și nu unei „întâmplări” oarbe.

21. COPIII SALVAȚI

„Die deutsche Warte”, un ziar politic, dădea în 19 decembrie 1893 știrea că în urmă cu două zile, seara, s-a deschis un bazar de Crăciun în Weissenburg, în sala primăriei și că a venit un mare număr de copii. Un domn tocmai ținea o cuvântare, când cineva, care poate a vrut să facă o glumă proastă, a închis alimentarea cu gaz și toată societatea adunată acolo a rămas pe întuneric. Copiii țipau, mulți s-au îndreptat spre ușă și sala s-a golit repede. Abia ieșiseră toți și încă stăteau în fața sălii, că s-a auzit o bubuitură groaznică: se surpase tavanul din tencuială de ipsos a încăperii. Căzuseră bucăți grele de 50-100 de kilograme și au distrus complet un număr de scaune, pe care șezuseră mai înainte copiii, unul lângă altul.

22. UN HOȚ DEVENIT SALVATOR AL VIEȚII

Iarna anului 1873-74 a fost în Palestina foarte grea, umedă și rece. Deja de Crăciun a nins acolo tare, dar la începutul lui februarie a nins așa de mult, că zăpada era înaltă de 2-5 picioare pe străzi și pe acoperișurile drepte ale caselor. Neobișnuite cu o astfel de povară, multe acoperișuri și locuințe s-au surpat, 13 numai în satul Beitschala, care aparținea de Betleem. În Gaza, veche cetate filisteană, unde Samson s-a îngropat sub dărâmături pe sine și încă trei mii de filistenii, prin surparea a doi stâlpi principali din templul lui Dagon, s-a petrecut următorul eveniment: Într-o noapte un hoț a intrat într-o locuință și după ce a adunat deja în hol câteva lucruri, a intrat în camera în care dormeau liniștiți stăpânul casei și soția lui și copilul lor în leagăn. Hoțul s-a gândit că micuțul din leagăn l-ar putea da de gol; de aceea l-a luat și cu leagăn cu tot l-a pus în fața ușii. Acolo copilul a început să plângă, iar mama trezindu-se, a întins mâna spre leagăn, dar nu l-a găsit la locul lui. Amândoi părinții s-au grăbit să iasă afară și nu puteau înțelege cine a dus copilul afară. Ei se întrebau și făceau presupuneri, dar în aceeași clipă s-a prăbușit acoperișul drept, din cauza greutateii neobișnuite a zăpezii și locuința s-a făcut praf. Când dimineața a fost scos molozul, a fost găsit un om sub dărâmături. Ceea ce furase, își legase deja în spate și băgase în buzunare. Așa că l-a ajuns din urmă, pe loc, judecata pedepsitoare a lui Dumnezeu. Însă fără să vrea, devenise salvatorul vieții acelei familii.

23. COPILUL ȘI ȚINTAȘII

Femeile din India au ulcioare foarte mari, cu care iau apă, dar de multe ori își pun și copiii la adăpost în ele. Un astfel de vas de lut, care valorează doar câțiva bănuți, au văzut trei ofițeri englezi într-o seară, zăcând pe câmp, unde, la o oarecare depărtare lucrau mai mulți băștinași. Englezii au vrut să vâneze tigri, dar n-au găsit niciunul. Flintele lor erau bine încărcate și ca să se distreze puțin, unul dintre ofițeri a propus să le descarce într-o țintă, să zicem în acel vas de lut. Zis și făcut! Ulciorul zăcea destul de departe, dar domniile erau buni țintași. Dar – primul a greșit ținta, al doilea la fel, iar al treilea de asemenea. S-au apropiat și atunci au auzit din interiorul vasului un plâns jalnic, plâns de copil; ce minunat că o mamă, în loc să-ți culce copilul micuț pe pământ, l-a adăpostit în vas, ferit de tot felul de vietăți mărunte; ea lucra acolo, în partea cealaltă și venea fugind în grabă. Ofițerii stăteau ca împietriți; chiar lângă copil zăceau pe pământ gloanțele lor, dar copilul și ulciorul erau nevătămate. Ofițerii au despăgubit-o pe mamă pentru spaima provocată. Și au plecat de acolo gândindu-se în mod serios: cine o fi păzit copilul de moarte și pe ei de a comite un omor?

24. SEMNALUL TRAS GREȘIT

Nevasta unui cantonier i-a dus bărbatului ei prânzul într-o zi rece de iarnă, dar nu l-a găsit nici în canton, nici la semnal. Și deja se auzea în depărtare fluieratul trenului de amiază apropiindu-se. Și de teamă, pentru că dorea ca bărbatul ei să nu-și piardă slujba fiindcă nu era la post, a tras ea însăși semnalul, strigând: „Dumnezeule îndurător, ajută-ne!”

Tot mai mult se apropia șuieratul și pufăitul. Deodată s-a auzit un fluierat strident, roțile au încetinit și trenul a stat. Conducătorul și toți angajații au sărit jos și s-au grăbit la femeie, întrebând-o de ce s-a tras semnalul. Sărmana femeie, necunoscând semnificația celor două semnale, l-a tras pe primul care i-a ieșit în cale și care era cel greșit. Tremurând a recunoscut totul. În timp ce încă vorbea, s-a auzit un strigăt: „Zace un om pe șine!” Toți s-au grăbit de-a lungul șinelor și împreună cu ei și femeia cu răsuflarea tăiată. Au ajuns la locul indicat și ea abia putea să-și creadă ochilor, căci cel care zăcea acolo legat, pe șine, - era bărbatul ei. Doi băieți au vrut să se răzbune pe el în felul acesta. Cine a trecut mai târziu pe la căsuța cantonului, a putut să vadă cum înăuntru doi oameni Îi mulțumeau din adâncul inimii lui Dumnezeu, pentru ajutorul lui mărinimos.

25. ACUL DE CUSUT, SUBȚIRE, CU FIRUL GROS

În pernița de ace a bătrânei mele mătuși, se găsea tot timpul un ac de cusut, fin, ruginit pe jumătate. Prin urechea îngustă era tras un fir gros de ață, atât de gros, că nu putea fi tras afară fără să se rupă acul; era de mirare cum trecuse, de fapt, firul prin urechea subțire. „În acest ac de cusut a băgat Dumnezeu Însuși ața”, îi plăcea mătușii să spună, când, copii fiind, îl contemplam. Și atunci ne-a povestit următoarea experiență trăită: „Eram încă o fată tânără când mă aflam în vizită la niște prieteni de-ai părinților mei. Aceștia aveau un băiat de opt ani, care era mândria și bucuria lor. Pe atunci încă nu existau trenuri. Se călătorea cu trăsura. Era o călătorie lentă și în general plăcută și cu toate acestea existau mai multe accidente ca astăzi.

Drumurile erau adesea foarte rele, iar caii și vizitiul nu erau întotdeauna de nădejde. Și eu am călătorit cu poștalionul. La întoarcere m-au însoțit prietenii o parte din drum. A venit cu noi și micul Ernst. Trăsura noastră a pierdut pe drum o roată și toți am fost azvârliți afară. Eu și părinții copilului am rămas nevătămați, dar micuțul a fost aruncat pe un morman de pietre și zăcea fără cunoștință și sângera tare. Cu un strigăt plin de disperare mama s-a trântit la pământ lângă copilul iubit, iar tatăl, cu degete tremurânde, a început să examineze capul odorului său. În clipa aceea a apărut pe drum un cioban bătrân, care, așa cum am aflat mai târziu, era foarte priceput în tratarea rănilor. El a văzut accidentul, s-a aplecat peste copilul inconștient și a strigat tare: ‚Repede un ac cu ață, altfel este prea târziu!’ Aveam în poșetă această perniță, dar în mod ciudat, era în ea numai acest ac fin și în plus, din păcate, nu aveam la mine decât un fir de ață albă foarte gros. Am rupt repede un fir de ață și am încercat s-o bag în acul cel subțire. Bineînțeles că n-a mers. Am încercat din nou; de cinci ori am încercat, sperând mereu că cineva dintre noi va găsi un alt ac sau o altă ață. Mama a îngenucheat consternată în fața copilului ei muribund, iar bătrânul păstor era aproape disperat că nu primea ac cu ață, ca să coase rana deschisă din capul copilului. Atunci am strigat către Dumnezeu: ‚Ajută-ne, Dumnezeule, în necazul nostru!’ Și ce s-a întâmplat? Firul gros a intrat, deodată, nu știu cum, în urechea strâmtă a acului, iar păstorul a cusut rana. Dacă nu s-ar fi întâmplat aceasta imediat, copilul ar fi trebuit să moară. Lucrul acesta nu l-a spus numai ciobanul, ci și medicul, mai târziu, căruia i-am povestit totul. Săptămâni în șir a oscilat copilul între viață și moarte, dar s-a însănătoșit.

Unii râd de mine când numesc cele petrecute ca fiind o minune a lui Dumnezeu, dar nimeni n-a mai putut să scoată ața din ac; chiar și batjocoritorul cel mai rău s-a potolit, dacă i-am arătat acel ac cu ață.

Ne întoarcem acum spre un nou capitol, menit să pună încă o dată în fața cititorului prieten întrebarea serioasă: ‚Întâmplare sau mâna și intervenția lui Dumnezeu?’, spre a o cumpăni și a răspunde la ea; este un șir de evenimente care, pentru sufletele nemuritoare ale celor implicați au avut un efect binecuvântat. Fără îndoială că este intenția lui Dumnezeu atunci când permite să se petreacă un lucru sau altul în viața oamenilor și când îi conduce în mod minunat, fie prin severitate, fie prin bunătate: El vrea să-i atragă la El, la mântuirea lor veșnică. Și veșnicia va descoperi că Dumnezeu nu S-a lăsat nedovedit nimănui pe pământ.

Noul nostru capitol se numește:

Capitolul 5 CONVERTIRI MINUNATE

1. PAHARUL SPART

În primele zile ale primăverii anului 1816, candidatul notarial domnul v. Z. împreună cu încă doi slujbași, au intrat într-o cârciumă din districtul inferior Solingen, pentru rezolvarea unor afaceri de serviciu. Ei s-au așezat în mijlocul mării cârciumi și au cerut ceva de mâncare. În afară de ei mai erau încă doi oaspeți acolo: Pe o parte stătea un bărbat tânăr, iar pe cealaltă parte era un bărbat ceva mai în vârstă; amândoi aveau în față câte un pahar cu coniac. Domnul v. Z. îi cunoștea pe amândoi. – Cel mai în etate era un fermier bine-intenționat și respectat, iar cel tânăr era cunoscut în ținutul lui ca un om bețiv care, în beția lui și-a bătut bătrânul tată așa de tare cu un lemn, că abia a scăpat cu viață. Înfațișarea acestui om făcea asupra domnului v. Z. o impresie dureroasă, cu atât mai mult cu cât îl vedea iar bând din acea apă otrăvitoare. Supărat foc l-a privit pătrunzător o clipă, s-a întors apoi de la el și a zis pe un ton serios fermierului care ședea pe partea cealaltă: „Cum? Și dumneavoastră beți din această apă a diavolului?” – „Păi”, a răspuns acesta, „eu îmi beau zilnic porția de țuică și nu simt deloc că mi-ar face rău.” – „Dacă încă nu știți”, a continuat domnul v. Z., „ce zace într-un pahar de coniac, vreau să vă spun eu: fiecare pahar cu această apă a diavolului conține omor și lovituri cauzatoare de moarte..”

Fermierul l-a privit puțin jignit, apoi i-a răspuns: „N-o fi chiar așa!” A luat paharul, a băut o gură și l-a pus iar pe masă. În clipa aceea sala a fost străbătută de un clinchet strident și toți cei prezenți s-au uitat mirați și speriați, cum paharul din fața fermierului, fără să fie atins, s-a spart în două, pe mijloc, fiecare dintre cele două bucăți zburând pe câte un alt colț de masă și rămânând acolo, în timp ce coniacul curgea pe masă.

Urmarea acestui eveniment straniu și curios a fost că tânărul care a urmărit discuția cu mare atenție, a sărit dintr-odată în picioare și a ieșit din local, în timp ce ceilalți, fără grai, ba se priveau între ei, ba paharul spart.

Paharul, un așa-numit țoi, cu fundul foarte larg, era ca și când ar fi fost tăiat în mod artistic, neted și exact în două jumătăți și fiecare dintre ele stătea vertical pe masă. Domnul v. Z. a luat bucățile cu el ca amintire a aceluia ceas și mai târziu le-a dăruit domnului pastor B., care pe atunci era în Berg.-Gl., iar apoi în B. și în a cărui posesie sunt și acum.

S-a încercat să se explice spargerea ciudată a paharului pe cale naturală, datorită razelor solare și multe altele la fel; dar cine a permis ca tocmai acum să se petreacă? – Tânărul, ca și fermierul, au devenit oameni serioși din acel ceas și n-au mai băut nici un strop din apa aceea blestemată, care face nespuse de mult necaz printre oameni, atât trupului cât și sufletului.

2. ȘARPELE CU CLOPOȚEI ȘI TRIBUL DE PIEI ROȘII

Cu siguranță că mulți dintre cititorii noștri au auzit despre misionarul Brainerd, despre acest slujitor credincios și devotat al lui Dumnezeu, care a reușit să conducă la Mântuitorul multe inimi dintre Pieile Roșii din America de Nord. După ce i-a fost permis să vestească Cuvântul lui Dumnezeu chiar la mai multe triburi, în mijlocul a multor primejdii și lipsuri, dar și cu multă binecuvântare, s-a simțit nevoit, prin dragostea lui Hristos, să ducă Evanghelia și la unul

dintre cele mai sălbatice și mai războinice triburi și cu toate că prietenii lui l-au rugat să nu-și primejduiască viața, căci știau cum urăsc acei oameni pe „fețele palide”, a hotărât să plece la ei, singur și neînarmat. După ce și-a luat rămas bun de la prietenii lui care plângeau și care nu îndrăzneau să sperie că-i vor mai vedea fața aici vreodată, s-a îndreptat spre sălbăticie, încărcat cu micul lui cort de călătorie și cu puținele lucruri care sunt necesare pentru o viață simplă în pădure. A ajuns fără piedici până în vecinătatea satului principal al tribului, la care se simțea trimis de Domnul. Aici și-a ridicat cortul, între copaci și tot aici voia să se întărească o vreme prin rugăciune și să se asigure de prezența Dumnezeului său, înainte de a parcurge celelalte mile care îl mai despărțeau de locuințele Pieilor Roșii.

Dar el nu era nesupravegheat în activitatea lui. Ochiul ager al unui vânător indian l-a descoperit și dintr-o ascunzătoare i-a observat fiecare mișcare. Când a văzut că albul și-a instalat cortul, a plecat grăbit de acolo și a povestit mării căpetenii și războinicilor nervoși ce a văzut. S-a ținut în grabă un sfat de război și un pâlcc dintre cei mai înfocați războinici a fost trimis să-l aducă pe obraznicul om alb, care a îndrăznit să le calce teritoriul de vânătoare, să-l omoare și să-l scalpeze. Ei s-au ascuns în apropierea cortului și au așteptat ca omul alb să iasă afară, ca să-l poată culca la pământ cu săgețile lor.

Dar omul lui Dumnezeu s-a rugat mult timp. Ca și Domnul și Învățătorul lui, care petrecea multe nopți în rugăciune, tot așa îi plăcea și lui Brainerd, să rămână adesea multe ore pe genunchi, în rugăciune. Aici, fără îndoială, alături de rugămintea pentru binecuvântarea lui Dumnezeu în lucrarea pe care voia s-o înceapă, era vorba și de părtășia mângâietoare a Aceluia care a spus: „Voi merge Eu Însumi cu tine!” – ceea ce l-a mișcat în mod deosebit și l-a îndemnat la rugăciune.

După o vreme indienii au obosit să mai aștepte și au hotărât ca trei sau patru dintre ei să se apropie fără zgomot de cort, apoi să se întoarcă și să-i informeze pe ceilalți despre ce văzuseră. S-au apropiat în tăcere de cort și pentru că acolo nu se auzea nimic, au privit înăuntru printr-o mică deschizătură a perdelei care ținea loc de ușă; acolo l-au văzut pe omul lui Dumnezeu în genunchi, cu spatele întors spre ei. Li se părea că el era prins într-o convorbire cu altcineva, pe care ei nu-l vedeau, astfel că firea lor superstițioasă a intrat ca într-o vrajă sfântă și n-au îndrăznit nici să se miște și nici să-i facă vreun rău.

Dar ia te uită! Ce-i asta? Un șarpe mare cu clopoței își împingea înainte capul hidos, pe sub unul dintre pereții laterali ai cortului și după ce s-a târât în întregime înăuntru, și-a făcut drum direct spre picioarele misionarului. S-a târât peste ele și apoi și-a ridicat partea superioară a corpului sus, în aer, în spatele lui, ca și când ar fi vrut să-și înfigă dinții aducători de moarte în grumazul lui. Dar în mod miraculos nu s-a întâmplat așa ceva; după câteva mișcări pe care le-a făcut cu partea de sus a corpului, șarpele a alunecat în partea opusă de unde venise, afară din cort.

Indienii îngroziți, cu tomahawk-urile în mâini, au supravegheat cu o încordare înăbușită mișcările șarpelui veninos. Li se părea de neînțeles că nu l-a omorât pe omul peste ale cărui picioare se târâse. S-au retras în tăcere și rapid, s-au întors la tovarășii lor din pădure și le-au povestit prin semne agitate ce văzuseră. Urmarea a fost că au hotărât să se întoarcă în sat și să istorisească înaltei căpetenii tot ce au observat. Între timp, misionarul fusese așa de adâncit în rugăciune, încât habar n-a avut nici despre vizita șarpelui veninos, nici despre cea a sălbaticilor războinici, care veniseră să-l omoare.

După ce a avut siguranța lăuntrică a ascultării rugăciunii lui, s-a ridicat, și-a luat Biblia și a pornit la drum spre sat. Nu-și putea imagina cum va fi primit, dar își dădea seama că indienii

erau firi însetate de sânge și plini de ură față de cei albi, prin care ei, regretabil, de prea multe ori au fost înșelați în mod rușinos, au fost tratați în mod păgubitor și au fost furați.

Spre marea lui mirare și bucurie, părea că îi vine în întâmpinare cu bucurie tot tribul, în frunte cu căpetenia, să-l întâmpine ca pe un prieten de mult așteptat și prețuit. Da, chiar așa era; au venit și l-au salutat ca pe o ființă superioară, ca pe unul care șade sub ocrotirea nemijlocită a „înaltului spirit.” Predica i-au ascultat-o plini de cucernicie și sute dintre ei s-au convertit. Tot tribul era ca schimbat sub influența Evangheliei. Ei nu s-au mai întors niciodată la sângerosul lor caracter războinic.

Dar cine l-a ocrotit pe slujitorul rugător și statornic de șarpele viclean și însetat de sânge? Cine i-a trimis pe indieni acolo chiar în acea clipă serioasă? Cine a schimbat atitudinea inimii lor ca să nu-l omoare pe trimisul Domnului, ci să-și deschidă urechile și inimile față de el și față de mesajul lui ceresc? Spune, cititorule, cine a făcut lucrurile acestea? – Și unde este pentru inimă locul cel mai fericit și mai bun? Sub ocrotirea „întâmplării” oarbe sau unde a stat Brainerd, sub mâna de Tată a lui Dumnezeu? –

3. ATINSĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Sunt mai mult de 20 de ani de atunci, de când la Paris, într-o școală condusă de călugărițe era crescută o domnișoară foarte zburdalnică, pe care povestitorul a cunoscut-o personal. Stareța se supăra adesea pe această elevă. Într-o zi stareța s-a enervat așa de tare pe zburdălnicia ei, încât i-a poruncit să părăsească încăperea și în enervarea ei a aruncat după ea cu un Nou Testament, care tocmai se afla în apropierea sa. Noul Testament, care era un proiectil foarte nepotrivit, a lovit-o. Eleva s-a aplecat și a luat cu ea în cameră cărticica ce-i era absolut necunoscută. La început a citit din curiozitate, apoi a citit din necesitate în Cuvântul lui Dumnezeu, de care nu-i păsa în afară de ea nici unei învățătoare și nici unei eleve din toată școala. Astfel Cuvântul lui Dumnezeu a atins-o și în inimă și a condus-o de la orbirea spirituală și de la întuneric, la lumina dumnezeiască și la viață. Ea a fost, mai târziu, o educatoare binecuvântată în Anglia, unde la o vârstă tânără a ieșit din viața vremelnică, pentru a pleca la Mântuitorul și Domnul ei.

4. TESTAMENTUL ARUNCAT

Nu de mult, un caporal din infanteria italiană „Bersaglieri” – care îi plăceau așa de mult împăratului german Wilhelm al II-lea – trecea în Roma prin curtea spitalului militar, când la lovit în umăr un obiect tare, venit dintr-o fereastră deschisă. Favero, așa îl chema pe caporal, credea că o piatră l-a lovit, dar era o cărticică neagră și anume, un Nou Testament, pe care una din „surorile miloase” din spital l-a tras de sub perna unui soldat foarte bolnav și într-o mânie „sfântă” împotriva cărții eretice, a azvârlit-o pe geam. – Favero a ridicat cartea, a luat-o cu el, a citit-o și inima lui a fost adânc mișcată de conținutul ei. Pe copertă erau trecute ora și locul unde Capellini, un evanghelist devotat ținea ore biblice. Caporalul trezit, setos de mântuire, s-a dus acolo și a găsit pacea cu Dumnezeu. De atunci el a devenit o călăuză spre Isus pentru mai mulți dintre camarazii lui. Chiar și tatăl lui, căruia i-a trimis mai multe texte și scrisori, a fost condus de el la Domnul și Mântuitorul. – Acea „soră” a vrut să facă rău, dar Altcineva a vrut să facă bine.

5. STUDENTUL DE LA HALLE

Istorisirea „Ce a pățit odată un student din Halle cu semnul soarelui pe cadranul lui Ahaz” este cam lungă pentru noi și o vom scurta. Ea ne relatează cum singurul fiul al unor părinți bogați dar necredincioși a intrat la universitatea din Halle, cum acolo a urmat întâi dreptul, iar apoi, nici el nu știa de ce, a studiat teologia și încă cu multă râvnă, chiar cu sinceritate, dar fără viață din Dumnezeu.

Văzându-i râvna, ai fi putut să crezi că el ar fi găsit „adevărul” și că ar fi fost fericit. Dar nici într-un caz. Bineînțeles, Cuvântul Domnului făcuse asupra lui o impresie profundă: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” (Ioan 7,16-17). Cu toate acestea, el încă nu-și atinsese ținta.

Astfel, într-o dimineață tocmai studia proorocul Isaia și ajunsese la capitolul 38. Soarele zâmbea așa de prietenos prin ferestre în cămăruța confortabilă de studiu, ca și când ar fi avut o presimțire bună că astăzi a fost destinat să ofere un ajutor esențial la convertirea unui păcătos.

Totul era așa de liniștit, de festiv, ca și când ar fi fost prezenți o mie de îngeri să privească minunea cum Dumnezeu va converti o inimă mândră și necredincioasă. Pe masă era Biblia ebraică și lucrurile necesare studiului și la masă ședea tânărul necugetat care avea pretenția de la Dumnezeu, ca El, Cel incomensurabil, Cel nesfârșit, să se lase înțeles de rațiunea unui biet om. A citit acestea și inima lui a încremenit:

„Deci soarele s-a dat înapoi cu zece trepte, cu care coborâse pe cadran.”

Această pretenție exagerată de la rațiunea lui, întrecea toate limitele capacității lui. El citise despre atâtea minuni în Sfânta Scriptură și mintea lui nu s-a răzvrătit deloc. Atunci de ce Creatorul întregii lumi, a Cărui ființă nu este altceva decât dragoste, de ce să nu facă minuni din dragoste pentru oamenii creați de El, spre mântuirea lor?

Dar aici, în cazul acestei minuni este vorba despre altceva. **Măsura** fiecărei minuni ar trebui să se orienteze după **scopul** care trebuie atins prin acea minune. Aici scopul era să i se dea lui Ezechia un semn că se va însănătoși de boala lui și că va mai trăi încă 15 ani. Pentru a **atinge** acest **scop**, nu este cu adevărat necesară o minune care să afecteze toate condițiile pământeste și întregul nostru sistem solar. –

„Aceasta nu este adevărat!”, a zis prin urmare studentul nostru ridicându-se de la masă, zguduit până în adâncul sufletului.

„Aceasta nu este adevărat!”, și-a reluat el propriile cuvinte. „O astfel de minune de neînțeles și fără rost nu face Dumnezeu. Și dacă această pagină a Bibliei nu este adevărată, nu mai am siguranța că vreun cuvânt din Biblie este adevărat.” El a închis Biblia cu un suspin adânc, cu intenția de a nu o mai deschide niciodată.

Este chiar imposibil să descriem starea tânărului bărbat din clipa aceea. Chiar dacă Pilat a întrebat, ridicând din umeri: „Ce este adevărul?”, a găsit totuși în lăuntrul său cel puțin ceva care să ofere un suficient motiv de bucurie sau durere, speranță sau teamă; dar studentul nostru stătea în fața „nimicului absolut”. L-a cuprins o tăcere plină de groază, în care urechea pare că aude urlatul pustiului și vrăjmașul a zis triumfător: „Totul este minciună. De fapt, nu există nici un adevăr. Orice căutare a lui este zadarnică.”

Acum tânărul bărbat stătea la fereastră și se gândea la - nimic!

A durat destul timp până și-a revenit, cu un suspin adânc. **Întâmplător** – reiau: **întâmplător** strălucea soarele; ar fi putut și să plouă. – **Întâmplător** se aflau pe pervazul acestei ferestre și nu pe al celeilalte, chibriturile, al căror loc era în dormitor! – **Întâmplător** și iar **întâmplător** – O, Dumnezeule, cum te supărăm noi cu vorba aceasta! – era lângă chibrituri o lentilă dublu șlefuită concav (scobită), pe care studentul nostru a cumpărat-o **întâmplător**, cu ani în urmă, spre a-și mai omorî timpul cu experimente fizice. Ce căuta lentila acolo? Locul ei era în sertarul biroului.

Cum s-a făcut, totuși, că lentila a rămas **întâmplător** acolo, peste noapte?

O, Dumnezeule, cărarea mântuirii Tale trece prin mii și mii de căi minunate ale înțelepciunii și providenței Tale, când vrei să salvezi un păcătos pierdut!

Studentul a luat **întâmplător** în mână un chibrit, fără să se gândească la ceva anume. „Chibriturile suedeze” nu fuseseră încă descoperite; astfel că acest chibrit, la nivelul științei de atunci, avea puțin sulf în dosul capătului cu fosfor. Studentul a aprins chibritul fără să bănuiască nimic; fosforul a scânteiat, sulful a început să ardă fierbinte. Studentul a pus, **întâmplător**, fără să se gândească prea mult, chibritul cu sulful arzător pe pervazul ferestrei și a stins flacăra. Astfel, chibritul zăcea, pur și simplu acolo, iar soarele îi picta umbra pe pervazul ferestrei.

„Iată aici un astfel de semn al soarelui”, a zis studentul pentru sine, „dar umbrei n-o să-i treacă niciodată prin cap să dea înapoi.” Între timp a luat **întâmplător** în mână lentila dublu șlefuită concav și a mișcat-o **întâmplător** între soare și chibrit; dar cine i-a zugrăvit șocul? – Dintr-odată umbra s-a întors înapoi!

Dacă un trăsnet ar fi căzut din senin la picioarele lui, trecând prin tavan, studentul n-ar fi putut sta altfel acolo. El a dus la împlinire cu propria lui mână, cu mijloace așa de simple, în propria lui cameră, minunea despre care credea că nici chiar Dumnezeu Atotputernic n-ar fi putut s-o realizeze altfel decât prin dereglarea întregului sistem solar.

„Dumnezeule mare”, a strigat el, „acum am aflat că Tu și toată lucrarea Ta ești mai mare decât ar putea să cuprindă mintea omului. De acum încolo vreau să Te cred pe cuvânt, chiar și acolo unde rațiunea mea nu este suficientă ca să înțeleagă revelația Ta. Căci care minune este mai mare: întoarcerea umbrei pe cadranul solar al lui Ahaz, după cuvântul sfântului Tău prooroc, sau conlucrarea atâtor mii de lucruri din cer și de pe pământ, pentru a realiza minunea pe care eu însumi am putut s-o trăiesc acum? Soarele Tău a trebuit să strălucească la fereastra mea, la porunca Ta, exact acum, în ceasul contestării mele celei mai primejdioasă și ce minunat ai pregătit Tu totul, în înțelepciunea Ta, în parte deja cu mulți ani înainte, ca să mă păzești de lepădarea Cuvântului Tău și să-mi trezești credința!

„Doamne, mâna Ta cea dreaptă face mari minuni, mâna Ta cea dreaptă ajută cu putere.”

Acum a deschis iar Biblia cu bucurie, ca un creștin credincios și din zi în zi a aflat tot mai mult: „Cuvântul Domnului rămâne în veac.”

6. TĂCIUNELE DIN FOC

Un ofițer german de husari, care și-a jucat toată averea, a plecat la Londra; mult timp a căutat zadarnic un loc de muncă în orașul uriaș; atunci a hotărât să pună capăt existenței sale jalnice. A căutat un loc pustiu la Tamisa, și-a legat picioarele cu batista, ca să fie cât mai sigur că-și va

găsi moartea în valuri, căci era un bun înotător. Atunci, deodată, i s-a pus o mână pe umăr și o voce prietenoasă i-a spus: „Ce faceți aici? Nu pentru lucru acesta v-a creat Dumnezeu. De ce nu încercați să începeți o viață nouă?” Astfel încă nu vorbise nimeni cu el; s-a lăsat dus de acolo, a acceptat cu mulțumire mâncare și băutură și haine bune și nu s-a supărat când salvatorul lui i-a dat la despărțire o sumă de bani și i-a zis: „Cumpărați de ei câteva tablouri ieftine și începeți un negoț cu tablouri bune. Iar aici aveți o carte perfectă împotriva tuturor gândurilor și lucrurilor rele.” Era o Biblie mică, germană. – Au trecut ani și într-o zi s-a prezentat în fața medicului englez – acesta fusese cel care-l ajutase – un om puternic, ars de soare, într-un costum curat. Cu ochi strălucitori i-a povestit că negoțul lui merge bine – dar că el a câștigat ceva mai mult decât un capital bun: pe Mântuitorul său și că Lui voia să-i slujească de acum încolo din toate puterile. „Ce să fac? Sfătuți-mă!” „Faceți-vă infirmier; acesta ar fi un câmp de luptă pentru dumneavoastră.” Și așa a fost. Ofițerul de husari de altădată mai poate fi văzut și azi în spitalul german din Londra, mergând de la pat la pat, iar fețele bolnavilor strălucesc când statura înaltă și nobilă se apropie de patul lor, care știe să se poarte cu ei așa de răbdător și blând, ca o mamă cu copilul ei. „El are întotdeauna timp pentru noi”, îl laudă ei. Dar cine a condus atunci prietenul ca înger salvator, chiar în clipa potrivită la Tamisa? A fost „întâmplarea” oarbă sau mâna salvatoare a lui Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului? –

7. FIUL MĂRII

Acum mai bine de 50 de ani mergea un om beat pe malul mării din Toulon, în Franța; de haina lui se ținea băiețelul lui de patru ani, cu bucle aurii, iar cu piciorușele lui slăbite abia mai putea să se țină de omul cu fața roșie, cu părul ciufulit și cu hainele rupte. Soarele strălucea luminos, iar rândunelele zburau peste valurile dansânde, ca să prindă insecte pentru puii lor. Dar băiatul suspina zadarnic către tatăl lui: „Ah, tată, nu mai pot; așa mă dor picioarele și tot corpul; doar n-am mai mâncat nimic de ieri. Numai o bucățică de pâine, tată!” - „Taci, copile!”, a strigat nemilosul; „halește pietre, dacă ți-e foame!” – Băiatul a pălit. El știa din experiență cum este când tatăl lui este amețit de băutură.

Dar foamea nu voia să tacă. Cu o voce stinsă copilul a mai zis o dată: „Ah, tată, numai o bucățică de pâine, numai una mică!” – Cu o față incendiară tatăl i-a dat copilului un șut cu piciorul în loc de răspuns și a mers mai departe împleticindu-se. Copilul încă se mai ținea de haina tatălui; a ridicat capul spre cerul albastru și a strigat încet: „Dragă Doamne, o, dă-mi pâine!” - În cele din urmă n-a mai putut înainta și a zis pentru a treia oară: „O, tată, dă-mi pâine, altfel am să mor!” Cu niște înjurături groaznice tatăl și-a înșfăcat singurul copil și l-a aruncat în mare cu capul înainte. Curând copilul a ieșit la suprafață și o bucată de lemn a plutit spre brațele lui. Și astfel s-a făcut, că datorită bucății de lemn, copilul s-a putut ține o vreme deasupra apei. În acea clipă naviga un vas englezesc de război încoace și de pe el marinarii au văzut copilul plutind pe scândură. Căpitanul a strigat: „Coborâți repede barca! Viermișorul trebuie salvat!” – Când copilul era gata să se scufunde, a fost apucat de cămașă și salvat.

Ajuns pe vapor, băiețelul a deschis iar ochii și tot echipajul era în jurul lui. Toți voiau să știe cine este. „Jakob mă cheamă”, a spus cel găsit și a plecat ochii.

Copilul a fost privit ca o proprietate a întregului echipaj și le-a furat tuturor inimile cu ochii lui albaștri. Cărmaciul l-a sărutat, căci avea și el un Iakob acasă; bătrânul căpitan l-a legănat pe genunchi, iar marinarii au devenit copii cu băiatul. Curând micuțul se cățara ca o veveriță pe

scara de frânghii și chiuia de pe cafasul catargului în jos. Curând îi privea inteligent pe ofițerii vasului, când măsurau cu instrumente frumoase: cerul, soarele și stelele. Micuțul dădea la iveală aptitudini neobișnuite și tot echipajul găsea că ar fi foarte păcat de băiat, dacă n-ar ieși ceva bun din el. I s-a căutat un adăpost în Anglia.

Băiatul a crescut și a devenit un tânăr chipeș; râvna și buna conduită i-au adus prieteni, iar după un șir de ani a urcat ca medic de bord pe fregata care odinioară a salvat băiețelul. Așa și-a dorit, așa i s-a făcut.

Dar tocmai atunci englezii și francezii erau în război, iar într-o după-amiază de vară fregata englezească a atacat o navă mică franțuzească. Lupta a fost lungă și sângeroasă; dar spre seară francezii au fost nevoiți să coboare steagul. Englezii au capturat nava, iar acum medicul nostru de bord avea de lucru din plin cu răniții cei mulți.

Înainte de orice i-a atras atenția un om bătrân, ars de soare; piciorul lui fusese zdrobit de un glonț. Medicul a pus să i se aranjeze un pat bun, i-a pansat piciorul pe cât de blând s-a putut și l-a îngrijit copilărește, încât bătrânul i-a mulțumit de multe ori cu lacrimi. Iakob nu știa ce-l atrage în mod deosebit la omul acela; de multe ori îl privea când el zăcea cu ochii închiși pe patul lui de suferință și adesea i se părea tânărului medic că se vede pe chipul lui ceva ca o pace dintr-o lume superioară, dar învăluită, ceva așa, ca și când stă soarele în spatele norilor și i se vede doar discul, dar fără raze. Curând a trebuit să explice bolnavului că piciorul ar trebui amputat. Dar nici lucrul acesta n-a ajutat; bătrânul se apropia de sfârșit.

„Domnule doctor”, a zis francezul cu voce slabă, „faceți-mi serviciul acesta prietenesc și mai veniți câteva clipe la mine; nu-mi merge prea bine.” Medicul s-a așezat lângă muribund, iar acesta a vorbit mai departe: „Vă sunt foarte recunoscător pentru dragostea pe care ați arătat-o față de mine, un biet om. Aș vrea să vă las o amintire, dar nu am nimic altceva decât această Biblie. Totuși, această carte scumpă este aceea care a făcut om din mine, căci timp de 50 de ani am trăit ca o vită sau și mai rău, căci aceasta bea și nu se mai satură. Luați această carte, căci adie din ea o boare care vine dintr-o lume mai bună și care face sufletul sănătos și moartea mai ușoară.”

Medicul a luat cartea ca o amintire de la un muribund, la care ținea deosebit de mult, cu toate că el nu punea mare preț pe Biblie.

Muribundul a mai luat o dată mâna medicului și a zis: „Mai trebuie să-mi ascultați spovedania, căci în inima aceasta este înfipt un vierme, care m-a mânat în larg și sub tunurile voastre. Sunt convins că Dumnezeu mi-a iertat toate păcatele, dar rana nu vrea să se oprească din sângerat. Ascultați: am fost un bețiv și la beție l-am aruncat pe Iakob al meu în mare, când, flămând, m-a rugat să-i dau pâine. O, Iakob al meu! Oare unde ești?”

„Aici este Iakob al tău, dragă tată”, a strigat englezul și s-a prăbușit plângând în fața bătrânului. „Iartă-mă, copilul meu!” a strigat bătrânul. De mult simt că tu ești Iakob al meu. Iartă-mă! Viața mea a fost moarte, dar moartea mea va fi purpuriul zorilor unei lumi mai frumoase. Curând după aceea a murit.

Medicul a luat cartea și n-ar mai fi dat-o pentru toate comorile lumii. Ea l-a scos din viața sălbatică a mării și el s-a dedicat cercetării acestei cărți. El a găsit în ea neprihănirea care este din har, prin credința în sângele lui Isus Hristos și a devenit apoi un predicator al singurei neprihăniri valabile în fața lui Dumnezeu și mântuitoare.

* * *

Acum câțiva ani, în metropola Paris stătea un predicator itinerant într-o sală înaltă, bine iluminată, în fața a sute de oameni și le-a povestit în decursul predicii istorisirea de mai sus. I-au urmărit în tăcere predica și istorisirea, la sfârșitul căreia a zis: „Și acel Iakob mic – sunt eu!”

8. PIATRA FUNERARĂ ÎNZĂPEZITĂ

Un mare comerciant bogat și cunoscut în Germania, care a murit în urmă cu 20 de ani, a fost un creștin credincios și un mare binefăcător. Cum de a ajuns așa? – Ascultă! Odată, într-o călătorie, a trebuit să rămână câteva ore într-o mică localitate în Schwarzwald. El a folosit timpul acela și s-a dus să viziteze frumosul cimitir din localitate. Copacii acoperiți cu brumă sclipeau în razele soarelui, iar pământul era acoperit cu zăpadă. Dar când, totuși, domnul a dorit să vadă inscripția de pe o placă funerară, a curățat cu mâna zăpada de pe mormântul cel mai apropiat și când a privit inscripția de pe piatră, a văzut scrise pe ea propriile lui nume: de botez și de familie. Atunci l-au trecut fiorii în adâncul sufletului și în urechi i-au răsunat clopote de înmormântare și trâmbițele judecății. „Cum va fi când am să zac aici, dedesubt? Cum vor sta lucrurile cu veșnicia mea?” – Mult timp a stat în fața mormântului necunoscutului său tiz. Și ici și acolo, sufletul lui îngrijorat Îl chema pe Dumnezeu pentru îndurare și salvare și a găsit mântuire și pace; și, înzestrat cu noua viață, a părăsit locul morții.

9. LANSAREA ÎNTRERUPTĂ A NAVEI

Poate își mai amintește cititorul despre accidentul de pe Tamisa, din iunie 1898, cu prilejul lansării navei „Albion”. Peste 300 de oameni care voiau să vadă spectacolul lansării navei, au fost luați de apa care s-a revărsat, dislocată brusc și forțat, când nava cea nouă a fost lansată de pe schelă în mare; mulți au fost salvați, dar mulți au și pierit. – Acest accident își găsește perechea într-un eveniment curios, cu ocazia lansării vaporului gigant „Great Western”. Acest vapor nou și măreț trebuia pus pe mare. Peste drum de șantierul naval s-au adunat mii de oameni pe pajiștea joasă a Tamisei. S-a dat semnalul pentru lansare. Colosul a început să se miște – dintr-odată s-a oprit, liniștit și nemișcat, fără să-ți poți da seama de ce. - Stephenson, constructorul vaporului, privea încremenit și îngrozit de pe colosul împotmolit; și-a pus mâinile împreunate pe cap și a fugit de acolo înnebunit. Prietenii lui au fugit după el. L-au găsit acasă, zăvorât. În sfârșit, Stephenson a deschis ușa. În loc de o față disperată, prietenii lui au văzut un chip radiind de o emoție lăuntrică. „Știți ce am făcut? M-am rugat și I-am mulțumit lui Dumnezeu. Căci auziți! În clipa în care vaporul s-a pus în mișcare, privirea mi-a căzut pe miile de spectatori de peste drum, de pe pajiște. Ca un fulger m-a luminat gândul groaznic: toți aceștia sunt pierduți! Șuvoiul de apă care va rezulta, apa care va fi dislocată atunci când vaporul va ajunge în apă, îi va lua cu el. La toate mă gândisem, numai la aceasta nu. O, Doamne, ajută!” Și iată – Este vis? Este închipuire? Vaporul stă. – Mai târziu, Stephenson a numit de multe ori acea zi „moment de cotitură” în viața sa.

10. „PROFESORUL CARE ȘI-A CĂPĂTAT VEDEREA”

Un profesor credincios din Goettingen povestea unor prieteni: „Acum câțiva ani am fost într-o mare primejdie de a-mi pierde vederea, care devenise atât de slabă, încât nu mai puteam să deosebesc aproape nimic. Perspectiva de a-mi petrece ultimele zile în orbie, mă cam întrista, așa că am plecat la Bremen pentru a mă distra. În Hanovra am vizitat împreună cu niște prieteni biblioteca ducelui de Cambridge; nu cu mult timp înainte sosiseră acolo niște Biblii, ca dar, ale societății Biblice englezești. Vrând să cercetez dacă mai pot să deosebesc cu vederea mea slabă hârtia și tiparul lor față de cel al Bibliilor obișnuite, am deschis una numai din acest motiv și cu nici un alt scop; și acum ascultați care text mi-a căzut sub ochi prima dată și imediat: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face și nu-i voi părăsi.” (Isaia 42,16) Aceste cuvinte le-am citit și m-au pătruns și am ajuns la viața spirituală. (La aceste cuvinte povestitorul a fost așa de mișcat, încât îi curgeau lacrimile pe obraji.) Cu inima bucuroasă și resemnată m-am întors la Goettingen. Cât de mare a fost bucuria mea când un prieten a reușit să-mi facă rost de o Biblie, în care acel verset binecuvântat era pe aceeași pagină și în același loc! Acum ea este cea mai mare comoară din casa mea.

11. ISTORISIRE DE PE MARE

Un timonier german care naviga sub drapel englezesc, mi-a povestit în urmă cu câțiva ani o istorioară, a cărei relatare a auzit-o și pe care vreau s-o redau aici. – Acum câțiva ani navigam cu velierul englezesc cu trei catarge „Phaedon”. Din echipaj făcea parte un marinar mai bătrân, care se evidenția prin firea lui tăcută. Dar altfel era prietenos și prevenitor, astfel că se bucura de o oarecare stimă din parte camarazilor lui, care îi arătau un grad de prețuire, de care, în rest, nu avea nimeni parte pe marele vas. Într-o seară, când nu era nimic de făcut pe corabie, mulți dintre noi ședeau pe puntea superioară. Aerul era cald, briza – tocmai bună pentru a umple velele – bătea cu o putere regulată și cât se poate de reconfortantă. Se spuneau povești, care se învârteau în jurul lucrurilor vechi englezești. Bătrânul și tăcutul nostru Jack asculta și el. În cele din urmă cineva i-a făcut rugămintea sfioasă să spună și el o istorie, pe cea mai bună. Lucrul acesta nu se întâmpla prima dată. Provocările de altădată le-a refuzat mereu; de data aceasta pe fața lui nu se vedea nicio urmă de nemulțumire, ceea ce i-a încurajat pe toți să insiste să le împlinescă rugămintea. „Aș putea să vă povestesc o istorie pe care am trăit-o chiar eu și pe care n-am s-o uit câte zile voi avea”, a zis el, „dar voi și-așa n-o s-o credeți, așa că mai bine o țin pentru mine, cu toate că și alții au trăit-o împreună cu mine.” Prin aceste cuvinte curiozitatea noastră a fost întărită în cel mai înalt grad și insistențelor noastre comune le-a reușit să scoată acea istorie de la camaradul nostru. „Cu mai mulți ani în urmă”, a început el, „eram pe un velier cu vele pătrate, care era în drum spre Indiile de Est. Am avut o vreme cu multe furtuni, cu vânturi potrivnice, iar călătoria înainta încet. După o furtună îngrozitoare, de care am scăpat cu bine, vremea s-a îmbunătățit. Un vânt ușor sufla în vele și ne mâna repede înainte. Toți eram bucuroși că acum puteam să recuperăm puțin și speram să atingem repede locul de destinație al acostării noastre. Într-o noapte mă aflam la timonă. Aveam o timonerie. Afară era destul de întuneric. Desigur, timoneria era luminată de lămpile busolei, dar mult tot nu se putea vedea. Ofițerul de gardă a fost primul la timonă și mi-a dat ordin – și noi schimbam garda la fel – să

păstrăm direcția pe care navigaserăm toată ziua. După ce am fost o vreme la timonă, s-a deschis ușa și am primit ordinul să navighez spre sud-est, cu completarea că această direcție trebuie menținută timp de două ore. Ușa s-a închis iar și eu însumi am scris apoi direcția pe tablă. După ce am făcut lucrul acesta, mi s-a părut totuși ciudat ordinul acesta, mai ales că nu recunoscusem care dintre camarazii mei îmi adusesese ordinul. La chemarea mea a venit un marinar, pe care l-am întrebat care dintre camarazi îmi adusesese ordinul de schimbare a direcției. El nu știa nimic. Dar imediat după aceea a venit și cârmaciul, care tocmai observase schimbarea direcției după vele și după mișcarea corabiei și m-a întrebat muștrător ce fac. I-am povestit ce am știut. El s-a năpustit afară și a adunat gărzile, pentru a afla cine și-a permis să schimbe direcția vasului. Toți susțineau cu tărie că nu știau nimic despre povestea aceasta. Eu, dimpotrivă, eram sigur de mine și le-am arătat tabla pe care notasem imediat direcția. Cârmaciul m-a privit bănuitor; cred că se gândea că mi-am pierdut mințile și m-a schimbat. Situația era destul de serioasă pentru a-l trezi pe căpitan, care a urcat și întâi m-a ascultat pe mine și apoi pe camarazii mei. Eu am susținut-o pe a mea, ceilalți pe a lor. În cele din urmă căpitanul a zis: să păstrăm două ore cursul anunțat. Și așa s-a și făcut. Înainte de a se fi scurs cele două ore, s-a auzit de afară strigătul: „Barcă în față!” Toți s-au grăbit în față. Acolo era, într-adevăr, o barcă, ale cărei contururi întunecate au devenit curând clare și ai cărei ocupanți erau, fără îndoială, echipajul vreunei corăbii scufundate, căci la catarg flutura un drapel de urgență. Bieții flăcăi care înduraseră atâtea, au fost luați la bordul corabiei noastre într-o stare de totală epuizare. Și apoi ne-am reluat cursul anterior. Nu știu dacă îmi credeți istoria. Mai trebuie să adaug doar că din acea noapte în care am schimbat direcția vasului, mi-am schimbat direcția vieții și anume, nu doar cu câteva linii, ci cu jumătate din busola mea. Dar în felul acesta nu m-am întors înapoi, ci am ajuns să merg înainte, în direcția bună. Eu m-am întors din inimă la Dumnezeu și de atunci am pace în inimă și ca un copil și moștenitor al lui Dumnezeu navighez spre portul ceresc.”

12. CAPĂTUL ÎNȚEPENIT AL PARÂMEI

James Garfield, cunoscutul președinte al Statelor Unite din America de Nord (mort în 1881), a fost în tinerețea lui dulgher de corabie. Credincioasa lui mamă s-a rugat mult pentru el, ca să se convertească și să devină un creștin adevărat. El lucra într-o zi într-un loc primejdios, ar fi căzut și ar fi murit cu siguranță, dacă n-ar fi avut în mână o parâma. În cădere, fără să vrea, a lovit două grinzi cu capătul liber al parâmei pe care o ținea strâns în mână. Astfel, capătul acesteia s-a înțepenit bine cu un nod în rostul unei îmbinări și el a fost salvat. – Garfield, care a fost îndrumat de multe ori la Dumnezeu, a fost serios afectat de această „întâmplare”. El a încercat în după-amiaza acelei zile, mai mult de o oră, să scape de ghimpele acestei „întâmplări”, prin a înțepeni încă o dată funia în rost, prin loviri; dar nu i-a reușit, în ciuda a nenumărate repetări. Așa că și-a zis: „Aceasta a fost fapta lui Dumnezeu!” Și el s-a întors la Dumnezeu și a devenit un creștin credincios și serios.

Cu aceasta încheiem cartea, care se poate extinde cu ușurință, cu un mare număr de povestiri serioase din viață, care dau de gândit. În fond, zilnic se petrec lucruri minunate în viața persoanelor individuale sau a familiilor, ca și în istoria unor popoare întregi. Și tocmai din

istoria lumii și a bisericii se poate îmbogăți cu recunoștință tezaurul povestirilor noastre; căci aici guvernarea și intervenția mâinii și providenței lui Dumnezeu sunt adesea atât de ușor de perceput, că unul dintre marii noștri poeți spunea: „Istoria lumii este judecata de Apoi”. Chiar și istoria patriei noastre, poate în mod special cea a Prusiei este bogată în astfel de momente. Să amintim numai lupta de la Sedan, unde puterea lui Napoleon a fost frântă de fiul vârstnic al mărinimoasei împărătese Luise a Prusiei, a cărei inimă a frânt-o Napoleon I și pe al cărei popor el l-a umilit așa de adânc. Și este ușor de înțeles că împăratul Wilhelm, care mai târziu a purtat coroana împărătească germană, și-a încheiat discursul despre proclamarea victoriei cu vorbele: „Ce întorsătură prin intervenția lui Dumnezeu!” (nu a „întâmplării”). - Bineînțeles că nu este suficient pentru mântuirea veșnică a sufletului ca inima să recunoască din ea însăși: „Există un Dumnezeu!” Ea trebuie să se lase atrasă prin mâna și Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu la Fiul Său, care a murit pe cruce pentru păcătoși. Și abia prin Fiul ajunge drumul la inima de Tată a lui Dumnezeu și sus, la Casa Tatălui, a lui Dumnezeu.